Issued 6—5—1965]

THE DIRECTOR OF ... 5 - JUN 1965 ... MADRAS 474

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

OFFICIAL REPORT

WEDNESDAY, 10TH MARCH 1965

Volume LXI—No. 8

CONTENTS

		PAGES
I.	Questions and Answers	451-460
II.	Calling attention to appointment of Tamil Pandits in Higher Elementary Schools	460-461
III.	General discussion on the Budget for 1965-66—*cont.*	461-485
IV.	Papers laid on the Table of the House	485

©
GOVERNMENT OF MADRAS
1965

Legislative Council Department
Madras.

PRICE 35 *Paise*]

4774

143861
600 008

D
V211,32'N65
N65.61.8-11

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 10th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS.

Language Pandits

* 131. *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the First and Second Grade Language Pandits serving in Secondary Schools under the control of the Special District Educational Officer, Thanjavur District, have not been granted increments for more than two years; and

(*b*) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) 29 Grade II Pandits promoted to Grade I in 1962 have not been sanctioned two increments due to each of them and 8 Grade II Pandits promoted in 1963 have not been sanctioned one increment due to each of them. The other Pandits have been sanctioned the increments due to them.

(*b*) The delay was due to the difficulty in fixing their seniority and regularising their services. The Director of Public Instruction has since issued necessary instructions in the matter and the Special District Educational Officer is taking steps to sanction the increments.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : ஐயா, இந்த எட்டுப் பண்டிதர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை என்று கூறப்பட்டிருக்கிற உயர்நிலை ஆண்டு உயர்வு விரைவில் அளிக்கப்படுமா ?

கனம் திரு. எம் பக்தவத்சலம் : இப்போது சாங்ஷன் ஆகிவிட்டது. இனிமேல் கிடைத்துவிடும்.

Craft Instructors

* 132. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether it is a fact that craft instructors in Board High Schools in Tirunelveli District have not been given increments from 1st June 1960; and

(*b*) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

[10th March 1965.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, am I to understand that these increments are sanctioned in the period as between the despatch of my question and to-day?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, out of the eighty craft instructors working in the various Board High Schools in Tirunelveli District, 61 craft instructors have been given their increments up to date. In the case of 19 craft instructors, excess payments have been made on account of the refixation of pay by the then Special Officer and there was, therefore, delay in sanctioning the increments. However, these 19 craft instructors have also since been sanctioned the increments due to them.

Grade I Tamil Pandits

* 133. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of Board High Schools in Tiruchirappalli district without Grade I Tamil Pandits?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Eight.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government give information as to the total number of schools and the total number of qualified first grade pandits?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : All the qualified pandits have been employed. Fifty-one Grade II Tamil Pandits who were fully qualified for Grade I have been promoted and posted to work as Grade I pandits in 51 Board High Schools. The other eight posts were kept vacant for want of qualified hands.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it not the policy of Government to see that each high schools is provided with at least one Grade I Pandit?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir.

Sanskrit in High Schools.

* 134. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether there is any proposal to attach a section to each High School in the State with syllabus on the lines of the Oriental High School for Sanskrit?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, in order to give an impetus to Sanskrit learning, what is the difficulty in considering the scheme which will just attract students and also, at the same time, be cheaper to Government?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, there are five oriental high schools and there are five oriental middle schools in the State. Now under the revised curriculam, which is under examination, there is a proposal to make Sanskrit an elective subject. In the circumstances, the Government do not think it necessary to accept the proposal of the hon. Member.

10th March 1965]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Am I to understand that Sanskrit will be an alternative to Tamil in Part II of the language?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No, Sir. It will be an alternative to some other subject and not to any other language.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, in how many high schools is Sanskrit taught in our State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice, Sir.

Multi-metals Industrial Co-operative Societies

* 135. *Q.*—SRI K. RAMAKRISHNA ACHARI : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) the names of places where there are Multi-metal Industrial Co-operative Societies for the employment of goldsmiths; and

(*b*) the number of persons employed in these societies as on 1st January 1965?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (*a*) Madras, Madurai, Tiruchirappalli and Coimbatore.

(*b*) Twenty-one persons are employed and ten persons are undergoing training in these societies.

திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி: ஐயா, நான்கு சொசைடிகளில் வேலை பார்க்கும் ஆட்கள் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. கூடுதலாக ஆயிரக்கணக்கான பொற்கொல்லர்கள் இருக்கிற இடத்தில் ரொம்பக் குறைந்த தொகையில் வேலை பெற்றிருக்கிறார்கள். குறைந்தது நூற்றுக்கு மேலாக ஆட்கள் தொழில் பெறும்படி வாய்ப்பு அளிக்கப்படுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: எங்களுக்கு திருச்சி கூட்டுறவு சொசைடிக்கு ஆட்கள் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் தாங்கள் தனியாக வேலை செய்கிறோம் என்று அதற்கான லைசென்ஸ் பெற்றிருந்தால் இதில் வேலை செய்கிறோம் என்று கடன் வாங்கியிருந்தாலும் வேலை கிடையாது. அந்த மாதிரிப் பார்க்கிறபோது தேவையான ஆட்கள் கிடைப்பதில்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Are these multi-metal Industrial Co-operative Societies intended only for the goldsmiths who have lost their jobs because of the Gold Control Order or for others also?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : These are reserved only for the displaced goldsmiths.

[10th March 1965

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Was there a proposal to have a factory at Tiruchirappalli on Government account for the benefit of the goldsmiths? If so, what has happened to that proposal?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is now started as a Co-operative society. They are manufacturing articles and gold ornaments of fourteen carat. They are selling very well. It is therefore, I said that we were not able to get goldsmiths who were eligible for appointment.

Folidol

* 136. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) whether folidol is used in agricultural operations in the State;

(*b*) if so, the crops on which it is permitted to be used; and

(*c*) the nature of control, if any, in the sale of folidol to agriculturists?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (*a*) Yes.

(*b*) It is permitted to be used for certain specific posts for almost all crops such as Paddy, Ragi, Sugarcane, Cotton, Oil-seeds, Arecanut, Cashew, Tapioca and Tobacco.

(*c*) Folidol is supplied to ryots only on a certificate issued by the department after inspection of the crops.

(அ) ஆம்.

(இ) நெல், கேழ்வரகு, கரும்பு, பருத்தி, எண்ணெய் வித்துக்கள், பாக்கு, முந்திரி, மரவள்ளி கிழங்கு, புகையிலை போன்ற பெரும்பாலும் எல்லாவிதமான பயிர்களையும் பாதிக்கிற குறிப்பிட்ட சில கொள்ளை நோய்களுக்குப் 'ஃபாலிடாலைப்' பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது.

(உ) பயிர்களைப் பார்வையிட்டபின் வேளாண்மைத் துறையினர் குடியானவர்களுக்கு அளிக்கும் ஒரு சான்றிதழின் பேரில் மட்டுமே 'ஃபாலிடால்' வழங்கப்படுகிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : எல்லா பூச்சி மருந்துகளைக் காட்டிலும் பாலிடால் என்பது கொடிய விஷ மருந்து என்பது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா ? அப்படியிருந்தும் அரிசி முதலிய முக்கிய உணவுப் பண்டங்களில் அதை உபயோகிக்க அனுமதி தரலாமா ?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : *அரிசிக்கு உபயோகிப்பதில்லை.. நெல்லுக்குத்தான், உபயோகிக்கப்படுகிறது.*

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : *நெல் பயிர்களுக்கு அந்த விஷ மருந்து ஏன் அனுமதிக்கப்படுகிறது ?*

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : *நெல்பயிருக்கு அதை உபயோகிப்பதால் அரிசிக்கு விஷம் ஏறாது. கறிகாய்களுக்கு பாலிடால் போட்டால் விஷம் காய்கறிகளில் வந்துவிடும், என்று சொல்கிறார்கள். அரிசிக்கு அது வந்துவிடுமென்று கவலைப்பட வேண்டாம். அது நெற்பயிர்களுக்கு effective-வேலை செய்து பூச்சிகளைக் கொல்லுகிறது. அதனால்தான் நெல்லுக்கு பாலிடால் உபயோகிக்கப்படுகிறது.*

10th March 1965]

DR. H. V. HANDE : Sir, there is what is known as the minimum toxic residue for all these plants on which these folidol and other pesticides are used. Whenever they are used, these plants should be kept away for some days so that the toxic residue is reduced to the minimum. In western countries, they have got a method to find out whether a particular plant has got the minimum toxic residue. If it exceeds the minimum, then the plants are likely to produce food poison. The number of cases that occurred in public restaurants are attributed to this food poison. May I know whether the Government have got any method by which they can assess the minimum toxic residue for cabbage and other vegetables?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I am afraid we will have to requisition the services of a Research Assistant to answer this question.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : *நெல்லுக்கு என்று வாங்கிக்கொண்டு போய் காய்கறிகளுக்கு அதை உபயோகிக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்தார்களா ?*

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : *அது விவசாயிகளுக்கு எல்லாம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.*

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : *பாலிடால் உபயோகிப்பதால் நெல் பயிர் ஜாஸ்தி கொடுக்கிறது என்று சர்க்கார் நினைத்தால்கூட, சர்க்கார் கொள்கை நல்ல அரிசி கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கும்போது, விஷம் தெளித்த பொருள்களை அல்லாமல் வேறு கொடுக்க என்ன ஏற்பாடு செய்வார்கள் ?*

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : *பாலிடால் உபயோகிப்பது இருக்கிற பூச்சிகளை கொல்வதற்காகத்தான். இதனால் அரிசி அதிகமாகாது. இதனால் யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை.*

DR. H. V. HANDE : Have this Government any agency by which they can assess the minimum toxic residue? 3–10 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : We have got very fine Research Assistants and they are looking into all these.

Villaga Munsif of Tappugundu village.

*137. *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon the Minister for Food be pleased to state—

(*a*) whether any amount was collected from the people by the issue of false receipts by the Village Munsif of Tappugundu village within the limits of the Theni Estate Manager's Office in Madurai district; and

[10th March 1965

(b) if so, the amount collected and the action taken in the matter?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) & (b): A sum of Rs. 157·01 was collected by Sri Perumalswamy, village headman, in 1962. The village headman confessed the guilt. The amount was recovered from him and he was suspended for 20 months as a punishment. Sri Narayanaswamy who acted as village headman from February 1963 to July 1964 also collected a sum of Rs. 163·68 by issuing false receipts. The amount has been recovered from him and, as he is not in the post now, action is pursued for prosecuting him.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: இதில் சம்பந்தப்பட்ட கிராம முனிசீப் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை மோசடி செய்திருக்கிறார். அவர் திருடிய ரூபாய்களின் மதிப்பு என்னிடத்தில் கிடைத்துள்ள ரசீதுகள் படி ரூ. 179-க்கு இருந்தது. அதை R.D.O. விடம் கொடுத்தேன். அதற்குப் பிறகு 20 மாதம் சஸ்பென்ஷன் செய்திருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அவர் மீண்டும் இப்போது அப்பீல்செய்து உத்தியோகத்திற்கு வந்திருந்தார். அவர் இனியும் தவறு செய்வார். ஆகையால் அதை விசாரித்து மோசடி செய்தவரை ஜெயிலுக்கு அனுப்ப அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: ஜெயிலுக்கு நேராக அனுப்ப எங்களால் முடியாது. அது கோர்ட் செய்யவேண்டும். அங்கத்தினரைப் போன்றவர்கள் காட்டியதுபோல் ஆதாரம் காட்டவேண்டும். அதற்குப் பிறகு கோர்ட்டுக்குப்போய் அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் அது. நேரடியாக நாம் செய்வது அல்ல அது. பிராசிகியூஷன் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

Portonovo port

*138. Q.—SRI M. ETHIRAJULU: Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to improve Portonovo port? and

(b) if so, the stage at which the matter now stand?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்:

(அ) & (இ) பரங்கிப்பேட்டை சிறிய துறைமுகத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான திட்டம் எதுவும் இல்லை. எனினும், ரூ. 2.90 லட்சம் செலவு மதிப்பீட்டில் பரங்கிப்பேட்டைப் பகுதியில் கப்பல்கள் நிற்பதற்கும் சரக்குகள் இறக்குவதற்குமான வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுக்கும் திட்டத்தை மீனளத்துறை தயாரித்துள்ளது. இவ்வேலையை "விரைவுத் திட்டத்தின் கீழ்" Crash Programme சேர்க்கும்படி மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. எம். எத்திராஜுலு: துறைமுகத்தின் வேலை எப்போது ஆரம்பிக்கப்படும் என்று சொல்லமுடியுமா?

10th March 1965]

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: நான் சொல்லியது போல, மீன் துறை மூலமாகச் செய்வதற்கு மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதியிருக்கிறோம். பதில் வருவதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறைமுகம் சிறிய துறைமுகமாக இருப்பதால், இதை மைனர் போர்ட்ஸ் ஸ்கீமில் ஏன் கொண்டு வரவில்லை? அரசாங்கம் அதை அந்த ஸ்கீமில் கொண்டுவர ஏதாகிலும் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: கனம் சேர்மன் அவர்களே, பரங்கிப் பேட்டைத் துறைமுகம் ஒரு காலத்தில் முக்கியமான சிறிய துறைமுகமாக இருந்து மற்ற ஊர்களுக்கு அங்கிருந்து கப்பல் போக்குவரத்து இருந்தது. அது இரண்டாவது யுத்தகாலத்தில் நின்றுவிட்டது. அதற்குப் பிறகு இப்போது அந்தத் துறைமுகத்தை எப்படியாவது பயன்படுத்தவேண்டுமென்று ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்பு போய்ப் பார்த்து அதைக் கொஞ்சம் சீர்படுத்தினால் அதை மீன்பிடித் துறைமுகமாகக்கூட ஆக்கிவிட முடியும் என்று மீன் துறை இலாகா ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதனால் மீண்டும் அந்தத் துறைமுகத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்பதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: ஒரு வருஷத்தில் எத்தனை கப்பல்கள் அந்தத் துறைமுகத்திற்கு வருகின்றன?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: இப்போது ஒரு கப்பலும் வரவில்லை. அந்தக் காலத்தில் வந்தது.

Theni Co-operative Marketing Society

*139. Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council Question No. 14 on 22nd October 1964—

(a) in which trade the loss was incurred and the reasons therefor;

(b) the action taken or proposed to be taken to make good the loss;

(c) the total monthly salary given to the staff of the Marketing Society; and

(d) the income realised by way of rent from the Society Building?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: (அ) மின்சார மோட்டார்கள், பம்பு செட்டுகள், தெளிப்பான்கள்; துடைப்பான்கள் முதலியன போன்ற வேளாண்மைக் கருவிகளை உறுப்பினர்களுக்கு விற்பனை செய்வதற்காக ஏராளமாக வாங்கியதால் நஷ்டம் ஏற்பட்டது.

[10th March 1965

இக்கருவிகள் உடனடியாக விற்பனையாகவில்லை. இக்கருவிகளின் விற்பனை விலை மீது சேர்த்துக்கொண்ட லாபம், இவற்றை வாங்குவதற்கான அசல் தொகைக்குச் செலுத்திய வட்டிக்கு ஈடாகவில்லை. மற்றும் இவ்வியாபாரம் சம்பந்தமான நிறுவனச் செலவுகளுக்கும் சில்லறைச் செலவுகளுக்கும் அது கட்டவில்லை. எனவே, இவ்வியாபாரத்தில் இச்சங்கத்திற்கு ஆண்டு தோறும் அதிக நஷ்டம் ஏற்பட்டுவந்தது. மேலும், கூட்டுறவு மத்திய பாங்கியிடமிருந்து பெற்ற கடன் தொகையிலிருந்து இச்சங்கம் 48,000 ரூபாயைக் கொண்டு (ரூபாய் நாற்பத்தெட்டு ஆயிரம்) கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. இக்கடன்தொகைக்கு அது வட்டி செலுத்தவும் வேண்டியதாயிற்று.

(இ) ஏற்படும் நஷ்டம் குறைந்துவருவதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய பாங்கியின் உதவியுடன் இச்சங்கம் பம்புசெட்டுகளை விற்பனை செய்து வருகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் மூலமும் வேளாண்மைக் கருவிகளை விற்பனை செய்ய ஏற்பாடு செய்து வருகிறது. ரசாயன உரங்களை மொத்த விற்பனையாளராக விநியோகிக்கும் பொறுப்பை இச்சங்கத்திடம் ஒப்படைக்க உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் இதன் வியாபாரம் பெருகி அதன் வருமானமும் அதிகரிக்கும். இத்துடன் விற்பனை, வியாபாரம் வளர்ச்சியடையச் செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. விற்பனை வசதியுடன் கடன் வசதியை இணைப்பதற்காக இப்பகுதியில் உறுப்பினர் வாரியாகத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்திட்டம் செயல்பட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

(உ) ரூ. 3,800 (ரூபாய் மூவாயிரத்து எண்ணூறு).

(எ) ரூ. 7,480 (ரூபாய் ஏழாயிரத்து நானூற்று எண்பது).

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கூட்டுறவு சங்கத்தில் நடக்கும் வியாபாரத்தில் லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கமில்லை. லாபமும் நஷ்டமும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் கூட்டுறவு இலாகா நடைபெறுகிறது. அதற்கு மாதாந்திரம் கொடுக்கும் வாடகை மூலம் வேலைக்காரர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கும் வகையில் வருமானம் இருக்கவேண்டுமென்று கடைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வாங்கிய விலைக்கு அதிகமாக விற்றுக் கொண்டிருந்தும் நஷ்டம் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன என்று டிபார்ட்மெண்டில் தகுந்த நபரைக் கொண்டு விசாரிக்கப்படுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ் மன்றாடியார்: இந்த பதிலில் விளக்கங்கள் அதிகமாகவே கொடுத்திருக்கிறேன். பம்பு செட்டுகள் எல்லாம் மத்திய அரசாங்க உதவி கொண்டுதான் விற்பனை செய்து வருகிறார்கள். ஓரளவுக்கு நஷ்டமில்லாமல் அவற்றை நிவர்த்தி செய்யமுடியும் என்பது தான் நம்பிக்கை.

474

10th March 1965]

Stalls in the Market at Theni

*140 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) the number of resolutions passed in recent times at the Panchayat Union meeting regarding the stalls in the market at Theni, Madurai district;

(b) whether the resolutions differ in the matter of rent for the stalls; and

(c) if so, the action taken or proposed to be taken by the Government in this regard?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: (அ) ஆறு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

(இ) ஆம்.

(உ) இந்த மார்க்கெட்டிலுள்ள கடைகளுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட வாடகை குறித்து மனுக்களும் எதிர் மனுக்களும் வந்தமையால், தேனி பஞ்சாயத்து யூனியன் மன்றம், 1962-63, 1963-64-ம் ஆண்டுகளுக்காக (நெடுஞ்சாலை கிராமப் பணிகள் துறை) உதவிப் பொறியாளர் நிச்சயித்திருந்த வாடகை வீதங்களை அனுசரிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்தது. 1962-63-ம் ஆண்டுக்காக மேற்படி மார்க்கெட் கடைகளுக்கு உதவிப் பொறியாளர் தெரிவித்த புதிய வீதங்களில் வாடகை வசூலிக்கும்படி பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனருக்கு மதுரை மாவட்ட கலெக்டர் பிறப்பித்த ஆணைக்கு அரசாங்கம் ஒப்புதல் அளித்துள்ளது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: கடை வாடகை சம்பந்தமாக அந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனில் ஆறு தடவைகள் தீர்மானம் நிறைவேற்றவேண்டிய அவசியம் என்ன? அதற்குப் பிறகு அண்டை அயல் கடைகளுக்குள்ள வாடகைகளுக்கும் இந்த வாடகைக்கும் வித்தியாசம் உள்ள வகையில் நிர்ணயித்ததற்கு என்ன காரணம்? இங்கிருந்து பொறுப்பான ஜில்லா அளவிலுள்ள ஆபீசரை அனுப்பி அண்டை அயலில் உள்ள வாடகைப்படி வாடகை அமைக்க உத்தரவு போடப்படுமா?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: ஏற்கனவே கனம் அங்கத்தினர் ஜில்லா போர்டு தலைவராக இருந்தபோது நடந்த விஷயம் இது. அங்கு கடைக்காரர்களே முதலீடு செய்து கடைகளை வழங்கியிருக்கிறது. ஆகையால் தாங்கள் முதல் அதிகமாகப் போட்டு தங்களுக்கு சௌகரியமாக வாடகை இருக்கவேண்டுமென்றுதான் கட்டியிருப்பதாக அவர்கள் கூறுவதாகத் தகவல் வந்திருக்கிறது. பஞ்சாயத்துத் தலைவருக்கும் பெரும் தலைவருக்கும் விவாதம் ஏற்பட்டு இந்தச் சர்ச்சையில் இறுதியாக அசிஸ்டெண்ட் இஞ்சினியர் கவனத்திற்கு அதைக் கொண்டு சென்று அவர் எந்த அடிப்படையில் தொகை நிர்ணயிக்கிறாரோ அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் முதலீடு செய்து கட்டிய கடைகளுக்கு

சதுர அடிக்கு 2 ரூபாய் என்றும் ஜில்லா போர்டு கட்டியதற்கு சதுர அடிக்கு ரூ. 2.25 என்றும் தீர்மானம் செய்து, அந்த வாடகையையும் கிட்டத்தட்ட 39 கடைக்காரர்கள் ஆட்சேபனை செய்து கட்டுவதற்கு மறுத்து இப்போது அது கோர்ட்டில் கேசாக இருக்கிறது. கோர்ட்டின் முடிவுக்குப் பிறகுதான் சர்க்கார் தலையிட முடியும். மீதியுள்ள கடைகளுக்கு வாடகை நிர்ணயம் செய்து அவை ஏற்கனவே முனிசிபாலிடியில் இருக்கிறது. சர்க்காருக்கு அது கடிதப் போக்குவரத்து செய்து கொண்டிருக்கிறது. முடிவெடுக்கும்போது சர்க்கார் இவற்றையெல்லாம் கவனித்து நல்ல முடிவெடுக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note*.--An asterisk (*) at the Commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO APPOINTMENT OF TAMIL PANDITS IN HIGHER ELEMENTARY SCHOOLS.

3-20 p.m. **டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் :** மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, உயர் தொடக்கநிலைப் பள்ளிகளில் (Higher Elementary Schools.) பல்லாண்டுகளாகப் பணியாற்றிவரும் பயிற்சிபெறாத இரண்டாம் நிலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் வேலையினின்று நீக்கப்படுவார்கள் என்று கல்வித் துறை மேலதிகாரிகளிடமிருந்து அவர்களுக்கு ஆணை கிடைத்திருக்கிறது. அவர்களில் சிலர் 1960 ஜூன் 1-ம் தேதிக்கு முன்னாலேயே வேலையில் இருந்தவர்கள். அவர்களை ஒத்த ஆசிரியர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களில் 1-6-1960-க்கு முன்னால் வேலை பார்த்திருந்தால் அவர்களைத் தொடர்ந்து வேலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று 12-3-1964-ல் அரசாங்கம் பிறப்பித்த ஆணை ஒன்று கூறுகிறது. அவ்வாணையை இவர்களுக்கும் பொருந்துமாறு செய்து ஆணையிடுவது பொருத்தமுடைத்து என்பதையும் அவ்வாறு செய்ய அரசாங்கம் விரைவில் முன்வர வேண்டுமென்பதையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அன்றியும், 1-6-1960-க்குப் பின் வந்த இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் பயிற்சி பெறாமலிருந்தாலும் 29-10-1963-க்கு முன்னால் வேலைக்கு வந்தவர்களாயின் அவர்களை வேலையினின்று நீக்கிவிடாமல் ரூபாய் 90 என்ற தலைப்புச் சம்பளத்திலேயே வைத்திருக்க வேண்டுமென்று 26-3-1964-ல் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூட இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்களுக்கு ஆணையிட்டு இருப்பது உயர் தொடக்கநிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் பொருந்துமாறு செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும், மதுரை மாவட்டத்திலும் ஆசிரியர் பலர் இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் ; மற்ற மாவட்டங்களிலும் பாதிக்கப் படலாம். இவர்களுடைய இடரினை உடனே களைவது இன்றியமையாதது என்பதை கனம் முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement :—

Teachers in Higher Elementary Schools are trained in the methods of teaching of all the subjects including the language

subject in the curriculum. Therefore, it is not obligatory on the part of the management of Higher Elementary Schools to employ TamilPandits for the teaching of the language, as the language subject can be taught by the class teacher himself. Prior to 1961-62, a qualified Pandit could be appointed in a Higher Elementary School having four or more sections in higher Elementary standards in lieu of one of the Secondary grade teachers. This provision was intended to enable the appointment of qualified Pandits by such of the managements as could secure the services of qualified Pandits. From 1961–62, Government permitted the appointment of a separate Tamil Pandit in addition to the number of teachers admissible as per rules in Higher Elementary Schools having four or more sections in Higher Elementary standards with a view to improving the quality of instruction in Tamil in elementary schools. This provision is purely permissive and it does not cast any obligation on the management to appoint a Tamil Pandit at any cost. It is, therefore, not necessary to fill up the post with untrained Pandits if and when qualified hands are not available. The very objective of the scheme would be defeated if untrained Pandits are appointed. Availing themselves of the permission for appointment of separate Tamil Pandits, most of the managements of Higher Elementary Schools which satisfied the conditions laid down by the Government appointed qualified Pandits. But it so happened that a few managements appointed untrained Pandits seeking exemption on their behalf. The appointment of such untrained Pandits, in circumstances when qualified Pandits were not available, was, however, permitted by Government as a special case during the years 1961–62, 1962–63 and 1963–64. But during the current year 1964–65, it was felt that continuance of appointment of untrained Pandits should not be countenanced any more as the very purpose for which the scheme was introduced was being defeated and, therefore, such permission was not granted in the current year.

An untrained Pandit or any untrained teacher for that matter can be appointed only temporarily with the permission of the District Educational Officer till qualified hands become available and as such the question of appointing untrained Pandits on a regular or permanent basis does not arise.

No information is available as to whether the services of untrained Pandits with long service have been terminated or are being terminated. This matter will be looked into by Government.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965-66—*cont.*

* THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Mr. Chairman, Sir, I rise to say a few words on the administration of Medical and Public Health departments in this State. Many hon. Members took part in the general discussion on the Budget which continued for the last six days. Let me, at the outset, express my grateful thanks to them for the suggestions, opinions and criticisms put forth by them. I shall in the course

[Srimathi Jothi Vencatachellum] [10th March 1965

of my brief remarks try to cover some of the points put forward by various Members of the House.

First, Sir, let me begin with the hon. the Lady Member Srimathi Clubwala Jadhav. While appreciating the working of the hospital and the medical and public health departments, for which I am personally grateful to her, she put forth a suggestion regarding tuberculosis. Sir, the treatment of this disease has been getting the greatest attention from the Government for the past several years. We are quite aware that the number of patients suffering from this disease is on the increase. With the aid and assistance made available by foreign agencies such as the WHO and the Ford Foundation the Government are devising ways and means to eradicate this dreadful disease. Recently, Sir, even domiciliary treatment has been started in the rural areas. As was pointed out by many hon. Members and quite rightly, we found it rather difficult to attend to these patients in the over-crowded hospitals, particularly the tuberculosis hospitals, and therefore we have started this domiciliary treatment in the State which has given better results than hospitalisation of these cases. And a scheme has been formulated by the Government in which they had said that all the District Headquarters Hospitals should have a tuberculosis clinic and also one in places where the population is more than one lakh. Under this scheme we have started chest clinics all over the State. This year we intend having separate chest clinics in all the Taluk Headquarters Hospitals. Most probably the number may be 10 to 12. We have already started one at Aruppukottai.

Sir, many hon. Members pointed out that the allotment made in the Budget for the Medical department was far lesser than what was made under other heads such as 'Education' and so on. But I may mention, Sir, that the allotment made under the Medical department (Rs. 40 lakhs) is meant for building programmes. Hon. Members are aware that many of the building schemes had to be deferred after the intervention of the National Emergency. Though the emergency has not ceased, still there is difficulty and the public need more hospitals, buildings and facilities. Therefore, the Government have decided that the existing facilities in the hospitals should be improved in the district as well as in the taluk headquarters hospitals.

In regard to Family planning to which reference was made by some hon. Members, I may say, Sir, that it has been working quite satisfactorily. During the last year there was a drop in the progress of the scheme for the simple reason that we had to withdraw and abolish the field officer system and the district family planning officers. Now I wish to state that that scheme has been reintroduced. We have appointed district family planning officers in all districts and also field workers for all the districts and rural areas. Therefore, I am sure before the end of the year we will have better results and people will be made aware of this scheme. The Government have appointed specially qualified doctors in all

10th March 1965] [Srimathi Jothi Vencatachellum]

district headquarters hospitals and also in the Public Health Centres for doing sterilisation operation. Separate staff have also been provided for them to help the surgeons to do this sterilisation operation.

Sir, the hon. the Deputy Leader of the Opposition said that we should give prominence to, and promote, the indigenous system of medicine. I wish to state that to give all prominence and to promote that system, the Government have started a separate college at Palayamkottai last November with a B.I.M. degree course. I am sure it will produce quite efficient and well trained indigenous doctors to serve our State. About the research work that he has said, I wish to say that it would be considered by Government.

With regard to the indigenous systems of medicine . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Hospitals of indigenous medicine. 3-30 p.m.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : For the present, the hospital will be here. I cannot commit myself to anything now, but once the clinical side develops at Palayamkottai . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Will it not be located at Courtallam?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : At Courtallam, we have acquired lands. Buildings are to be constructed. The old Government headquarters hospital at Palayamkottai has been converted for the present into the college of indigenous system of medicine.

Dr. A. Chidambaranathan spoke about some funds being allotted to the panchayat unions. There are three kinds of dispensaries which have to be carried on in the panchayat unions. There is the tripartite agreement and also there is the bipartite agreement. Under the tripartite agreement, the Government pay the doctors' salaries. Under the bipartite agreement, the Panchayat Union pays the salary of these doctors, who work in these dispensaries. Last year the Government sanctioned Rs. 5,000 for medicines to the panchayat unions. Originally, it was only Rs. 2,500. We have increased it to Rs. 5,000. For the panchayat we have increased the amount from Rs. 1,500 to Rs. 2,500.

With regard to the cinema posters, the hon. Member requested that they should be banned by the Censor Board. But I may say that instructions have already been issued to the Collectors and the Superintendents of Police to take necessary action and find out ways and means of effectively putting down these objectionable posters, because this is a matter which will have to be dealt with according to law.

Sri K. Kamalakannan and also the lady Member Srimathi Clubwala Jadhav spoke about the beggar problem. Sir, we had a separate Act amending the Prevention of Begging Act in our

[Srimathi Jothi Vencatachellum] [10th March 1965

State by which we have found ways and means of solving this problem to a certain extent. But the hon. Member's suggestion was to open more Beggar homes. Opening of more Beggar homes will also mean creating a large number of beggars in our country. We know how difficult it was to deal with a few beggars we had already. Beggars do not like to remain in the homes. They feel that begging is more lucrative a business than to remain in a beggar home and do work. My esteemed coleague, the Leader of the House, and myself sat together with a committee and have decided what to do with regard to the beggar problem, and I am sure once the methods are implemented, to a certain extent the problem of beggars will be solved.

I wish to make a clarification in regard to the point raised by the hon. Member Sri Kothandaraman. The other day he mentioned that the primary health centre in Thokkanaickenpalayam was not functioning and the building had become old and dilapidated. This statement, I wish to say, is not correct, because the primary health centre has recently been built, a doctor has been posted, and people are getting treatment. A little difficulty arose when there was no doctor. Now the doctor is there and the primary health centre is fully equipped with staff.

The hon. Member Sri Thiagarajan was referring to the Theni hospital. He also said that the Minister for Health was not present in the House when he was saying that a hospital was necessary in Theni in his constituency. I may tell him, Sir, that though I was not in the House, I was hearing his criticism. I wish to say that a hospital for Theni is under the consideration of Government.

Now, Sir, I wish to answer some of the points raised by our esteemed Leader of the Opposition. Yesterday he started with a little praise for the Health Department and the Medical Department but suddenly turned to criticism. Anyway, I am very grateful to the hon. Leader of the Opposition for whom we all of us in this House and outside have the highest regard and respect. He has said that something should be done towards the improvement of the health and the medical field as far as our City is concerned. He explined the position of the X-ray plant in the General Hospital. I am sorry this was not brought to my notice before. I am not aware of the fact that the X-ray plant was not working; but, since there is a separate upgraded department—the Bernard Institute of Radiology, I thought nothing was wrong as far as this particular department was concerned. However, I assure the hon. the Leader of the Opposition that his remarks would be borne in mind and necessary action taken. I shall ask the Director of Medical Services about this and find out what is exactly wrong.

Sir, he has also mentioned about the various non-clinical departments and how they are functioning. I think the hon. the Leader of the Opposition probably meant the working of the bio-chemistry, pathology, and the bacteriology departments in the hospital. If that is so, I wish to say that that also will be taken into consideration. Because, now these departments of bio-chemistry, pathology and bacteriology are functioning as a unit in the Medical College. The hon. Member meant that it should be in the hospital perhaps.

10th March 1965] [Srimathi Jothi Vencatachellum]

About the Buckingham Canal and the Cooum River . . .

[Sri K. Balasubramanya Ayyar : Nothing done! (laughter).] This is a combined responsibility of my esteemed colleague, Sri Ramiah, and myself. So, I can at this moment only say that the most immediate remedy that could be effected is being thoroughly examined by the department and I may assure that the engineers and the Commissioner of the Corporation are working out a scheme. They have given us about four or five schemes. We are just studying which would be the best scheme to be implemented immediately. Also it should not result in additional expenditure or loss to Government when the comprehensive scheme comes up. So, once that comes up, I am sure this problem will be solved.

Sir, there was mention about rehabilitating the tuberculosis patients in the Amritnagar Colony in Tambaram. I may say that they have already been rehabilitated. There is a unit of the printing press, and they are doing printing work for the hospital records. They are attending to the printing work of the library also. I have already mentioned this to my esteemed colleague, Sri Bhuvarahan, who is in charge of the printng press. He has also agreed to give a unit of book binding. This will be started for the benefit of these tuberculosis patients of Amirtnagar colony.

The hon. Member Sri Ramaswamy Mudaliar mentioned about the posting of doctors and the expansion of the district headquarters hospitals. As I have already said, Sir, when the building schemes are executed—there are already certain schemes for the expansion of district headquarters hospitals—increase in the bed strength of the hospitals will be made. As regards the posting of the doctors, I may say that this has already been done, and there is no complaint from any of the district or taluk headquarters hospitals of lack of doctors.

There is one more thing which may be of interest to the hon. the Leader of the Opposition. Almost in every speech he made in this House he has been insisting upon the constitution of a separate Directorate of Medical Education. I wish to tell him respectfully that the Government have taken due note of this suggestion and that a separate Directorate of Medical Education will be constituted soon. We have also realised that the Director of Medical Services who is in charge of medical work is having a heavy load of work to attend to and greater responsibility. Especially nowadays when our State is expanding with medical education, medical colleges and hospitals, the workload has been rather heavy. So, we are now considering the question of constituting a separate Directorate of Medical Education, and a separate Director will be posted for Medical Education. 3-40 p.m.

With these words, Sir, I resume my seat. Thank you.

[10th March 1965

* Sri S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I thank the Government for presenting the budget for the ensuing year without any proposal for additional taxation. I think this is not in any way a pre-election budget, and I hope the Government have come to realise that the taxation by the Centre as well as by the State has come to a saturation point, and I only wish that the Government remember this even in the coming years. Unless it becomes quite absolutely necessary, Government should not launch upon any fresh or additional taxation.

As usual, this year's budget also is mostly based on the Plan schemes. The Government have taken pride that they hope to spend about Rs. 49 crores more than they originally planned to spend. I wish to know from the Government whether the increase of these Rs. 50 crores accounts for any new or additional schemes not planned earlier, or accounts for merely the increased cost of schemes envisaged in the Plan due to inflation. If it is the former case, definitely the House is bound to congratulate the Government. If it is the latter, we have to again point out to the Government that he defects in planning is not at all rectified and the Government should rectify the defect in planning in the first instance. I can give an example to illustrate this. Now, so many co-operative spinning mills are coming up in our State. That is a matter of pride. But each of these spinning mills was estimated to cost only Rs. 41 lakhs when the scheme was originally enunciated. Later on when actually the schemes were taken up it was estimated that each of these spinning mills would cost only Rs. 50 lakhs. Now, actually at the time of completion of some of these mills, the estimate, I think, has come to about Rs. 60 to Rs. 61 lakhs. Similarly for 12,000 spindles of each of these spinning mills it was estimated some three or four years before to cost Rs. 40 lakhs and it has come to Rs. 60 lakhs now. Is it in this way or is it by way of additional or new schemes that the Government are hoping to spend this Rs. 50 crores ? I wish the Leader of the House to explain in detail.

On many occasions many Members from this side pointed out that the approach to the Plan is not at all realistic, and it is not practicable, too. This is a fact and this is now strengthened by the statement of the Hon. the Minister for Industries who is also the Leader of the House that revenue deficits in the current plan period, aggregating in all to about Rs. 25 crores, are directly related to the increases in emoluments in the from of additional Dearness Allowance to the Government employees. We can clearly see how the Government have failed to anticipate the inflationary tendency which the vast amounts circulated in the country due to their ambitious Plan have caused or have the effect on the Government servants' remunerations also. The Government cannot escape by merely stating that the deficits are mainly due to the grant of dearness allowance or increased emoluments of Government servants. At least in future the Government, I hope, will be more practical in their plan and approach.

10th March 1965] [Sri S. K. Sambandhan]

I have been one of those on this side pleading for more dearness allowance as well as more pay to the Government servants of this State and I have been one of those who have been pleading that the disparity in the pay and allowances between the Central Government employees and the State Government employees should be removed as early as possible especially in view of the fact that this Government are aiming to set up a socialistic State. Now, the Government having taken the steps in this direction to increase the dearness allowance of the Government employees, I only wish that they would take more courage to put it before the Central Government and ask for more funds so that the disparity still existing between the Central Government employees and the State Government employees who carry out equal and similar work is removed as early as possible.

Here, I have to bring to the notice of the Government certain commissions even with regard to the increase in dearness allowance. The Central Government employees drew their increments as early as October. At that time it was brought to the notice of this Government by me as well as many other Members that the State Government employees also should be given their due increments at least in a certain proportion. Now they have announced the increase in dearness allowance. I only request the Government to give retrospective effect and also look on their own employees with a little more leniency.

Another omission as far as dearness allowance between these two categories of Government employees is concerned I wish to bring to the notice of this Government. The Central Government employees working in the City are getting a City compensatory allowance which accounts, more or less, I think, for about 6 to 8 per cent of their total pay. I think the State Government employees also who are working in the City should get it. As we know, every day the cost of living is increasing. The Government should, therefore, consider sympathetically the case of the State Government employees and grant them similar City compensatory allowance.

I want to mention one thing about deficit budgeting at this moment. I cannot understand why the Government should every time come out with a deficit budget and again with two or three supplementary budgets during the course of the years for a sizable amount, and in spite of that, at the end of every financial year we see that almost the revenue and the expenditure are balanced. I do not know where the defect lies. I should also think that the Legislature is treated lightly by giving some figures or other whenever they think it necessary and afterwards adjusting. Government should see that the budget is properly balanced and presented to this House.

I shall mention a word about the pensioners. The pensioners deserve more sympathy at the hands of the Government. They are getting a very very low amount. At least they should see that the pensioners who retire from the State Government service get

[Sri S. K. Sambandhan] [10th March 1965

an equal amount of pension as the Central Government employees who retire from Central Government service. I hope the Government will consider that sympathetically.

Besides asking for more help from the Centre through the Finance Commission which is now in session, Government should sincerely try to remove the disparity in pay between the Central Government employees and the State Government employees and get the required funds from the Centre.

Now, coming to agriculture, I may just say a few words. The Minister has stated in his speech that the increase in agricultural production in the current Plan period is significant ewen though it falls short of the original high-pitched target. I do not know how the high-pitched target came in. Is it through a realistic appraisal or simply for the sake of planning that they pitched the target high ?

In spite of the claim made by the Government that food production has increased, we find every year we are faced with a food
3-50 p.m. crisis. Not only is there food shortage but there is also this increase in prices everyday. There is increase in the price of foodgrains and also essential commodities. The hon. the Deputy Leader of the Opposition referred to the increase in price of dhall. I do not know how the Government are going to bring down the prices of all these commodities in the near future. Here I wish to refer to what the Hon. the Minister for Food said yesterday. He took courage to ask if America could purchase wheat and store it for months and then export to India, why he should not also do likewise. I should congratulate the Hon. Minister on his boldness and courage. He has at least the courage to think of imitating the American Government.

THE HON SRI V. RAMAIAH : I do not want to imitate anybody. The hon. Member has completely misunderstood me. I said it was a problem before us which we should deal with.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Anyhow, I am glad, Sir, that this problem has attracted the attention of the Government and the Hon. the Food Minister. I can only wish him all success in his attempts at solving the problem. But I may say that no amount of State trading would do anybody any good unless it is done carefully and sincerely implemented not only by the officials, but by all concerned.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : : We do it sincerely and not ' unsincerely. '

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Even then the word should be ' insincerely ' and not ' unsincerely '.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I said, Sir, ' and sincerly ' and not ' unsincerely '. It is the common experience, Sir, that State trading in any department has not given satisfaction to the common citizens.

10th March 1965] [Sri S. K. Sambandhan]

I am glad, Sir, the Government have sponsored an Agro-industrial corporation. While I welcome the idea, I should like the Hon. the Minister for Industries to consider whether the existing State trading corporations have done better service to the people than the service rendered by the private enterprise. Sir, only the other day the hon. Member Sri Subbiah Chettiar pointed out the expenditure incurred on the State Transport and asked whether in spite of the fact that crores of rupees were spent on that department, it had conferred any special benefit or comfort on the general public. I should say, Sir, that in respect of bus traffic, the amenities and conveniences provided by the State Transport are decreasing from the days the State Transport took it over from private operators. Even if they are not able to provide increased amenities and facilities to the general public. I would ask the Government whether they have derived any benefit by way of increase in their revenues by nationalising the transport. Has there been increase of Government revenues to an appreciable extent from all these State trading corporations ? Here I have a publication printed by the Superintendent, Government Press, a book given to me by one of my friends, containing the names of the secondary schools in our State. It is nothing but a compilation of the names of the secondary schools existing in our State. This has been printed by the Government Press which is one of the undertakings of this Government. May I read out the figure at which the publication has been priced ? It is Rs. 12.85. This is the book (showing the book to hon. Members) and it contains only 92 pages. This is not the way how you can serve the interest of the common man, the general public through the State trading corporations. I want to warn the Government again to think, before they launch on any state trading, or state undertaking, of the benefits that would accrue either by way of increased amenities to the general public or increased revenues to the State. In the absence of either, I think, it would be better for the Government to leave things as they are now.

Sir, coming to agriculture and increased production, I am quite well aware that our water resources are limited. But in districts like ours, the South Arcot District, there is abundant supply of sub-soil water. Investigations have shown this and people have sunk bore wells. I am also aware of the steps taken by the department in this direction. But there are still many things to be implemented in that direction. The drills used for sinking those wells are very limited. More drills have to be provided. I know these drills have to be imported and it will cost the Government thousands or some lakhs in foreign exchange. But if the Government are eager in stepping up production, this Government through the Central Government should get the needed foreign exchange and import more of these drills and increase food production. Then, Sir, apart from the limited number of drills now available, those that are available now, go out of order very often and it takes a long time for them to get these repaired. The Neyveli Corporation is having many drills which can be used for

sinking these wells. The Government should take steps to requisition some of them. They are all lying idle with the Corporation. This Government should try to get the co-operation of such central institutions also.

Subsidies are now granted by the Government to the agriculturists to reduce their cost in sinking such wells. But the department is forcing the agriculturists to take the departmental pipes which cost more or less double that of the pipes available in the open market. The subsidy given is thus offset by the high price of departmental pipes. The Government should see that the agriculturists are not forced to take departmental pipes wherever they are able to procure their own pipes.

We are glad to note, Sir, that the revenues from the Commercial Taxes Department would be of the order of Rs. 28-36 and Rs. 31-41 crores for the current year and the ensuing year respectively. The Hon. the Leader of the House attributed these enhanced revenues to the energetic steps and measures which that department is taking. We the general public and the members of the business community endorse his view in full. Still we feel that if only the department puts forth a little more energy in the right direction, I emphasise the words 'in the right direction', we can get easily more than the expected revenues from this source. In this connection, it is my duty to bring to the notice of the Government the very rigorous harassment and meaningless and arbitrary assessment made by the department. Let me refer only to two instances which are within my knowledge and bring them to the notice of the Hon. Minister. Dyes and chemicals imported by the handloom exporters are imported into Bombay and they are sold there and entered as such in the account books. But the Special Division of the Commercial Taxes Department asks us after one or two years of the assessment year to show proof how this was brought to Madras. The fact is that the goods have not been brought to Madras at all. They have been disposed of at Bombay. If they had been brought to Madras, then we can understand their demand that we should prove how they were brought to Madras. Without bringing the goods to Madras, how can anyone prove that they have not been brought to Madras? Such kinds of meaningless action is taken by the department. The Government should instruct the department not to pursue such a policy.

The other instance which I want to refer relates to contractors who supply bricks to the Neyveli Corporation. For assessment purposes the contractors in South Arcot district who supply bricks to the Corporation take a certificate from the Corporation. It is a Government of India concern. It is not a private concern. They produce the certificate given by the Corporation stating such and such contractor supplied such and such a quantity during the year. The Commercial Tax Officer does not believe it but asks the contractors to furnish particulars of people from whom they purchased and so on. If he does not furnish these particulars,

the contractor is assessed double the amount in spite of the certificate given by the Corporation, and is asked to go on appeal. If the assessee is forced to go on appeal, he is indirectly forced to become dishonest. He has to spend a lot of money on appeal and, therefore, he takes to dishonest practices. Such kind of action on the part of the Commercial Taxes Department, forces the people to become more and more dishonest. So, the Government 4-00 p.m. to realise then targets, a part of which they have already realised at all.

Sir, I had expressed a fear when I spoke on the Governor's Address whether we were heading towards a healthy democracy or towards dictatorship. The recent actions of the Government have really strengthened our fear whether we are really heading towards democracy or towards dictatorship. This has been mentioned the other day by many Members. I want to ask, what necessity there is to arrest people and responsible leaders under the Defence of India Rules? What for the Defence of India Rules came into being? They are there only for the sake of taking action against anybody who acts in any dangerous way affecting the security of the country. Do the Government think that anti-Hindi agitation must be dealt with under the Defence of India Rules? On this language issue, everybody has got his own feelings. But can this be brought under the scope of the Defence of India Rules? The Government have arrested people not only at the time of the agitation. Even now hundreds of people are being rounded up. For what reasons? In my place many people have been rounded up. I am not talking about parties. I am speaking out of sympathy for the people who have been brought under the Defence of India Rules. The action of the Government shows that we are heading only towards dictatorship. The Government should have some reason especially when they do anything under the Defence of India Rules.

Another important matter I wish to bring to the notice of the House is that the citizens of the State are entitled to know what is happening in any part of the country. Is there any democracy like ours? Why should there be curtailment or black-out of news? Is not the freedom of the Press quite essential for the functioning of a healthy democracy? Why should Government black out news? I do not also understand why the Government have confiscated some issues of a paper. That is a different question, and when it comes up for discussion, it will be dealt with. It is all a case of curtailing the freedom in a democracy. When the Government begin to curtail freedom in a democracy, they are going to be lost. When the Government are making democracy deteriorate, they are only creating bad precedents. In a democracy they should be very, very careful.

Only one more matter I wish to say about the general administration. Even for small things—Members have complained about this the other day, there is red-tapism, favouritism and so on and so forth. The Government are going to spend Rs. 170

[Sri S. K. Sambandhan] [10th March 1965

crores in the next year. We expect some benefit for the public. the public will be benefitted only if the officials are efficient and honest. This is possible only if the Government are more honest. I request the Government to be more honest if at all they want to realise their targets, a part of which they have already realised in the plan period.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the task of replying to the debate has been rendered easy by a number of factors on this occasion. In the first place, my distinguished Colleagues, the Minister for Food and the Minister for Public Health, have participated in the debate and have met a number of points that have been raised during the course of this fruitful discussion. Also we have discussed by way of an adjournment motion things connected with the political and law and order situation in the State. We are going to discuss to-morrow the official language policy of the country. Therefore, there is very little left for me to do except to meet a few points which have been raised in the debate and which have not been answered.

So far as the happenings in January and February of this year are concerned, it is my earnest desire that all of us should draw the veil. We have said enough and any further discussion on this matter is only going to embitter the feelings, increase the irritations, and perhaps instead many of the people who are to-day, without any leadership, acting entirely on their own responsibility. In a democracy, it is necessary to discuss, but the discussions should lead always to a solution of the problems. But if the discussions are going only to increase tensions and increase bitterness, I do not think that there is any great sanctity with regard to the mere formality of discussions. I do hope, Sir, that we have said the last word on this subject and that hereafter we shall not refer to it and bandy criticisms and accusations from side to side and thereby keep alive an agitational frame of mind, which does not conduce to the smooth and orderly development of feelings and friendliness.

So far as the language policy is concerned, as I said, we are going to discuss it to-morrow thoroughly. The only point which I feel called upon to reply is the one raised by Dr. Hande, as to whether the Government had not shifted their position from what they stated in January, of course, according to him and according to most of us for the better. My distinguished friend will recall that it is the firm opinion of this Government that the Official Languages Act of 1963, implemented in the spirit in which the late Prime Minister said it would be done, would have given all the protection that we wanted. We repeatedly pointed out that the Official Languages Act envisaged the continued use of English and Hindi or Hindi and English for all the official purposes for which English had been used in the past. The language of the Act warrants that assumption, and the Prime Minister's assurance doubly confirms it. Since it has been sought to be interpreted by some people in a different way and since it has been

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

doubted by a large section of people in our area, the Government insisted that what was implicit in the Official Languages Act should be made explicit. If we had raised a new contention, namely, that both English and Hindi should be used for all the official purposes simultaneously, those in the Central Government and those in the areas which are predominantly Hindi-speaking would have objected to it. They would have said, " You are now trying to change the spirit of the Act of 1963. You are trying to add something which did not exist then. You are trying to actually amend and enlarge the scope of the Act . In all the discussions which the Members of the Central Cabinet had with the Chief Ministers and in all the discussions which the Working Committee consisting of leaders as 4-10 p.m.
well as members representing the Government held not one person raised the question that the Madras Government were trying to enlarge the scope of the Official Languages Act of 1963 or trying to widen its meaning. It is because they accepted that the Prime Minister's assurance which gave the interpretation to the Official Languages Act of 1963 was really what the Government of Madras wanted and that it was exactly what the people in the South wanted, they said, " Whatever was embedded in it, whatever was implicit in it, we will immediately try by means of amendment to the Official Languages Act to make it clear and explicit ". Therefore, I want to plead with all my friends that the line taken by the Madras Government in respect of the Official Language has been consistent, has been strong, and has been now proved to be effective. To say that the Madras Government have shifted the ground would be to give credence or authority to the other interpretation which the Madras Government never accepted, namely, that either Hindi or English could be used in accordance with the Official Languages Act of 1963. If anyone sought to tell us that according to the Official Languages Act of 1963, the Union Government could use either English or Hindi and having got the option, they are now using Hindi, the Madras Government could have resisted and they did resist. It is because the Madras Government have always held that the true and correct interpretation of the Official Languages Act of 1963 contained this aspect, namely, that both English and Hindi should be used and that the Prime Minister's assurance made it the correct interpretation of the Official Languages Act that we have been consistently supporting and we have been able to convince the people from other parts of India that that is the interpretation and, therefore, if that is the interpretation, " let it be made explicit, clear and beyond doubt ". Sir, we do hope that very soon the Official Languages Act would be amended to embody the assurances which the late Prime Minister had given and to the satisfaction of the non-Hindi States whose official language is not Hindi.

There are some people who suggest that Chapter XVII of the Constitution of India should be deleted. I do not know whether they have examined the constitutional propriety and the constitutional ecect of such a request. If without doing anything

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

else, Chapter XVII of the Constitution of India were to be deleted, the legal situation would be that these are no provisions in the Constitution regarding language. If there are no provisions in the
4-10 Constitution with regard to languages, the subject should fall under
p.m. one of the Schedules, either Central, State or Concurrent. Language is not mentioned in any of the Schedules, either the State or the Central or the Concurrent Schedule. In that case, the legal effect is that it becomes the Central subject. Item 97 of the Central List of the Seventh Schedule makes it clear that any other matter not enumerated in List II, that is, the State List and List III including the taxes mentioned there—List III is the Concurrent List—shall belong to the Central List. This means that the Central Government of can enact legislation in respect of making Hindi the offical language or any other language as the offical language. It is only to prevent this kind of thing happening in the future that the framers of the Constitution were very clear that at least there should be strong provisions embodied in the Constitution itself giving adequate protection to the use of English and also to the use of regional languages in the States. There was a lot of discussion at that time and Hon. Members may be aware of the innumerable meetings that had been held within the Party to discuss this question of providing a suitable clause with regard to the future official language of India. In this regard they framed Article 343 of the Constitution in order to give protection against any possible legislation by the Centre alone without reference to the others. I am quite sure that those who say that Chapter XVII should be deleted and then we should stop with it do not mean what they have in mind. Chapter XVII will have to be deleted if it has to be and something else will have to be put in. A mere deletion will not help.

Then, the deletion of Chapter XVII will again leave the States without a proper official language. Chapter XVII provides that the State shall have an official language. In pursuance of that, we have enacted in our State that Tamil shall be the official language. Our Official Languages Act provides that notwithstanding that Tamil is the official language, English shall continue to be used for all the official purposes until such time as the Government make different orders. There, again, in order to develop the regional language and also to provide for the use of English in conjunction with the official (regional) language, Chapter XVII is absolutely necessary. There are some States which have enacted that Hindi alone should be the official language and they have not provided that English shall continue to be used as official language in their States as we have done in the Official Languages Act in Madras. The constitutional consequence is that they have not been able to use a few English words in the Legislature because they have already provided in the Official Languages Act of their States that Hindi alone should be the official language. They have not provided for the alternate use of English and, therefore, they find themselves in great difficulties. If in any one of the Legislatures, the Speaker stated, "No, you cannot use English", it

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

is because of that State having framed a law by which they said that only Hindi should be the official language and they have not provided for the continued use of English as we have done. We have to be very careful in suggesting remedies. Sometimes the remedies we suggest are worse than the diseases themselves. I would not, therefore, endorse any suggestion that Chapter XVII should be deleted. Taking all the things into consideration, the general view that has now come to be accepted throughout the country, namely, an amendment of the Official Languages Act incorporating the assurance of the late Prime Minister and providing for the continued use of English and Hindi simultaneously, is the most reasonable compromise of the existing situation and, therefore, I venture to submit that we in our State and people in the North, Hindi-speaking States should give the fullest support to this move.

Sir, a lot of things have been said about the agitation. It is 4-2
unfortunate that even after the Hon. the Chief Minister of Madras p.m.
had generously granted amnesty to all the students charged, arrested and even convicted, the student agitation should still continue. We have received information that attendance in colleges is again becoming thinner and thinner and people are going round trying to stop students from going to the colleges. I want to ask : Is it not the duty of all of us, irrespective of the political parties to which we may belong, to come out in the open and give a very strong call to the students to stop all this and resume their studies? If the Government do it, they may say that the Government are interested in the law and order and, therefore, they are doing it. But the Government are also interested in the welfare of the students. The Government are also interested in the progress of our State. The Government are very much interested in the reputation of the State as an orderly and disciplined one. Now it is up to us, all of us, to see that the young men are not misled, that the young men realise their responsibilities to themselves and leave the question to others who are more primarily concerned as Members of the Legislature and Members of Parliament, as elected representatives of the people who owe a duty to the whole country including the students. I do hope that the most impassioned appeal which the Vice-Chancellor and our distinguished Leader of the Opposition made the day before will have its salutory effect on the students and that they would all resume their studies and give a good account of themselves.

In all these troubles that we have gone through, one thing struck me and I think it is my duty to give expression to it here today. When turmoil prevails, it is the duty of the stable elements of society and enlightened public opinion of the country to assert itself and try to put its foot down on the turmoils and troubles. What surprised me most was that when all this lawlessness was going on, most of these sections of society for whom stability is very important and but for which they and the better elements in society could never progress and develop, did not come out with a

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

strong expression of resentment against these lawless acts. Democracy is not merely a government by majority. Democracy is government by public opinion. And unless public opinion asserts itself on occasions like these with a firm condemnation of lawlessness, I emphasise the word ' lawlessness ', of anarchy, of all the violation of elementary decencies of life, I think we cannot call ourselves a democratic people. I think it is the duty of public opinion to assert itself and it is because it has not done so on that occasion, I am afraid the lawless elements either interpreted that they had the sympathy of the public or they were emboldened to carry on in the way they did. I earnestly hope that the better elements in society, the stable elements in society, the enlightened elements in society, will not allow the recurrence of these things and that they will assert themselves on such future occasions.

Now Sir, I will briefly refer to a few points raised by the Hon. Members. First let me take the budget procedure about which the hon. Member, Sri Sambandhan has expressed some criticisms. When we frame our revenue estimates, we go on the basis of our last year's receipts. Anything else is not systematic budgeting. Thanks to the buoyancy of industrial and commercial activity in our State, the revenues showed an increase. If in the past we have left the deficit uncovered, it is in the expectation that the buoyancy will continue and that it might wipe out possible deficits. So, year after year when we budget our receipt, we do it on the basis of the actuals of the previous year and in the course of the year larger amount of taxes is collected. Sometimes more money is received from the Government of India. Sometimes arrears are collected. These account for the increased revenues. I do not think that anybody has commented that the Madras Budgeting at any rate has been inefficient.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I said only about the deficit budgeting.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : There can be no doubt about the correctness of the methods adopted.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This Government have always followed sound principles and I would like to point out that there has been no error either in procedure or even mistake in our budgeting.

Another point I would like to mention is this. While everybody congratulates the Government on not levying any taxes and naturally everybody is against any further taxation, when all our friends in the legislature make suggestions, they are all suggestions for increased expenditure. My hon. friend Sri S. K. Sambandhan, after having complimented the Government for not having raised the taxes, went on to give a number of suggestions the implementation of which will cost crores of rupees. I do not know the jugglery by which we can give increased salaries to the Madras Government servants on the level of the Central Government servants and yet not increase the expenditure. Nor have

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

I been trained in that art of producing a rabbit out of the hat by which I can say that the dearness allowance should be increased, house rent allowance should be increased. ' A ' class city allowance should be given and yet not increase our expenditure. The hon. Member also said that the pensioners should be given more and that too with restrospective effect. I have no quarrel at all with these suggestions. In fact, Government are sympathetic towards the claims of the Government servants. The only person who is paying a regular, honest tax is the man with a fixed income because he is taxed at the source and he has no means of evading. Therefore, I have sympathy for the people who have fixed incomes ; but it does not mean that we can produce a budget in which we can give all these and more and yet see that there is no additional taxation or additional expenditure. The same thing my hon. friend Sri K. Balasubramanya Ayyar says. He has always been one of those who said that we should not levy additional taxes and so on, and, at the same time, he said that Rs. 7.25 crores were not sufficient for agriculture, Rs. 27 lakhs were not enough for public health . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is by distributing priorities. It is not merely by incresing the expenditure. 4–30 p.m.

THE HON SRI R. VENKATARAMAN : I am coming to that. The hon. Member did not suggest in the course of his speech any re-distribution. If he had . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is not my duty. It is the duty of the Government, Sir.

SRI S. K. SAMBANDHAN : It is the duty of the Government to infer.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is our duty to criticise.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am only trying to point out . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is a simple thing that we understand.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, increased expenditure on certain items is of great importance to them. If I had been given a free hand, there would have been seventy-five per cent on technical education and industrial development. But then Members would have said, ' You must have increased expenditure on technical education and industrial development '. Another Member would have said, ' You must have allotted more for agriculture '. A third Member would say that I must allot to public health more funds, and a fourth Member will say that I will have to spend more on salaries and allowances. Like this, when we have claims, a person who has to prepare the budget has to make a relative priority and then adjust all the conflicting claims in order to see that they come within the reasonable frame of the resources that we can afford and then try to distribute. My submission is this. Very seldom have we received suggestions

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

with regard to economy. Very seldom have we received suggestions with regard to the cutting down of any particular item of expenditure without immediately setting in motion somebody else's opposition. We did the exercise ourselves recently in the National Development Council. I pleaded for a larger allocation for industrialisation, transport and power. When the other sub-committee met, my esteemed friend Mrs. Clubwala will be very happy to hear this—they wanted much more than what had been, according to me, very liberally granted to that division. The result was finally everybody said, 'All right; let the allocations remain as they are'. My object in drawing attention to this is to show that in the framing of the budget, there has been no neglect and that there has been a proper distribution of resources to the different claims that are made. That is why I said that I was going to take first the question of the budget procedure, and according to the budget procedure, this is what we have got to do. I am quite sure the House will appreciate that the distribution of the several heads of revenue to the several heads of expenditure is the best that could be done under the circumstances to meet the competing claims of the different sections of society.

Then, Sir, let me now proceed to deal with some of the suggestions made by individual members. Sri Subbiah Chettiar said that the collection of the urban land tax would give very much more than Rs. 45 lakhs. He also said that it would even wipe out the whole deficit. If it did, perhaps the Finance Minister would be happy. But I do not think it would. Even if it would, I do not think that that would be the proper thing at all, for a head of revenue should be such as not to curb the development and growth of that head. If out of the urban land tax the State endeavours to collect Rs. 6 crores as against the estimated amount of Rs. 45 lakhs, as the hon. the Leader of the Opposition said, everybody will try to throw away their houses in Madras and run away to mofussil areas (An hon Member: It is coming to that). I do not think that it is likely to give such a large amount. I am contradicting this for the purpose of clearing any possible apprehension in the minds of the people that the urban land tax has been levied at such a high rate and may create a scare so far as the Madras Urban Land Tax is concerned. It will get about Rs. 45 lakhs, and we are conservate in estimating the revenue. It may be that we get Rs. 10 lakhs more. But I do not think that the tax is so heavy as to yield a revenue of Rs. 6 crores.

Then, the hon. Member said that the fertiliser distribution had been made at a profit. I want to repeat once again that the fertiliser distribution is made on a no-loss, no-profit' basis. A sum of Rs. 5 per ton is charged for the State Government for the administrative expenses and another Rs. 5 per ton is charged for the stockholders for their administrative expenses. Beyond this, it is not sold at a very high rate. He instanced a number of cases where the Government enterprises had suffered losses. He referred to the State Transport. I told the House last year repeatedly that the Madras State Transport had not raised its fare from 1947. In 1958,

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

the Expert from the International Labour Organisation said that the Madras State Transport would not balance its budget if the fares were not raised. Even then we did not raise. We increased the efficiency of operation over the whole of this period until 1963 when the Government of India imposed in one year, by reason of the emergency that arose in our northern borders, taxes on vehicles which cost the Madras State Transport alone Rs. 35 lakhs. The tax on diesel oil, spare parts, etc., in one year had greatly increased the cost of operation by Rs. 35 lakhs. Therefore, we had to increase our fares. Like the distinguished Vice-Chancellor, I had hoped that during my term here I would not raise the bus fare. He said he had not raised the examination fee of the Madras University. But, unfortunately, when the impact of Rs. 35 lakhs as tax came on this organisation in one year, it was impossible even for the traditional magician to manipulate. So, I submit that with the increase in fares, it has now turned the corner. The fares charged by the Madras State Transport when compared to the private transport . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If the examination fees are raised, the students must stay away. So far as the bus fares are concerned, they will go away (laughter).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is because they the students want only an excuse. Now the fares can be compared. To-day the private operator in the whole of the State is allowed 2.5 nP. per kilometre, whereas the State Transport is still operating at 2 nP. per kilometre. I want hon. Members to notice that so far as the private operators are concerned, we have allowed them to raise the fare to 2.5 nP. because they have already increased the fare to 2.3 or 2.4 nP. or something of that kind, whereas the State Transport even to-day so far as the City services are concerned—express bus services stand on a different footing—are charging only 2 nP. per K.M. Similarly, if we look at the Cinchona Department, the distinguished Leader of the Opposition would agree that after the advent of synthetic drugs, quinine has very much gone out of use now. On that account, if we close, the Cinchona and Quinine 4-40 p.m.
Departments, an emergency may arise again when we may not be able to get the synthetic drugs and we may be left without any drugs whatsoever to cure malaria. Therefore, the Government are persisting with a very much reduced section in the poduction of quinine in the national interest. We are also trying to export quinine bark and some of the other things to other countries. Now we are trying also to cultivate in that area the medicinal plants and essential oils so that that department which has brought a large area under Cinchona cultivation may utilise all the experience in producing the new goods. Incidentally, I may also mention why it has not been possible for the State Government to reduce the bus fares. Sri N. V. Natarajan wanted that the bus fares should be reduced. I said: "We are operating already at the rate of 2 nP. per kilometre while the private operators are doing at 2.5 nP. and any further reduction in the fare would really seriously hurt the economy of the State undertaking".

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

Our elder statesman, Sri Muthiah Chettiar, referred to development of industries in our State. He said that greater attention should be given to the provision of finance to the private industrialists in our State. I am quite sure that the Hon. Member knows that the entire development that has taken place in the Madras State during the last ten years has been financed by the Madras Industrial Investment Corporation. We have now tried to provide for an increase of Rs. 25 lakhs in the share capital, and we are expecting the Industrial Development Bank to provide another Rs. 25 lakhs, increasing the capital by Rs. 50 lakhs. Under our existing arrangement with the Reserve Bank, we will be able to borrow three times this amount by way of refinance and the Madras Industrial Investment Corporation would be able to provide one and a half crores of rupees in the next year by way of additional finance. For the Fourth Plan it is our endeavour, and I hope we will succeed, to provide an additional capital of one crore of rupees every year to the Madras Industrial Investment Corporation so that the capital of the Investment Corporation will go up by Rs. 5 crores in the course of five years and we may be enabled to borrow something of the order of Rs. 20 to 25 crores to finance our private industry in the next Plan period.

Sir, I shall not deal with each and every item but will dwell mainly on the major items. Sri Rajah Iyer referred to the Burma repatriates. Government are fully alive to the responsibility and we are providing them loans just as in the case of goldsmiths, Rs. 2,000 without any security, and we are trying to assist them in every way. I must express my thanks to the industrialists of Madras who have come forward to absorb and employ some of the Burma evacuees in their establishments. This arrangement has been brought about by my esteemed Collegue, Sri Ramaiah, who is in charge of Indians abroad and I am very glad to note that progressively more and more people are absorbed in the industries.

I may assure Sir A. Subramanyam that we shall do all that is in our power—I repeat ' in our power '—to get through the Hogenakal Electrical Scheme. Since it is an inter-State project, it will be difficult for one Government to take any action. It will have to be in consultation and agreement with the Mysore Government and we shall try to do our best.

The guardian angel of all social welfare work in our State, Srimathi Clubwala Jadhav, has given a number of suggestions with regard to increasing the social welfare activities in Madras. I may tell her and I am sure it will cheer her that the Planning Commission is now very enthusiastic only about social services and it has provided as much as 9 per cent in education, 7 per cent in public health, and a large percentage in the welfare activities. I am sure that with the Plan provision, Srimathi Clubwala Jadbav will have no occasion to complain about lack of funds.

Dr. Hande asked a few questions as to the figures that had been given. For instance, he said, " why is the income-tax reduced from the previous year ? ". If he had looked into the explanation,

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

it is written there itself. The estimates under the share of net proceeds of income-tax assigned to States are based on the estimates furnished by the Government of India. Now, what they do is year after year they say before we frame the budget that under income-tax, our share is likely to be so much. We include it in the budget and show that amount. When after some years the whole account is checked up, the entire collections by the Government of India under income-tax are taken into account and final figures are obtained. Then, whatever arrears we are entitled to get in accordance with the percentage fixed for the State, we get them. In the year 1963-64 we got the arrears and, therefore, the figure came to Rs. 9·73 crores. In the Budget estimate for 1964-65 we again provided Rs. 8 crores excluding the arrears. If we get any arrears of the past in one year in addition to the revenue calculated for that year, then the next year there will not be the arrears to be collected. So, we again provide what the Government of India give as the reasonable amount which we could expect as our share. When we get the arrears, if the revenues under income-tax of the Government of India are showing a buoyancy and they are going on increasing, we get our share in the increase. That is how the figure Rs. 10·05 crores has been put. Again in the Budget estimates for 1965-66 we have provided Rs. 9 crores. That is the figure given by the Government of India as the reasonable figure.

DR. H. V. HANDE : What I wanted to know was whether there was any difference in approach, whether it was on the population basis or on the basis of the revenue collected at the Madras point. The revenue has increased, but still the amount we have got has not increased. Probably there is a change in the method of allocation.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There has been no change in the method. In fact, it is only on a population basis. But sometimes we have argued in the past for 20 per cent on accrual basis and 80 per cent on population basis. But now there is no change.

Similarly, the hon. Member wanted to know why the amount under Public Health had shown a decrease. That is also given in the Budget documents. In the revised estimate for 1964-65 a sum of Rs. 9,55,380 due from Andhra Pradesh towards the purchase of sera has been realised and credited. The money which they owed to us they did not give. One fine morning they gave it and we have credited it. Therefore, that shows more than the Budget estimate. It represents the arrears which have been collected. In the next paragraph itself it has been stated, " No provision has been made for such adjustment in 1965-66 and hence the decrease ". These facts are exhaustively given in our Budget documents. I must say that the Budget papers which we have prepared and given contain almost all the answers for all the points. Only we do not have the time to study them because of the bulky size of the documents. I trust Dr. Hande will be satisfied.

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

4-50 p.m. Sir, the hon. Member Sri A. K. Thangavel Mudaliar wanted industrial estate in Kancheepuram. If he were here, I would have told him that my heart was with him. Wherever you want an industrial estate, I want to give. If it is wanted in the Co-operative sector and if half a dozen people come together and ask the Government, the Government would be prepared to give 80 per cent of the venture. That is the only way in which we can develop industries. We have to give all the assistance to others to build industries. We cannot expect to put up all industries ourselves in our State nor is it necessary to do so. The industrial development in this State has taken this fairly creditable expansion because every one having contributed his little mite, built up the industrial climate. I am quite sure that if the people in Kancheepuram do take the initiative, the money would be forthcoming.

Sir, the hon. Member Sri Ethirajulu asked for some more industries in South Arcot. I do not decline at all. But if he contends that the only industry in the district was this Neyveli Project, I have to enter my caveat. A very big industrial estate has been put up in Vriddhachalam. A ceramic industrial centre is developing there and we shall do all that is possible to increase the industrial growth of that area.

Now, Sir, the hon. Member Sri K. Anbazhagan as well as the hon. Member Sri S. K. Sambandhan said : ' Is the increased expenditure of Rs. 50 crores due to inflation or is it due to higher performance? '

திரு. க. அன்பழகன் : மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அதிகமாகச் செலவழிக்கப்பட்டுள்ள இந்த 50 கோடி ரூபாய் புள்ளி விவரத்தில் அதிகமானதாக இருந்தாலுங்கூட, நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் பண வீக்கத்தினால் அதன் பலன் குறைந்து விடுகிறது என்று நான் சொன்னேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the hon. Member Sri Sambandhan instanced it by referring to the textile mills. Sir, the minimum cost for establishing a textile mill at current prices, 1964–65 prices and not 1965–66 prices is Rs. 500 per spindle. I am sure the Raja Saheb, a great industrialist would bear me out. It is impossible to put up a textile mill for less than Rs. 500 a spindle. Now the Madras Government as usual always under estimate and present their scheme so that they may get eight instead of seven mills. But we have been able to find the money for all the eight mills and we are the only State in the whole of India which has implemented all the eight textile mills in the co-operative sector. States with larger resources, larger in size, States even like Maharastra, I make bold to say, have not been able to catch up with us in this field. We have effected a great deal of economies in this by ordering for machinery in bulk, by getting the architects to draw up plans, four plans each, and by adopting various methods of centralising purchase, distribution of raw materials. By adopting all these economies we have been able to do it at the

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

cheapest cost. And here I want to point out that these eight mills were originally not in the Third Plan. They were all introduced in the middle of the Third Plan by virtue of one statement which the Industries Minister of the Central Govrenment made. I might take a little time of the House to explain how it happened. Madras State was allocated 75,000 spindles, as its share for the Third Plan. The Madras Government decided that all the 75,000 spindles would go to the co-operative sector. When we went to one of the meetings at the Government of India, a neighbouring State, I do not want to name the State, raised the point that Madras had now put up seven textile mills in the co-operative sector and they were not able to do and, therefore, they must be given spindles. We pointed out that the spindles allotted for the State were used or set apart by us for the co-operative mills and therefore they could not complain at Madras putting up co-operative mills. But they insisted and went on fighting and then the Industries Minister said : ' In that case all the spindles given to the co-operative sectors are outside the State quota '. Therefore, we got another quota of 100,000 spindles in addition to the 75,000 spindles we originally had. That is how we did it. That is how we have spent Rs. 50 crores over the plan target, and enormous number of things have been achieved more than the plan target. I do not deny that there may be a 10 per cent increase in cost due to inflation. But anything more than that I do not think there is. I will refer to only a few things. As I said, the textile mills which we got, were not originally planned in the Third plan.

Now in the extent of cane acreage that we have brought under cultivation, our target was 10,000. Now we have brought 13,000 acres under cultivation. The target for seed distribution was 26,890 kg. We have actually done 28,000 kg. under seed distribution. We provided only for 24 I.T.Is. We are to have 30 I.T.Is. by the end of the next year We provided 27 polytechnics. We are going to have 33 of them. Under power development we have, in addition to what we have provided in the Third Plan, taken up two new schemes, the Mettur Tunnel Scheme and the Kodayar Scheme. All these things go to make up the increased outlay of Rs. 50 Crores. The Madras Government can justly claim credit in all their activities for not merely fulfilling the financial target or over fulfilling the financial target but also over fulfilling the physical targets in most of these things. That is why I want to say that the increased expenditure of the plan taking up to Rs. 340 crores is on account of the larger physical targets achieved in this State.

Sir, in regard to the Salem Steel Plant, I want to say just what I had said in respect of the Hogenekal project that the Madras Government will spare no pains to see that it is implemented.

திரு. க. அன்பழகன்: சேலம் இரும்பு, எஃகுத் தொழிற்சாலைத் திட்டத்தை மேற்கொள்ள எக்காரணத்தாலாவது மத்திய அரசாங்கம் முன்வராவிட்டால், அத்திட்டத்தை மாநில அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த முடியும் என்ற கருத்தை கனம்

[திரு. க. அன்பழகன்] [10th March 1965

அமைச்சர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In everything except one and that is foreign exchange. If foreign exchange for which we are now on our own responsibility making efforts will be forthcoming, as I said in the past, with or without the Central assistance the steel plant would be put up.

Now, Sir, I want to come to the points raised by our distinguished Leader of the Opposition. I never acknowledge defeat. You might have seen that. But now I am going to do it. In the clearance of slums we have been beaten. We are not able to do as much as I wanted. For various reasons the slum clearance has been hampered. The hon. the leader of the Opposition justly drew attention to the slums which had grown, which had increased in number. We are not able to get the lands because it is a tortuous process in which petitions are taken to the High Court and the Supreme Court and so on. It is very difficult to get lands. And after getting lands, when we try to rehabilitate them according to sanitary conditions of providing 25 families in an acre, we find very great resistance from the slum dwellers themselves. And it is on account of their resistance that a thousand tenements, which we built opposite to Oceanic Hotel in Foreshore Estate, had to be given to somebody else. Every
5-00 p.m. effort the Government made to rehabilitate the slum dwellers was frustrated by a number of factors, not the least of it being the obstruction from the slum dwellers themselves. I do not think a democratic Government can do anything more than it has done. I have seen the way in which Mussolini rehabilitated the slum dwellers in the marshes opposite St. Peter's Chruch. But this Government have not the power and even if they had, it will not use it in the way in which it was done by Mussolini. Unless the social consciousness increases, unless the society feels that it must give its fullest co-operation to schemes like these, and unless the leaders educate the various people to co-operate with the Government in the measures undertaken, it will not be possible to solve the social evils. It is not possible for all the slum dwellers to be located or rehabilitated or accommodated in the same area. In that case we will have to put up buildings of six or seven storeys, and nobody is prepared to go up even one floor; nor can we expect one to climb one storey after another, because it is not an easy thing. If they are to be taken out of the city for rehabilitation, they refuse to go from their place of work. One thing that has surprised me is the difference in attitude between the working class in the West and that in our country. While the working class in the West do not even want to look at the image of the factory (they are working in) for 16 hours out of the 24 hours and want to live in a place far away from the factory, our people want to live almost at the doorstep of their place of work. This is an impossible feat for any Government, and that is why I submit that these slum clearance schemes have been making very, very slow progress.

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

Sir, my distinguished Collegue has met many of the points raised by the distinguished Leader of the Opposition in respect of medical care and medical administration. I understand, Sir, that during the Fourth Plan period we will have three more medical colleges in the State compared to a total of thirty provided for the whole country. I do hope that medical education will gain its primacy in the Fourth Plan period.

Sir, the suggestion made by Sri K. Balasubramanya Ayyar for a statutory Board of Agriculture is not a thing on which the Government can make up their mind at once. But a statutory Board of Agriculture which comprises all the various departments and is able to give a central direction, should be one of the lines on which progressive thinking should devote itself. Similarly the suggestion about the Board of Education also deserves a great deal of consideration.

Sir, I am afraid I have taken a lot of time. I am grateful to the House for the patient hearing it has given. I am also grateful to the House for the number of suggestions it has made. If by any omission I have left out a few points, it is not because I do not think them worthwhile or not worth taking note of but because the length of time I have taken and also because I do not want to try the patience of the House. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : As the Bills on the agenda will be taken up on the 25th, the House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 151. *Notification issued with G.O. Ms. No. 59, Rural Development and Local Administration, dated 7th January 1965 authorising the Personal Assistant (Panchayat Development) to Collector to perform the functions of the Revenue Divisional Officer to conduct the elections in Town Panchayats in Nilgiris district.*

† 152. *Short review of the activities of the Madras Record Office, the Tribunal for Disciplinary Proceedings and the Madras Public Service Commission for the half year ending 30th September* 1964.

---

* Laid on the table of the House on 4th March 1965.

† Kept in the Legislature library for reference.

[Issued 10—5—1965]

5 - JUN 1965
R.R. 299/7.
MADRAS

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

OFFICIAL REPORT

THURSDAY, 11TH MARCH 1965

Volume LXI—No. 9

CONTENTS

	PAGES
I Questions and Answers	487-492
II Calling attention to non-grant of annual increments to B. T. Assistants and Language Pandits in North Arcot District Board	492
III Government Motion—	
Discussion on the Official Languge Policy	492-536
IV Papers laid on the table of the House	537

©
GOVERNMENT OF MADRAS
1965

Legislative Council Department
Madras.

PRICE 35 *Paise*]

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 11th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Upper Division Clerks for High Schools

* 141 *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN, SRI G. KRISHNAMOORTHY : } Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether sanction has been accorded for appointing one Upper Division Clerk for each aided high school with a strength of not less than 500 pupils;

(*b*) whether additional posts of Upper Division Clerks have been sanctioned at the rate of one Upper Division Clerk for every 500 pupils or part thereof beyond the first 500 pupils; and

(*c*) if so, from what date?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No.

(*b*) & (*c*) Do not arise.

143861

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : ஐயா, இதுபற்றி டைரக்டர் அவர்களை ஆராயும்படி கல்வி இலாகாவிலிருந்து எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அவர்களுடைய பதில் ஏதாவது கிடைத்ததா? இன்னும் ஆராய்ச்சியில் இருக்கிறதா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சம்பளம் வசூலிப்பது முக்கியமான வேலை. அந்த வேலை இப்போது இல்லை, சம்பளம் இல்லை என்பதால். அதனால் குறைந்துவிட்டது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware that in a big high school there are four or five clerks, and will the Government examine the possibility of having the first two as upper divison clerks so that there may be an impetus for better work?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government do not propose to change the present pattern. Whatever staff is required, that will be there.

D
V2-11,32'N65
N65.61•8—11

[11th March 1965

Headmasters of Secondary Schools

* 142 *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether there is any bar in payment of salaries in the time-scale to the Headmasters of Secondary Schools who had completed the age of 45 on 31st December 1955; and

(*b*) whether there is any proposal to consider the hard cases of certain Headmasters and Headmistresses who, after completing the age of 45 on 31st December 1955, had been denied higher stage in the time-scale of Rs. 225—10—275—15—350?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes. Headmasters of Secondary Schools who have not passed the prescribed test in Accounts and who have attained the age of 45 on 31st December 1955 and are promoted as Headmasters after that date, are not eligible to draw increments beyond the stage of Rs. 275 in the scale of Rs. 225—10—275—15—350.

(*b*) Yes. The matter is under consideration.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : ஐயா, 55 வயதில் எல்லோரும் ரிடையர் ஆக வேண்டுமென்று முன்னர் இருந்தது. அண்மையில் பிறப்பித்த ஆணையின்படி 58 வயது வரையில் தொடர்ந்து வேலையில் இருக்கலாம் என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். அப்படி இருக்கும்போது 55 வரைக்கும் விலக்கு கொடுத்திருந்தால், 58 வரையில் தொடர்ந்து கொடுக்க அரசாங்கம் யோசிக்குமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அதுதான் தொடர்ந்து பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று சொன்னேன். அரசாங்கம் தொடர்ந்து வேண்டியதைச் செய்யும்.

Craft Instructors and Drawing Masters

* 143 *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether the Craft Instructors and Drawing Masters serving in Secondary Schools are eligible for weightage for the service put in by them in elementary schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : செகண்டரி பயிற்சி ஆசிரியர்கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் எலிமெண்டரி பள்ளிகளிலிருந்து உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு மாற்றப்பட்டால் அவர்களுடைய பழைய ஊழிய அனுபவம் கணக்குக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆண்டுயர்வு கொடுப்பதில் வெயிட்டேஜ் கொடுத்தால் கணக்கில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. செகண்டரி பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சம்பளம் வாங்குகிற அதே பகுதியில் ஏறத்தாழ இருக்கிற கிராஃப்ட்

11th March 1965]

இன்ஸ்ட்ரக்டர்கள், டிராயிங் மாஸ்டர்கள் எலிமெண்டரி பள்ளிகளில் செய்த வேலையைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு ஆண்டு உயர்வுகளில் சலுகை தர அரசாங்கம் முன்வருமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : எலிமெண்டரி பள்ளிகளில் பணிசெய்கிற சில இன்ஸ்பெக்டர்களைப்பற்றி 'கன்சிடர்' செய்தோம். அவர்கள் சம்பள விகிதம் ரூ. 65 முதல் ரூ. 90 வரை; செகண்டரி பள்ளிகளில் ரூ. 90 முதல் ரூ. 140 வரையில் இருக்கிறது. எலிமெண்டரி பள்ளிகளிலுள்ளவர்களுக்கு வெயிட்டேஜ் கொடுப்பதற்கில்லை என்பது அரசாங்கத்தின் யோசனை.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஏற்கனவே எலிமெண்டரி ஸ்கூலில் அனுபவம் உள்ளவர்கள், இப்போது உயர்நிலைப் பள்ளியில் இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யுமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : (Pre vocational centre) ஆக இருந்தால் 'வெயிட்டேஜ்' கொடுக்க யோசனை செய்ய முடியும்.

* 144 *Q.*—MR. CHAIRMAN : This question is postponed.

Scheme of digging wells in the dry lands

* 145 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) the districts in which the scheme of digging wells and installing pump-sets in the dry lands is being implemented; and

(*b*) whether any loan is granted for this or whether the Government take the responsibility of digging the wells?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (*a*) & (*b*) A statement * is placed on the table of the House.

(அ) & (இ) சபையில் ஓர் அறிக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

Fruit-bearing trees

* 146 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) whether the Government grant loans to grow orchards;

(*b*) the names of fruit-bearing trees for rearing of which loans will be granted by the Government;

(*c*) the amount of loan which will be given per acre; and

(*d*) the loan granted so far in each district during 1963-64?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (*a*) to (*d*) A paper * is placed on the table of the House.

(அ) to (ஈ) : சபைமுன் ஓர் அறிக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

---

* Printed as Appendix I on pages 52–55

* Printed as Appendix II on pages 55-56.

[11th March 1965

Admission into the Medical Colleges

* 147 *Q.*—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state the number of Caste Hindus, Muslims, Christians, and Harijans selected for admission into the Medical Colleges for the year 1964?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM :

Caste Hindus	487
Muslims	40
Indian Christians	63
Harijans	104

DR. H. V. HANDE : On what basis are they selected?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : They are selected on the population basis.

DR. H. V. HANDE : Are any special, extra marks given to *viva voce*?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Yes, Sir. That is being done by the Selection Committee.

DR. H. V. HANDE : How many marks are allotted for this subject by the Selection Committee?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : That is left to the responsibility and discretion of the Selection Committee. Probably it may be 50.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it on a caste basis or district basis?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It is on a districtwise basis. Preference is given to Scheduled Castes and Scheduled Tribes.

DR. H. V. HANDE : Do the Government give any directive as a policy to the Selection Committee in regard to allotment of extra marks?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : No, Sir.

Protected water-supply to Dharmapuri

* 148. *Q.*—DR. T. V. SIVANANDAM : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to provide protected water-supply to Dharmapuri, Salem district : and

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

11th March 1965]

DR. T. V. SIVANANDAM : Is it a fact that Dharmapuri is one of the important municipalities of the Salem district and will the Government think of providing protected water-supply to that place at an early date?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHLAM : Dharmapuri has since become a municipality and the water-supply scheme for the municipality is likely to be taken up during the Fourth Five-Year Plan.

Kottur drinking water-supply scheme

* 149. *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state when the Kottur drinking water-supply scheme in Periakulam taluk, Madurai district, will be implemented?

. கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: கோட்டூர் கிராமத்திற்குக் குடிநீர் வழங்குவதற்கு சுருளியாற்றிலிருந்து நீரெடுக்கும் திட்டத்திற்கு சுமார் ரூ. 1,05,000 செலவாகும். மற்றும் இதற்கு அன்றுடம் 31,000 காலன் நீரெடுக்க அனுமதியளிக்கவும் வேண்டும். இத்திட்டம், கிராமப் பணிகள் மானியத்தின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியுள்ளது. இதன்கீழ், எந்த ஒரு பணிக்கும் ரூ. 40,000-க்கு மேற்படாத தொகை செலவழிக்கப்படலாம். ஆனால் அப்பணிக்கு ஆகும் செலவில் 25 சதவிதம் உள்ளூர் மக்களால் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்படி விதியைத் தளர்த்தியும் இத்திட்டம் அனுமதிக்கப்படலாம். ஆனால் அரசாங்கப் பங்கான 75 சதவித நிதியைப் பெறுவதற்கேற்ப, கிராமப் பணிகள் மானியத்தில் போதுமான நிதி வசதி இருக்கவேண்டும். மற்றும் எஞ்சிய தொகையை பஞ்சாயத்து யூனியன் தன் சொந்த நிதியிலிருந்தோ அல்லது உள்ளூரில் நிதி வசூல் செய்தோ பெறவேண்டும். இவ் விஷயம் ஆலோசனையில் உள்ளது.

District Development Councils

* 150 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of SRI M. Rajah Iyer) : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(*a*) whether representations have been received that Special District Educational Officers in charge of Board High Schools are required to attend meetings of the District Development Councils ; and

(*b*) if so the action taken or proposed to be taken thereon?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: (அ) ஆம்

(இ) இந்த விஷயம் பரிசீலனையில் இருக்கிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: அவர்கள் இந்த மீட்டிங்கில் ஆஜராவதைப்பற்றி என்ன தப்பிதம் இருக்கிறது என்று சர்க்கார் நினைக்கிறது?

[11th March 1965

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: இந்த விஷயம் இப்போது தான் சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு வந்தது. கலெக்டரும் அவர் மீட்டிங்கில் ஆஜராக இருந்தால் நல்லது என்று கூறியிருக்கிறார்கள். சம்பந்தப்பட்ட இலாகா டைரக்டருக்கு அபிப்ராயம் கோரி எழுதியிருக்கிறோம். இன்னும் தகவல் வரவில்லை.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—**An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II.—CALLING ATTENTION TO NON-GRANT OF ANNUAL INCREMENTS TO B.T. ASSISTANTS AND LANGUAGE PANDITS IN NORTH ARCOT DISTRICT BOARD.

* **டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்:** ஐயா, வடஆற்காடு மாவட்டக் கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் பி.டி. பட்டம் பெற்ற உதவியாசிரியர்களும் மொழியாசிரியர்களும் மூன்றாண்டுகளாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ஆண்டுயர்வுகள் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதையும், அவர்கள் தொடர்ந்தும் திருப்தியாகவும் வேலை பார்த்துவந்திருந்தும் தக்க காரணமின்றிக் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதையும், அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பணமுட்டுப்பாடு பெரிது என்பதையும் இதனை உடனடியாகக் கவனித்து அவ்வாண்டுயர்வுகளைக் கொடுக்குமாறு ஆணையிட வேண்டும் என்பதையும் கனம் முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, the confirmation and declaration of probation of all categories of teachers were not done from the year 1958 onwards either by the defunct District Board, North Arcot, or by the Special Officer, North Arcot District Board, or by the Collector (L. A. Branch), Vellore, resulting in huge accumulation of arrears of work in North Arcot District. After the Secondary Education Unit came under the control of the Director of Public Instruction with effect from 25th April 1963, necessary steps have been taken regarding the regularisation of services and declaration of probation of all temporary incumbents numbering about 500. The Special District Educational Officer, North Arcot, has addressed all the Headmasters of Board High Schools in his district and gathered necessary particulars in regard to the fixation of seniority and regularisation of services of the staff. The Government have not received any specific representation to the effect that increments had not been sanctioned to the B.T. Assistants and Language Pandits serving in the Board High Schools in North Arcot District. However, with reference to a representation received from Dr. A. Chidambaranathan that increments had not been sanctioned to Tamil Pandits in Thanjavur District, the Director of Public Instruction was instructed to issue necessary instructions to all the Special District Educational Officers to see that expeditious action was taken in this regard. It is hoped that the Special District Educational Officers would have by this time taken action in the light of the instructions issued by the Director.

11th March 1965]

III.—GOVERNMENT MOTION.

DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY.

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** Sir, I move— 3-10 p.m.

"*That the Official Language Policy be taken into consideration.*"

தலைவர் அவர்களே, மொழிப் பிரச்னை உண்மையிலேயே இந்த நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு சிக்கலான பிரச்னையாக இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நாம் சுதந்திரம் அடைந்தது ஒன்று. இரண்டாவது பல மொழிகள் பேசப்படுகிற இந்த நாட்டிலே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 14 மொழிகள் தேசீய மொழிகளாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய காலம் சென்ற பிரதமர் அவர்களே அடிக்கடி வற்புறுத்திக்கூறியிருப்பது போல், 14 மொழிகள் தேசீய மொழிகள்; 14 மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து உண்டு; எல்லாம் தேசீய மொழிகளாகவே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன, என்பதை யாவரும் உணருவார்கள். ஆனால், நம்முடைய அரசியல் அமைப்பு, ஆட்சி அமைப்பு, யூனியனாக இருக்கிறது. மத்திய ஆட்சி வேறு, மாநில ஆட்சி வேறாக இருக்கிறது. மாநிலங்கள் இப்போது அநேகமாக மொழி வாரியாகவே இருக்கின்றன. ஒரு மொழி பேசப்படுகிற சில மாநிலங்கள் இரண்டு, மூன்று மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே தவிர, ஒரு மாநிலத்திலே பல மொழிகள் பேசப்படுகிற பிரச்னை இல்லை. இந்த மாநிலத்தில்கூட தெலுங்கு பேசுகிறவர்களும் மலையாளம் பேசுகிற ஒரு சிலரும் இருக்கலாம். ஆனால், பொதுவாக மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மத்தியப் பிரதேசத்தில் இந்தி தாய் மொழியாக உள்ளது. உத்திரப் பிரதேசம் இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டது. அது மாதிரி ஒரு மொழி பேசப்படுகிற மாநிலம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே தவிர, அநேகமாக ஒரு மொழி பேசும் அமைப்புகளாகவே மாநிலங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இருந்தாலும் சிறுபான்மையோர் பிரச்னை இருக்கிறது. அதிலும் இந்த அரசாங்கம் கண்டிப்பாக அனுசரிக்க ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற சில பகுதிகள் உள்ளன. மொழி விஷயத்தில், படிப்பு விஷயத்தில், வேறு மொழி பேசுகிறவர், சிறுபான்மையோரின் நலன்கள் போதியளவு பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்பதில் அரசாங்கம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி என்ன என்ன கோட்பாடுகள் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று முடிவு செய்தபொழுது, இதைப் பார்த்த மத்திய அரசாங்கத்தின் முன்னாள் உள்நாட்டு அமைச்சர் அவர்கள்—இப்போதுள்ள பிரதமர்—இந்த நகல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இது உண்மையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களுக்கும் நாம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று இந்த நகலையும் அனுப்பி வைத்தேன். சிறுபான்மையோர் விஷயத்தில் நாம் கவனம் செலுத்துகிறோம். தமிழ் நாட்டிலே ஆங்கிலம், தமிழ் தவிர ஆறு மொழிகள் பயிற்சி மொழிகளாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

இன்றன. சிறு பான்மையினர் வேண்டுமென்றால் தெலுங்கோ,
மலையாளமோ, குஜராத்தியோ படித்துக்கொள்ளலாம். சென்னையில்
குஜராத்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற பள்ளிக்கூடம் ஒன்று இருக்கிறது.
அது மாதிரியே இந்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற பள்ளிக்கூடம் ஒன்று
இரண்டு இருக்கின்றன. ஆனால், நாம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு
முன்பு இது ஒரு பிரச்னையாக ஏற்படவில்லை. பல மொழிகள்
பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் இது ஒரு பிரச்னையாக ஏற்படவில்லை.
ஏனென்றால், ஆட்சியைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்கிலத்தில்
நடந்தது. அப்போதுகூட கிராமங்களில் கிராம முன்சீப்,
கணக்குப்பிள்ளை கணக்கு வைக்கிறது எல்லாம் தமிழில் தான்
இருந்தது. நான் சின்ன வயதில் பார்த்திருக்கிறேன். இருந்
தாலும் அப்போது ஆட்சி மொழி ஆங்கிலம் தான். மாநிலத்திலும்
ஆட்சி மொழி ஆங்கிலம் தான். கோர்ட்டுகளில் வழக்கறிஞர்கள்
தமிழில் தான் பேசினார்கள். ஆனாலும், ஆட்சி மொழி ஆங்கிலமாகத்
தான் இருந்தது. மத்திய மாநில ஆட்சியைப் பொறுத்த மட்டில்,
அப்போதே மகாத்மா காந்தி அடிகள் சுதந்திரப் போராட்டத்தின்
தலைமையை ஏற்றுக் கொண்ட சமயத்தில் தீர்க்கதரிசனத்துடன்
இதை வற்புறுத்தினார்கள். பாரத நாட்டுக்கு ஒரு மொழி
வேண்டும், அது பெருவாரியான மக்களால் பேசப்படுகிற மொழி
யாக இருக்கவேண்டும், அதற்கு இந்தியையே வைத்துக் கொள்ள
லாம் என்று கூறினர். ஆகவேதான் இந்தி, நிர்மாணத் திட்டத்தில்
ஒரு அம்சமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதே சமயத்தில்
மற்றொன்றையும் காந்தி அடிகள் நம்மிடம் வற்புறுத்தினார்கள்,
நம்மை உணரச் செய்தார்கள். மாநிலங்களில் அலுவல்களை தாய்
மொழியில்தான் நடத்த வேண்டும் என்றார்கள். அதற்கு இணங்
கத்தான் சென்னை ராஜதானி காங்கிரஸ் கமிட்டி மாறி தமிழ்நாடு
காங்கிரஸ் கமிட்டி, ஆந்திரா காங்கிரஸ் கமிட்டி, கேரள காங்கிரஸ்
கமிட்டி என்று எல்லாம் மொழிவாரியாக காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம்
அமைக்கப்பட்டது. சுதந்திரம் அடைந்த உடன் அரசியல்
அமைப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்தில்
343, 344 என்ற இரண்டு பிரிவுகளைக் கனம் உறுப்பினர்கள்
கவனித்து இருப்பார்கள். 343-வது பிரிவு எந்த மொழியில் ஆட்சி
நடத்துகிறது என்பதைப்பற்றியது. இதில் மத்திய ஆட்சியைப்
பொறுத்தவரை இந்தி தான் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டு
மென்று சட்டம் கூறுகிறது. ஆனால், 15 ஆண்டுகளுக்கு இது
வரையில் இருந்ததுபோல் ஆங்கிலமே தொடர்ந்து ஆட்சிமொழி
யாக இருக்கலாம் என்று அதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலங்
களைப் பொறுத்தவரையில், நாம் எந்த மொழியை வேண்டு
மென்றாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம். 14 மொழிகளில் எதை
வேண்டுமென்றாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அதிகாரம்
இருக்கிறது. அந்த அதிகாரம் நம் சட்ட சபைக்கு அளிக்கப்பட்
டிருக்கிறது. அதோடு கூட ஆங்கிலத்திலும் வேண்டுமென்றால்
வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக்
கிறது. நாம் இந்த மாநிலத்தில் ஒரு சட்டம் செய்தோம்.
அந்தச் சட்டப்படி தமிழ் தான் ஆட்சிமொழி என்று நிர்ணயித்
திருக்கிறோம். சட்ட மன்றம் அதைச் சட்டமாக்கி இருக்கிறது.

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அந்த வகையில் தமிழை ஆட்சிமொழி ஆக்குவதில் வேகமாக
ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அதற்கு glossary
தயார் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. சொற் களஞ்சியம் தேவை.
தகுதியான சொற்கள் வேண்டும், புரியாத சொற்களைப்
போட்டுப் பயனில்லை. எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளக்
கூடிய அளவில் அந்தக் கொள்கைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டு
மாநில ஆட்சியைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் ஆட்சிமொழி
யாகியிருக்கிறது. ஆனால், ஆங்கிலத்தைத் தொடர்ந்து வைத்துக்
கொள்ள வேண்டுமென்று ஆங்கிலத்தையும் சேர்த்து வைத்
திருக்கிறோம். சமீபத்தில் சட்டம் செய்தோம். அது இல்லை
யென்றால் சங்கடம் ஏற்படக்கூடும். தமிழ் ஆட்சி மொழி
என்றாலும் ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.
ஆட்சேபணையில்லாத வகையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.
சட்டம் செய்கிறோம். மசோதா நிறைவேற்றுகிறோம். முதலில்
draft செய்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.
ஆங்கிலத்தில் draft பண்ணும்போதே எவ்வளவோ தவறுகள்
இருக்கின்றன. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கனம் பாலசுப்ரமணிய
அய்யர் எத்தனையோ குற்றம் குறைகளை காட்டியிருக்கிறார். சட்ட
இலாகா இருக்கிறது, கவனம் செலுத்தி திருப்பித் திருப்பிப்
பார்த்து மசோதா கொண்டு வந்தாலும் தவறுகள் தெரிகின்றன.
தமிழில் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால், தகுந்த வார்த்தைகள்
போட வேண்டும். சட்டத்தில் முக்கியமானது precision
அந்த ஒரு கருத்தைத் தான் சொல்லவேண்டும். அதைச்
சொன்னால் சிலர் கோபித்துக்கொள்ளுவார்கள். இப்போது
போலீஸ் என்பதற்கு காவல் என்றால் forest guard இருக்கிறான்,
gate guard இருக்கிறான், இதனால் பின்னால் சங்கடம் வரும்
என்று சொன்னால் தமிழ் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்
என்கிறார்கள். தமிழ் வார்த்தை முக்கியம் அல்ல. கருத்துத்
தான் முக்கியம். ஒரு வார்த்தை சொன்னால், புரியும்படி இருக்க
வேண்டும், அசல் தமிழாக இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல.
இன்றைக்கு ஆங்கிலம் உலகத்தில் சிறந்த மொழியாக விளங்கு
கிறது என்றால் அந்த ஆங்கிலம் எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக்
கொள்கிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில்கூட மாமூல்,
ரெஸ்ஜுடிகேட்டா, சிரஸ்ததார், அமீன் போன்ற வார்த்தைகளை
ஆங்கிலத்தில் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. அதையே வைத்துக்
கொண்டார்கள். முஸ்லிம் காலத்து வார்த்தைகளாக இருந்தாலும்
அவைகளையே வைத்துக் கொண்டார்கள். ஆங்கில இலக்கியத்தில்
ஆண்டுதோறும் 600 வார்த்தைகள் சேருகின்றன என்று சொல்லப்
படுகிறது. அந்த மொழி வளருவதற்கு இதுதான் காரணம்
என்று வைதீகமாக உள்ளவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.
இதை கவனமாக வைத்துக்கொண்டு, பலர் உதவி பெற்று
'glossary' தயாரித்து வருகிறோம். தகுதியான சொற்கள் ஆட்சி
நிர்வாகத்துக்குரிய சொற்கள், கோர்ட்டுக்கு வேண்டிய சொற்கள்
இதை எல்லாம் தயாரித்துக் கொண்டு வருகிறோம். இப்போது
நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

இருக்கிறது. எல்லா இலாகாக்களின் தலைமை காரியாலயங்களிலும் 3-20 p.m. செகரடேரியட்டிலும் ஒரு அளவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. சட்டசபையிலும் கூடியவரை தமிழ்தான் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கிலம் இருப்பதும் அவசியம்.

இப்பொழுது மசோதா தயாரிப்பது என்றால், ஆங்கிலத்தில் தான் தயாரிக்கிறோம். மற்றப்படி தமிழும் கையாளப்படுகிறது. ஆகவே, மாநில ஆட்சிமொழியைப் பொருத்தமட்டில் இதிலே வேறு ஒன்றும் சர்ச்சைக்கு இடமில்லை. நிலைமை எல்லோருக்கும் புரிந்திருக்கிறது.

ஆனால், மத்திய ஆட்சி மொழியிலும் நமக்கு அக்கறை இருக்கிறது. அது எப்படி இருந்தால் நமக்கு எப்படி பாதகம் இல்லாமல் இருக்கும் என்பதைத்தான் இந்த மாநிலத்திலே உள்ளவர்களாகிய நாம் கவனிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே ஆர்ட்டிகிள் 343-ல் இந்தி என்று அவர்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே இருக்கிற சங்கடங்களை உணர்ந்தார்கள். அதனால் 15 ஆண்டுகளுக்கு ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே வகை செய்தார்கள். ஆகவே, 1965 ஜனவரி 26-ஆம் தேதி வரையிலே ஆங்கிலம் இருந்தது. நமக்கு ஒன்றும் தொல்லை இல்லை. ஆனால், எதாவது ஒரு காலத்திலே 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்தி வரும். ஆகவே, இந்தி படிப்பது நல்லது என்று வற்புறுத்தப்பட்டது. சில பேர் இந்தியே வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தி என்றால் சில பேருக்கு ஒரு 'allergy' இருந்தது. பொதுவாக இந்தி படிக்கிறது நல்லதுதான். அதனாலே தமிழுக்கு பாதகம் ஏற்படாது. தமிழுக்குக் குறை ஏற்படாது என்று பலர் படித்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள். தாங்களாகவே படித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு சுதந்தரம் வந்தது. காந்தியடிகள் சொன்னார்கள் இந்தியைப் படிக்கவேண்டும் என்று. பல பேர் ஆண்கள், பெண்கள், வயதானவர்கள்கூட இந்தியை உற்சாகமாகப் படித்துப் பட்டம் பெற்றார்கள். ஆனால், அப்படிப் படித்தவர்களுக்கு ஒரு சங்கடம் இருந்தது. அவர்களுக்கு படித்ததைக் கையாள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லை. எனக்குக்கூட அப்படித்தான். இலக்கியம், இலக்கணம் படிப்பது மறந்து போகிறது. ஆனால் முஸ்லிம் சகோதரர்கள் இருக்கிற இடங்களிலே இருப்பவர்கள் தாங்களாகவே உருதுவிலே, இந்துஸ்தானியிலே பேசுகிறார்கள். பழக்கம் இருந்தால் வந்துவிடுகிறது. அதிலும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குத் தான் பல மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளும் திறமை அதிகமாக இருக்கிறது.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி இந்தியை 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தாலும், நேரம் நெருங்க நெருங்க 344 ஆவது ஆர்டிகிள்படி இந்தி எவ்வளவுதூரம் அபிவிருத்தி பெற்றிருக்கிறது என்பதை ஆராய்வதற்கு ஒரு கமிட்டியை ஜனாதிபதி போடவேண்டும் என்ற விதியின்படி ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. பி. ஜி. கெர் அவர்களுடைய தலைமையிலே அந்தக் கமிட்டி ஆராய்ந்தபொழுது நம்முடைய மாநில ஆட்சியின் சார்பாகவும் அப்பொழுதே நம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தோம். Memorandum அனுப்பினோம். இதையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு சில யோசனைகள் கூறியதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் பொதுவாக இந்தி 1965-லே வரலாம் என்ற வகையிலேதான் அந்தச் சிபாரிசுகளை அனுப்பினார்கள்.

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அந்தச் சிபாரிசுகள் அனுப்பியதன்பேரில் ஒரு மத்திய பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டிக்கும் நம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தோம். அப்படித் தெரிவிப்பதற்கு முன்பே முக்கியமாக இந்த மாநிலத்திலே உள்ள ஆட்சியை நடத்துகின்றவர்கள் அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு, Initiative எடுத்துக்கொண்டு, மைசூர் முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர், ஆந்திர முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர், கேரள முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர் எல்லோரையும் அழைத்து நமது தென் மண்டலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நமக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை தெளிவாகத் தெரியப்படுத்தி ஒரு யாதாஸ்தை அனுப்ப வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, அதன்படி ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும், அது இல்லாவிட்டால் கஷ்டப்படுவோம். இந்தி இன்னும் பக்குவம் அடையவில்லை, ஆகவே ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் முக்கியமான கருத்து என்று தெரிவித்தோம். பார்லிமெண்டரி கமிட்டியும் அதை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டார்கள். 1965-க்குப் பிறகும் போகப் போகத்தான் இந்தி வரமுடியும், ஒரேயடியாக இந்தி மட்டும் ஆட்சி மொழியாக இருந்தால் குந்தகம் ஏற்படும் என்பதை ஓரளவு உணர்ந்துகொண்டார்கள். அதற்கு மேலும் நாமும் மற்றவர்களும் வற்புறுத்தினோம். பார்லிமெண்டரி கமிட்டியும் ஒருவாறு உணர்ந்து இருக்கிறது. அந்த நிலையிலே தான் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு Official Languages Act என்ற சட்டம் ஒன்று பார்லிமெண்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1965 ஜனவரி 26 முதற்கொண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி இந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. ஆனால், அந்த கான்ஸ்டிட்யூஷன்படியே சட்டம் செய்யலாம். ஆங்கிலம் உபயோகிப்பதற்கு அந்தச் சட்டந்தான் செய்யப்பட்டது. ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்பது சட்டம். ஆனால், அதன் உபயோகத்திற்குக் கால வரம்பு இல்லை; 10 ஆண்டு, 20 ஆண்டு, 30 ஆண்டுகள் என்று பிரதம மந்திரி அவர்களும், இப்பொழுது இருக்கிற பிரதம மந்திரி அப்பொழுது உள்நாட்டு அமைச்சராக இருந்தார்கள், அவர்களும் அப்பொழுதே விளக்கினார்கள். பிரதம மந்திரி உறுதி (assurance) கொடுத்தார்கள். நாம் எத்தனையோ முறை இங்கேயுள்ள மன்றங்களிலே விளக்கி இருப்பதைப் போல, சட்டம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், சட்டத்தோடு assurance வேறு இருக்கிறது. அதுதான் விளக்கம். நாம் விரும்புகின்ற வரையில், இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகின்ற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கும் என்று, ஆனால் இதைச் சட்டத்திலே போடுவது சிரமம். 'Non-Hindi State' என்றால் பஞ்சாப், மகராஷ்டிரா, குஜராத்தி இதுவெல்லாம் 'Non-Hindi' ஸ்டேட்தான். ஆக, இதிலேயெல்லாம் சங்கடம் வந்தது. பிரதம மந்திரி நேருஜியின் assurance இருக்கிறது. அதை நாம் நம்பலாம், அதுவே போதும் என்ற வகையிலேதான் நாம் சட்டத்தை விளக்கினோம். நமக்கு ஒன்றும் பாதகம் ஏற்படாது, இந்தித் திணிப்பு ஒன்றும் இருக்காது. எது வரையிலே வேண்டுகிறோமோ, அது வரையில் ஆங்கிலம்

தொடர்ந்து இருக்கும் என்று சட்டம் இருக்கிறது. உறுதிமொழி இருக்கிறது, அதைப்பற்றி அஞ்சவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றுதான் விளக்கிக்கொண்டு வந்தோம்.

ஆனால், அதற்குப் பின்னால் ஜனவரி 26 ந் தேதி வந்ததும், இந்தி வருகிறது, இந்தி வருகிறது என்று பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு அச்சம் பரவி வந்தது. பலருக்கு அச்சம். ஏதோ இந்தி வருவதாலே நமக்கு ஆங்கிலம் போய்விடுமோ என்று சிலர் பேசினார்கள். சிலபேருக்கு தமிழுக்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்றும், எல்லா பாடமும் இந்தியிலேதான் சொல்லிக்கொடுக்கப் படும் என்றும் ஆதாரமற்ற அச்சமும் ஏற்பட்டது. எனவே, பொதுவாக ஒரு அச்சம் இருந்தது. அந்த அச்சத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று, இதுவரையிலும் பிரதம மந்திரியின் உறுதி மொழி இருந்தது போதும் என்றாலும், இப்படி ஒரு அச்சம் வந்து விட்டது; அதைத் தவிர்க்கும் வகையிலே நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நாமும் வற்புறுத்தினோம். மற்றவர் களும் வற்புறுத்தினார்கள்.

இப்பொழுது நிலைமை என்னவென்றால், முதலமைச்சர்கள் சந்தித் தார்கள். அவர்களெல்லாம் வற்புறுத்தினார்கள். அதையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு பிரதம மந்திரி அவர்கள் பார்லிமெண்டிலே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற வரையிலே ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக இந்தியோடுகூட ஆங்கிலமும் இருக்கும் மத்திய ஆட்சிக்கும் மாநிலங்களுக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து என்றால் ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கும் அல்லது வேறு இந்தி பேசுகின்ற மாநிலத்துக்கும் இந்தி பேசாத மாநிலத்துக்கும் தொடர்பு வேண்டுமென்றால், அதிகம் ஆங்கிலம்கூட இருக்கும். இந்தியை வைத்துக்கொள்வதைப்பற்றி நாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை, அரசாங் கமும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதற்கு சில பத்திரிகைக்காரர்கள்தான் கவலைப்படுகிறார்கள் காகிதம், அச்சு அதிகம் செலவாகிறது என்று. பெரிய விஷயத்தைப் பார்க்கும்போது இந்த சிறிய விஷயத்துக்கெல்லாம் காகிதம் செலவாகிறது என்று பார்ப் பதிலே பயனில்லை. 'கான்ஸ்டிட்யூஷனையே' மாற்ற வேண்டுமென்று சிலர் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அதுவல்ல இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கை. கான்ஸ்டிட்யூஷனை மாற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த Official Languages Act மாற்றினால் போதும் என்பது தான் இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கை.

இந்த Official Languages Act வரும்பொழுது ஒரு சர்ச்சை வந்தது. may என்று போடலாமா, shall என்று போட வேண்டாமா என்று. ஆனால் வழக்கறிஞர்கள் வாதாடக் கூடும்; 'may' என்றால் 'shall' என்று சொல்லலாம், 'may' என்றால் 'may not' என்றும் சொல்லலாம் என்று. ஆனால் shall என்று போடுவதற்கு அப்பொழுது ஒரு சங்கடம், அப்பொழுது இருந்த பிரதம மந்திரியே தெரிவித்தார்கள். ஏதாவது வரம்பு கட்டிவிட்டால் 'shall என்று போடலாம். 30 ஆண்டு, 20 ஆண்டு, 25 ஆண்டு என்று வரம்பு கட்டிவிட்டால் shall போடலாம். வரம்பு இல்லாதபோது shall போட்டால்

சங்கடம் வரும். ஆங்கிலம் உபயோகிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைமை வரும் என்று கஷ்டத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். சரி எப்படியும் பிரதம மந்திரியின் உறுதிமொழி இருக்கிறது என்று ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் இப்பொழுது அந்த அஷ்யூரன்ஸை சட்டபூர்வமாக்கவேண்டும். பிரதம மந்திரியின் உறுதி மொழியை அப்படியே சட்டம் ஆக்குவது சிரமம்தான். இருந்தா லும் இப்பொழுது அச்சம் வந்துவிட்டது. எவ்வளவு தூரம் முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் சட்டம் ஆக்கவேண்டும் என்றுதான் 3-30 p.m
வற்புறுத்தினோம். அப்பொழுது ஒரு வரம்பு வந்துவிடுகிறது. எல்லா இந்தி பேசாத, இந்தியைத் தாய்மொழியாக கொள்ளாத மாநிலங்கள் விரும்புகின்ற வரையிலே ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும். "மாநிலங்கள்." என்று பொதுவாகப் போட்டால் போதாது. அப்படிச் செய்தால் 'எத்தனை மாநிலங்கள்' என்ற பிரச்னை வரும். நம் மாநிலம் வரையிலும் நான் கேட்கிறேன். ஹிந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாத எந்த மாநிலம் விரும்பினாலும், அது விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்கிறேன். இந்த வரம்பு வந்து விடுகிறது. இந்த விஷயத்தில் 'ஷெல்' (shall) என்று போட வேண்டும் என்று நாங்கள் வற்புறுத்துவோம். இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கருத்து நிறைவேறும் வகையில் சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்து வோம். இந்த நம்பிக்கை இப்போது இருக்கிறது. இவ்வாறு சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி, அத்தகைய சட்டத்தைப் பெறுவோம். ஆங்கிலம் அவ்வாறு, தொடர்ந்து, நாம் விரும்பும் வரையில் இருக்கும். அப்படி இருப்பதால், பாதகம் ஒன்றும் ஏற்படுவதற்கில்லை; அதாவது, ஹிந்தி பேசாத காரணத்தால் பாதகம் ஏற்படுவதற் கில்லை. இதுதான் ஆட்சி மொழி விஷயத்தில் இப்போதைய நிலை.

மாநிலம் சர்விஸைப் பொறுத்த வரையில், தமிழோ, ஆங்கில மோ—எப்படி வேண்டுமானாலும்—வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அகில இந்திய ஸர்விஸை பொறுத்தவரையில், இதுவரையில் ஆங்கிலம் இருந்தது. இப்போது, ஹிந்தியையும் பரீட்சை medium ஆக வைக்க வேண்டும் என்று ஹிந்திக்காரர்கள் கேட் கிறார்கள். அவர்களுடைய இந்தக் கோரிக்கையை மறுப்பதற் கில்லை. காரணம், இப்போது ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய இரண்டும் ஆட்சி மொழிகளாக இருக்கின்றன. ஹிந்தியைப் பொறுத்த வரையில், அது ஒரு சிலருக்கு தாய்மொழியாக இருக்கிறது. ஆங்கிலம், ஆங்கிலேயர் இந்தியர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தாய் மொழியாக இல்லை. எனவே இந்த ஏற்பாடு தாரதம்மியம் ஏற்படுத்தக்கூடியது. இந்த விஷயத்தில் ஸ்விட்ஸர்லாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் இருப்பது போல moderation முறை கொண்டுவருவதாக மத்திய அமைச்சர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால், பரீட்சை, rank ஆகியவைகளில் நியாயம் இருக்கும் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ் அப்துல் வஹாப்: 'moderation' என்றால் என்ன? இதுபற்றிய விளக்கத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

[11th March 1965

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அதை விளக்குகிறேன். 'moderation' திட்டத்தை எங்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் அமைப்பதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தத் திட்டத்தை எங்களிடம் காட்டிவிட்டு அதன் பிறகு நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதாக அவர்கள் சொன்னார்கள்.

ஓட்டப் பந்தயங்களை கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. வஹாப் பார்த்திருப்பார். ஓட்டப் பந்தயங்களில் சம நீதி வழங்குவதற்காக சிலருக்கு "handicap" கொடுப்பதுண்டு. அதாவதுத் சிலரை மற்றவர்களைவிட 10, 20 அடி முன்னால் நிறுத்தி அங்கேயிருந்து கிளம்பச் சொல்வார்கள். அதே மாதிரி moderation முறையிலும் சம நீதி வழங்கப்படும். ஹிந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள், அதைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்கள் ஆகிய இரு சாராரும் பரீக்ஷை எழுதும்போது, இரு சாராருக்கும் சமநீதி வழங்குவதற்கான திட்டம்தான் moderation திட்டம். இப்போது கூட 'moderation' முறை கையாளப்படுகிறது. இப்போது கூட தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டும் moderation ஆக இருக்கின்றன. அந்த மாடரேஷன் திட்டம் இன்னும் முடிவாகவில்லை. moderation formula என்ன என்று நமக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டு அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் வரையில் அதைக் கொண்டு வரக்கூடாது என்று நாம் வற்புறுத்தினோம். அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்போது நாம் தெரிவிப்பது முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் தெரிவிக்கப்படவில்லை. "அகில இந்தியப் பரீக்ஷையைப் பொறுத்தவரையில், ஹிந்தியை வைத்துக்கொள்வதென்றால், மற்ற பிராந்திய மொழிகளையும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவை மூலமும் பரீட்க்ஷை எழுதுவதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொன்னோம். அதைப் பரிசீலிக்கிறோம். அது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியமானது என்று பார்க்க வேண்டும். இரண்டு மொழிகளுக்கே 'moderation' என்றால், 14 மொழிகளை வைத்துக் கொண்டால் சிரமமாக இருக்குமே, இருந்தாலும் பரிசீலிக்கிறோம்" என்று மத்திய அரசினர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பரிசீலித்து முடிவு செய்யும் வரையில் ஆங்கிலமும் அகில இந்தியப் பரிக்ஷைக்கு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். ஆங்கிலம் அகில இந்தியப் பரீக்ஷைக்கு அந்த அளவிற்கு முக்கியமான மொழியாக இருக்கும். அகில இந்தியப் பரீக்ஷையைப் பொறுத்தவரையில், இதுதான் இப்போதைய நிலை.

இப்போது மத்திய ஆட்சியில் இந்தி தெரியாதவர்கள் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலை வந்த பிறகு, அவர்களுக்கு பாதகம் ஏற்படக் கூடாது என்று நாங்கள் வற்புறுத்தினோம். புதிதாக மத்திய அரசாங்க ஸெர்விஸுக்கு நியமிக்கப்படுபவர்களுக்கு recruit பண்ணப்படுபவர்களுக்கு—இந்தியே தெரியாவிட்டாலும், அதனால் நியமனத்திற்குத் தடை இல்லை. ஐ.ஸி.எஸ். வேலை பார்த்த வெள்ளைக்காரர்கள் கூட தமிழோ, தெலுங்கோ, மலையாளமோ—ஏதோ ஒரு பிராந்திய மொழியை—கற்றுக்கொண்டு தான் இருந்தார்கள். ஆகையால் இன்றைக்கு வேலையில் இருப்பவர்களும் இனிமேல்

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வேலைக்கு நியமிக்கப்படுபவர்களும் இந்தி பேசத் தெரியாதவர்களாக இருந்தால், அவர்களுக்கு எந்த விதமான பாதகமும் ஏற்படக் கூடாது என்பது இப்போது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் விஷயம்.

ஒரு சிலர் இங்கே தீர்மானத்திற்கு நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நான் இதுவரை குறிப்பிட்டவைகளெல்லாம் போதாது என்பதும், 'கான்ஸ்டிட்யூஷனையே' மாற்ற வேண்டும் என்பதும் சிலருடைய கருத்து. இது ஒரு கருத்து. இன்னொரு கருத்து இருக்கிறது; 17-வது chapter -ஐயே எடுத்துவிட வேண்டும் என்பது இந்த கருத்து. 'கான்ஸ்டிடயூஷனையே' மாற்றுவது என்பது ஒரு விஷயம். 17-வது பிரிவையே நீக்கிவிட வேண்டுமென்பது வேறு விஷயம். இது எப்படி முடியும்? 17வது பிரிவையே எடுத்து விட்டால், என்ன ஏற்படும்? இந்தப் பிரிவை நீக்கிவிட வேண்டும் என்று பெரிய மேதாவிகளெல்லாம் சொல்கிறார்கள். இதை எடுத்து விட்டால் என்ன status quo ஏற்படும்? இதை எடுத்துவிட்டால் இன்றைக்கிருக்கும் status quo வராது; வெள்ளைக்காரர் காலத்தில் இருந்த status quo தான் வரும். சிலர் இதெல்லாம் தெரியாமல், யாரோ பெரியவர்கள் கூறிவிட்டார்கள் என்பதால் இதையே மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஒரு fashion ஆகப் போய் விட்டது.

இன்று பாரதம் ஒன்று, இது இமயம் முதல் குமரி வரை ஒன்று என்பதை கொஞ்சம் கூட 'mental reservation' இல்லாமல் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் நாட்டில் இன்று பல மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இந்த நாட்டில் பேசப்படும் பல மொழிகளில் ஒன்றாகிய இந்தி தான் இந்த நாட்டின் 'lingua franca' என்று மகாத்மா காந்தி சொன்னார். இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மொழியையும் எத்தனை பேர் பேசுகிறார்கள் என்ற எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பார்த்தால், இந்தி தான் அதிகமான மக்களால் பேசப்படுகிறது. சுதந்திரப் போராட்ட காலத்திலேயே இந்தியைக் கையாண்டு வந்தோம். இந்தியே கூடாது, ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆங்கிலம் நல்ல மொழி தான். ரஷியாவில்கூட ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். ரஷியாவில் latest researches in the world என்று புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் 50 சதவிகிதத்திற்கு மேற்பட்டவை ஆங்கிலத்தில் இருக்கின்றன. சுமார் 36 சதவிகிதம் புத்தகங்கள் ரஷிய மொழியிலும் ஜெர்மன் மொழியிலும் இருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்தை உணர்ந்து தான் ரஷியர்கள் தங்கள் நாட்டில் இவ்வாறு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்திலுள்ள புத்தகங்களை ரஷிய மொழியில் சுலபமாக மொழி பெயர்க்க முடியும். இருந்தாலும், "கட்டாயம் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள், ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தால், ஆங்கிலப் புத்தகங்களை ரஷிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கும் வரையில் நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை" என்று அவர்கள் தங்கள் மக்களுக்குச் சொல்கிறார்கள். இப்போது அந்த நாட்டில் ஆங்கிலம் இந்த நிலையில் இருக்கிறது. முன்பு ஃப்ரெஞ்சு மொழி அங்கே இந்த நிலையில் இருந்தது. "கட்டாயம் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று ரஷியர்கள்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

தங்கள் மக்களிடம் சொல்லிவருகிறார்கள். நம் நாட்டிலும் மாணவர்கள் நன்றாக ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தான் இப்போது ஆங்கிலத்தை மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து தொடங்கியிருக்கிறோம். முன்பு மேல் வகுப்புகளிலிருந்து தொடங்கியதால்தான் மாணவர்களின் ஆங்கிலத் தேர்ச்சியில் deterioration ஏற்பட்டிருந்தது; அகில இந்தியப் பரீட்சையில் தேறுவதில் நம் ராஜ்யத்தினர் எண்ணிக்கை குறைந்தது. ஆங்கிலத்தை நாம் கொஞ்சம் கூட அலட்சியப்படுத்த முடியாது. இந்தியா ஒன்று, இந்தியாவிற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். ஆங்கிலம் ஒன்றே நாட்டு மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னால், அது சாத்தியமில்லை. இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. இந்தியை நம் மீது திணிக்கக்கூடாது என்று நாம் சொல்கிறோம். அதே போல் ஆங்கிலம் வேண்டாதவர்களும் பலர் இருக்கிறார்கள். மொழி விஷயத்தில் மனிதர்களுக்குப் பரபரப்பும் ஆவேசமும் வருவது இயற்கை. நாம் எப்படி அவர்கள் மீது ஆங்கிலத்தைத் திணிப்பது? இந்தியையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாநிலங்கள் மீது நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைத் திணிப்பது? இந்தி சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தி இருக்க வேண்டும் என்றால், நாம் விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துவது தான் நியாயமானது ஆகும். அந்த நியாயமான கோரிக்கையை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்
3-40 p.m. கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படத்தான் வேண்டும். அப்படி நிறைவேற்றப்படும் என்ற நம்பிக்கை நமக்கெல்லாம் இருக்கிறது. இது தான் இப்போது ஏற்பட்டுள்ள ஆட்சிமொழிப்பிரச்சினையின் நிலைமை. ஒன்று மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். மொழி என்பது ரொம்ப முக்கியமானதுதான். நமக்கு எப்படி பேசுவதற்கு—நம்முடைய சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவதற்கு நாக்கு அவசியமாக இருக்கிறதோ அதே மாதிரி நாக்கைப் போன்றது மொழி. அது இல்லாவிட்டால் ஒருவர்க்கொருவர் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியாது. நாக்கு இல்லாவிட்டால் ஊமையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். நம்முடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க ஒரு சிறந்த வாகனம் என்று அதை வைத்துக்கொண்டால் அதைப்பற்றி நிதானமாக சிந்திக்க வேண்டும். வாகனம் அவசியம்தான். இப்போது யாரும் நடந்துபோகத் தயாராக இல்லை. டாக்டர்கள் கொஞ்சம் வாக் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால்தான் நடக்கிறார்கள். மற்றபடி காரிலேயே போகிறார்கள். கார் இருக்கிறது நம்முடைய உபயோகத்திற்கு என்றால் அது நாம் போகவேண்டிய இடத்திற்குப் போக வேண்டும். மைலாப்பூருக்கு போவதற்கு கார் எடுத்தால் அது ராயபுரத்திற்குப் போவதாக இருந்தால் என்ன செய்வது? என்னுடைய சிறிய வயதில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் செவிடு. அந்தக்காலத்தில் அவர் குதிரை வண்டி வைத்திருந்தார். அதை அவரே ஓட்டிக்கொண்டு போவார். அவருடைய மகன் என்னுடன் படித்தார், அவர் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர். அவரும் அப்போது அந்த வண்டியிலே போவதுண்டு. அந்தப் பெரியவர் வண்டியை ஓட்டும்போது எந்தப் பக்கம் திரும்பவேண்டுமோ அதற்குத்

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

தகுந்தாற்போல் 'ரைட்' என்று சொல்வார். அதற்கு முன் அதிலுள்ள பையன்கள் 'லெப்ட்' என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அவர்கள் சொல்வது பெரியவர் காதில் விழாது. அதைக் கேட்டு குதிரை ரைட்டில் போகாமல் லெப்டில் போகும். அதைப் போல மொழியைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது மொழி நமக்குப் பயன்பட வேண்டும். மொழி நம்மைப் பயன்படுத்தும்படி செய்யக்கூடாது. மொழி ரொம்ப அவசியம். அதற்காக எவ்வளவு தியாகம் செய்தாலும் செய்துகாட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால் மொழி எவ்வாறு நமக்குப் பயன்படுவது? நம்முடைய நாடு ஒன்று என்பதை உணர்ந்து எப்படி இப்போதுள்ள சிக்கலைத் தீர்ப்பது எந்தக் கொள்கையைக் கையாள்வது என்பதை பார்க்கவேண்டும். மத்திய ஆட்சி இருக்கிறது. அதில் நமக்கு அக்கரை இருக்கிறது. அதில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அதற்கான உரிமை பெற்றிருக்கிறோம். மாநில ஆட்சியும் இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சிந்தித்துப் பார்த்து ஆட்சி மொழிக் கொள்கையை எப்படி நிர்ணயிப்பது என்பதுதான் இப்போதுள்ள பிரச்னை. நான் விளக்கியதுதான் இப்போது நிர்ணயிக்கப்படவேண்டியிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர்கள் அவர்களது கருத்துக்களைத் தெரிவித்த பிறகு நான் ஏதாவது சொல்லவேண்டியிருந்தால் நானே பிற்பகலில் கூறுகிறேன் என்று சொல்லி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members Sri N. V. Natarajan and **Dr. A. Chidambaranathan may formally move their amendments and get them seconded. They can speak later on.**

SRI N. V. NATARAJAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"Add the following at the end :—

'**And on such consideration this House recommends that** the Constitution should be amended so that English alone **continues as the Official Language of the Union till all the National** Languages (which **have already** become the Official Language of some State or other) are adopted as Official Languages of the Union with **Hindi** so that the different language groups of the country **get equal opportunity and treatment in the Union Administration** and Parliamentary Democracy without the possibility of any discrimination or disability inflicted on any group of people belonging to any language or region '."

SRI K. ANBAZHAGAN : I second the amendment, Sir.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"Add the following at the end :—

'and on such consideration, recommends to the State Government that the following recommendations be made to the Union Government :

(a) that English should be given the same place as it had before the 26th January 1965;

(b) that English shall be the link language between the States and the Centre and between the States;

(c) that in every State, English and the regional Language should be the languages used for all purposes;

(d) that the three-language formula should be discontinued;

(e) that it should be optional for the students to take a third language from among the fourteen languages recognized under the Constitution;

(f) that the recruitment for All-India Services should be limited to the barest needs of the Centre and that when these officers are posted to the various States, they should be familiar with the language of the State concerned by passing an elementary language test within three years of their posting;

(g) that officers posted to the States should have the same status and emoluments as they have in the Centre;

(h) that the quota system is unworkable and detrimental to the interests of the country;

(i) that an equal amount should be spent by the Centre for developing all the fourteen languages recognised in the Constitution, and

(j) that for the unity of the country and for national integration, such changes as may be needed to implement the above recommendations be made by amending the Constitution, and this statutory amendment should not be altered except by the unanimous approval of all the Legislatures of the States."

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN : The motion and the amendments are before the House for discussion.

** திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் :* அவைத் தலைவர் அவர்களே, உங்களுடைய அனுமதியுடன் இருபது நிமிட நேரம் பேசலாமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : பதினைந்து நிமிஷமாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : இந்த மொழிச் சிக்கலைப்பற்றிப் பேசுகிற நேரத்தில் தமிழகத்தில் இச் சிக்கல் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்து கொண்டுபோகிறது என்று சிந்திக்கும்போது கவலையும் வேதனையும் அடையாமல் இருக்கமுடியாது. முன் காலத்தில் தமிழகத்தில் ஒரு மொழிதான் இருந்தது. அது தமிழ். ஒரு மொழி வைத்து உலகை ஆண்டான் இமயவரம்பன், அவன் காலத்தில். அவனுடைய மகன் செங்குட்டுவன் காலத்தில் ஒரு மொழி வைத்து தமிழகம் மட்டுமல்ல நாகரிக உலகத்தைத் தமிழன் ஆண்டான். இது சரித்திரம். பிறகு இரண்டு மொழி ஆனது. என்னுடைய இளமைக் காலத்தில் இரண்டுமொழி யாயிற்று. தமிழோடு ஆங்கிலம் சேர்த்துப் படிக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை இருந்தது.

அதையும் படித்தோம். பிறகு சட்டமன்றத்தில் சில பல ஆண்டுகளாக மும்மொழித் திட்டம் என்று காதில் விழுகிறது தமிழைப் படி, ஆங்கிலத்தைப் படி, இந்தியையும் படி என்று மும்மொழித் திட்டம் என்பதாகப் பேசுகிறார்கள். மும்மொழியோடாவது நிற்குமா என்று பார்த்தால், இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பதினான்கு மொழி படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, எனக்குத் திகைப்பாக இருக்கிறது. அந்த பதினான்கு மொழிகளில் சமஸ்கிருதம் இருக்கிறது, ஆங்கிலம் இல்லை. இதையும் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்களா? முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறிய விளக்கத்தை நான் வரவேற்கிறேன். தமிழ் மாநிலம் பொறுத்தவரையில் தமிழ் என்று சிறப்பாகச் சொன்னார்கள். மத்திய ஆட்சியில் டில்லியில் ஆங்கிலமோ இந்தியோ இருக்கலாம். தமிழ்நாட்டில் தமிழ் என்று சொல்லும்போது, அவர்கள் தமிழக ஆட்சியில் என்ன இலாக்காக்கள் இருக்கின்றனவோ அதைப்பற்றி மட்டும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மாநிலத்தில் திருத்தணிக்குத் தெற்கே பார்க்கும்போது இரண்டு வகையான ஆட்சி இருக்கிறது. ஒன்று மாநில ஆட்சி; முதலமைச்சர் அவர்கள் தலைமையிலே இயங்கி வருகிற ஆட்சி. மற்றொன்று, மத்திய ஆட்சியில் இயங்குகின்ற தபால், ரயில்வே, இன்ஷியூரன்ஸ், துறைமுகம் எல்லாம் இருக்கின்றன. நான் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம், இந்தத் தமிழகத்தில், தமிழ் மாநிலத்தில், திருத்தணிக்குத் தெற்கே, தமிழ் போதும்; இந்தி வேண்டாம்; அது மாநில ஆட்சியாக இருக்கட்டும் அல்லது மத்திய ஆட்சியாக இருக்கட்டும், தபாலாபீசாக இருக்கட்டும், துறைமுகமாக இருக்கட்டும், தமிழே போதுமென்று சொல்கிறேன். அதற்கு அவர்கள் இவை மத்திய ஆட்சி இந்தியில்தான் காரியங்களை நடத்தவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். யாருக்குத் தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்று விருப்பம் இருக்கிறதோ அவர்கள் தமிழைக் கற்றுக்கொண்டு ஆட்சி நடத்தட்டும். மக்கள் இந்தியை விரும்புகிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். நானும் மக்கள் வேறொன்றை விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லலாம். யாரும் அப்படிச் சொல்லலாம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : வடநாட்டில் தமிழர்கள் வேலை பார்க்கிறார்களே அவர்கள் என்ன செய்வது?

திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : எனக்கு நண்பர் திரு. தியாகராஜன் குறுக்கே வருவார்கள் என்று தெரியும். அவர்கள் கேள்விக்கு 3-50 p.m.
இடம் கொடுத்து நான் உட்காரவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது அவர்கள் பேசுகிறார்கள். இனி அப்படிப் பேசாமல், குறுக்கிடாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தில் தபால் ஆபீஸ் இருக்கிறது. ஏன் அது தமிழில் செயல்படக்கூடாது? சொல்லுகிறார்கள், எப்படி தமிழில் செயல்படமுடியும் என்று. தபால் தலையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏன் தமிழில் போடக்கூடாது? லாலா லஜபதிராய் அவர்களுக்குத் தலை போட்டார்கள், அது போல் தாகூருக்குப் போட்டார்கள். தபால் தலையை ஏன் தமிழில் போடக்கூடாது? தமிழகத்தில்

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்] [11th March 1965

ஆட்சி தமிழில் செயல்படவேண்டும். அதைத்தான் மக்கள் விரும்புகிறார்கள். இதற்கு வடவர்கள், தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்களுக்கு விளங்கவில்லை, விளக்கம் தேவை என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கு விளங்காதவர்கள் யாரும் இல்லை. நம் மாநிலத்தில் அமைச்சர்களும் மற்றவர்களும் அறிவு ஆற்றலில் குறைந்தவர்கள் அல்ல, இவர்களுக்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. விளக்கம் யாருக்காவது தேவை என்றால், வடக்கே இருப்பவர்களுக்குத்தான். இங்கு இருக்கிற மக்கள் கேட்பது "திருத்தணிக்குத் தெற்கே இந்தி வேண்டாம், அது என்ன ஆட்சியாகவும் இருக்கட்டும், என்ன அலுவலகமாகவும் இருக்கட்டும்". ஒருமைப்பாட்டில் உண்மையாக நம்பிக்கை இருக்குமானால், ஏன் அதை தமிழில் நடத்தக்கூடாது? நன்றாக நடத்த முடியும். நாலரை கோடி மக்கள் உள்ள பகுதியில் எல்லா அலுவலகங்களையும் தமிழில் நடத்தலாம். விளக்கம் தேவை என்று சொல்லும்போது முதலமைச்சர்கள் மாநாடு நடந்தது, வரவேற்கத்தக்கது. முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் என்ன முடிவு செய்து கொண்டார்கள்? அவர்களுக்கு வேண்டிய முடிவைச் செய்து கொண்டார்கள். மக்களுக்கு வேண்டிய முடிவைச் செய்து கொண்டார்களா என்றால் இல்லை. அம் மாநாட்டில் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள், இங்குள்ள அரசாங்கம் பீகாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டும்; பீகார் அரசாங்கம் உத்தரப் பிரதேசத்துக்கு எழுதுவது என்றால், இந்தியில் எழுதலாம்; பீகார் அரசாங்கம் சென்னை அரசாங்கத்துக்கு எழுத வேண்டுமென்றால் இந்தியில் எழுதி அத்துடன் ஒரு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பை வைக்க வேண்டும் என்று. அரசாங்கத்துக்கு அரசாங்கம் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டியது என்பதை எல்லாம் முடிவு செய்தார்கள். அது மக்களை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் அவர்கள் கடிதம் எழுதும்பொழுது எந்த மொழியில எழுதுவார்கள் என்பதை முடிவு செய்தார்களே ஒழிய தெருவில் போகிறவனுடைய கண்ணோட்டத்தை கவனிக்கவில்லை. அவன் பார்க்கிற தபால் ஆபீசில் நடவடிக்கை தமிழில் இல்லையே, இந்தியில் இருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அதை அழிக்கிறான். நான் கேட்பது தவறாக இருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும். ஏன் அழிக்கிறான்? தபால் ஆபிசில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை, ரயில் நிலையத்தில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை ஏன் அழிக்கிறான்? அவன் அழிப்பதற்குக் காரணம், அவனுடைய கோரிக்கை, இங்கே இருக்கின்ற ஆட்சி அத்தனையிலும் இந்தி இருக்கக்கூடாது, தமிழ் தான் வேண்டும் என்பது. அழித்தால் என்ன தவறு? முன்பு ஒரு முறை ரயில் நிலையத்தில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை அழித்தது தலைவர் அவர்களுக்கு நினைவு இருக்கலாம். கனம் ராஜாஜி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது பெரியார் திரு. ஈ. வெ. ராமசாமி ரயில் நிலையங்களிலுள்ள இந்தி எழுத்துக்களை அழிப்பது என்று அறிவித்து, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்தார்கள். அப்போது நான் எதிர்க்கட்சியில் முதல் இடத்தில் இருந்தேன். யாரையும் ரயில் நிலையத்திற்குள் நுழைய விடக்கூடாது என்று அரசினர் முதலில் உத்தரவு அனுப்பியிருந்த

11th March 1965] [திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்]

போதிலும், கடைசி நேரத்தில் யாரும் வந்து அழித்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள். போலீஸ்காரர்கள் யாரையும் தொடவில்லை, வந்தவர்கள் அழித்துவிட்டு வீடு திரும்பினார்கள். அதனால் ஒன்றும் கெட்டுப்போய்விட வில்லை. அவர்கள் ஏன் அழித்தார்கள் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? அரசாங்கத்துக்கு அரசாங்கம் எந்த மொழியில் பேசுவது, எழுதுவது என்பது முக்கியமில்லை. மக்களுக்கு என்ன கோரிக்கை என்பதுதான் முக்கியம். இங்குள்ள அலுவல்களை—மத்திய அரசாட்சியாகட்டும், மாநில அரசாட்சியாகட்டும்—தமிழில் நடத்தலாம், கடினம் இல்லை. சங்கடமாக இருக்கிறது என்று வாதத்திற்காக வைத்துக் கொண்டாலும், ஒருமைப்பாடு என்று பேசுபவர்கள் இந்த சங்கடத்தை சமாளிக்கக் கூடாதா? தபால் நிலையங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிற பாரங்களை தமிழ் மொழியில் அச்சிடுவது சங்கடமா? சங்கடம் என்று வைத்துக் கொண்டாலும், ஒருமைப்பாடு வேண்டுமென்று ஆர்ப்பாட்டமாகப் பேசுகிறவர்கள் இந்த ஒரு சிறு காரியத்தைக்கூட செய்யக் கூடாதா? விளக்கம் யாருக்குத் தேவைப்படுகிறது என்றால் இங்குள்ளவர்களுக்குத் தேவை இல்லை, வடக்கே இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் தேவை.

விளக்கம் தேவை என்று வாதத்திற்காக வைத்துக்கொள்ளுவோம். நான் முதலமைச்சரையும் அரசாங்கத்தையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன், அந்த விளக்கத்தைக் கொடுக்க என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்? மக்களுக்கு விளங்காமல் பல காரியங்களில் இறங்கி விட்டார்கள் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள், மக்களிடம் விளக்க. இன்றைக்கு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் நிலைமையைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் மீது பல நடவடிக்கைகள். ஒருவர் பாதுகாப்பு விதியின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணையில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். இன்னும் இரண்டு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், உதவி ஆசிரியர்கள் பலர் போலீஸ் வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு போகப்பட்டு, பல நாட்கள் போலீஸ் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ் செய்ததாக சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பாதுகாப்பு விதிகள் எப்போது அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டன? 1962-ல் சீனப் படைகள் இமயமலைப் பகுதியில் ஆக்கிரமிப்பு செய்தபோது பாதுகாப்பு விதிகள் கொண்டுவரப்பட்டன. இப்போது அல்ல. நான் அமைச்சர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புவது நீங்கள் ஒரு Press Relations Officer-ஐ அமைச்சரவைக்காக, அல்லது வெளிநாடுகளில் இருக்கிறமாதிரி, Press Secretary ஒருவரை, அதாவது பத்திரிகை என்ன என்று நன்றாகத் தெரிந்தவரை, நியமித்துக் கொண்டால், அவர் நன்றாக விளக்கம் செய்ய முடியும். இவ்வளவு தூரம் நாட்டில் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. மற்ற நாடுகளில் அப்படித்தான் நியமனம் செய்கிறார்கள். அமெரிக்காவுக்கு போகிற பிரமுகர்களை முதலில் பார்ப்பது அங்குள்ள பிரஸ் செகரடரி அல்லது பிரஸ் ரிலேஷன்ஸ் ஆபீஸர்தான். இன்பர்மேஷன் டிபார்ட்மெண்டை சொல்லவில்லை; அது அதிகார

தோரணையில் நடந்து கொள்கிறது. பத்திரிகைபற்றி நன்கு தெரிந்த ஒருவரைச் சம்பளம் கொடுத்து நியமித்தால், உங்களுக்கு நல்ல தொடர்புள்ள அதிகாரியாக இருப்பார். நான் சொல்லுவதை தவறாக நினைக்க வேண்டாம், பிரஸ் ரிலேஷன்ஸ் ஆபிஸர் ஒருவர் இருந்திருந்தால் இன்றுள்ள மாதிரி சங்கடம் வந்திருக்காது. 1962-ல், பாதுகாப்பு விதிகளை முதன்முறையாக அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தபொழுது இப்படித்தான் அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். மத்திய சர்க்கார் சில அதிகாரிகளை அனுப்பி அவர்கள் பத்திரிகைகளுடன் தொடர்பு கொள்ள செய்தார்கள். எந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியரையும் கைது செய்யவில்லை, செய்ததைக் குற்றம் என்று சொல்லவில்லை. அந்த பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபீஸர்கள் ஒரு செய்தியைப் போடக்கூடாது என்று பத்திரிகைகளுக்கு கடிதம் போடுவார்கள். "இப்படி ஒரு செய்தி இருக்கிறது, அதை உங்கள் பத்திரிகையில் போடக்கூடாது, இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறது என்பதையும் உங்கள் பத்திரிகையில் வெளியிடக்கூடாது" என்று கடிதம் எழுதுவார்கள். டெலிபோனில் பேசுவார்கள், நேரில் சொல்லுவார்கள். தினமும் டெலிபோனில் கூப்பிட்டு, ஏதாவது ஐயப்பாடு இருக்கிறதா, ஏதாவது ஒரு செய்தியை போடலாமா, வெளியிடலாமா என்ற ஐயப்பாடு இருக்குமானால், உடனே தெரிவியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி நன்றாக சுமுகமாக காரியங்கள் எல்லாம் நடந்துகொண்டு இருந்தன. இப்பொழுது அந்த மாதிரி இல்லை.
4-00 p.m. நேற்று நடந்த செய்தியைச் சொல்கிறேன். எங்கேயோ தடியடி நடந்தது. பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் டெலிபோன் செய்து, "தடியடி நடந்து இருக்கிறது, அதைப் போடலாமா, போடக்கூடாதா" என்று போலீஸ் அதிகாரியிடம் கேட்டார்கள். அவர் போடுங்கள், போடாதீர்கள் என்று சொல்லவில்லை. போட்டால் பின்னாலே வாரண்ட் வந்தாலும் வரும். போடாமல் இருப்பதா போடுவதா என்று ஏதாவது ஆசிரியர்களுக்கு சொல்ல வேண்டாமா? இந்த ஐயப்பாட்டை தீர்ப்பதற்கு முன்போல் பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபீசர் யாரையாவது நியமிக்கக்கூடாதா?

இன்னும் ஒன்று சொல்கிறேன். பலவழிகளிலே பத்திரிகைகளுக்குப் படங்கள் கிடைக்கின்றன. போக்கிரி ஒருவனைச் சுட்டுக்கொன்ற படத்தை பத்திரிகை ஆசிரியர் போடுகிறபோது என்ன நினைப்போடு வெளியிடுகிறார் என்றால், போக்கிரித்தனம் பண்ணினால் இந்த மாதிரி சுட்டுக்கொல்ல வேண்டிய நிலைமை வரும் என்று மக்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் அரசாங்கத்திடம் கேட்டுப் போடலாம் என்றால், போலீஸ் அதிகாரியைக் கேட்க வேண்டி இருக்கிறது. போலீஸ் அதிகாரியை பத்திரிகைக்கு தொடர்பு அதிகாரியாக நியமிப்பது போன்ற ஒரு தவறு வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது. அவர்களைக் குறை சொல்லி என்ன பயன்? அவர்களுக்குப் பத்திரிகை நடைமுறை தெரியாது. உண்மையாகவே கலவரம் ஏற்படக்கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு இந்த மாதிரிக் கலவரம் செய்தவர்களுக்கு இந்த மாதிரி கதி ஏற்படும் என்று மக்களுக்கு உணர்த்த ஆசிரியர் படத்தைப் போடுகிறார். ஆனால் அரசாங்கத்துக்கு வேறு விதமாகத் தோன்றலாம். போக்கிரிகளுக்கெல்லாம் நாமும் கலவரம் செய்யலாம், நம்மைச் சுட்டுக் கொன்றாலே நல்லது என்று அவர்களுக்குத்

தோன்றும் என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். ஆகவே பாதுகாப்பு விதிப்படி வழக்கு தொடரப்படுகிறது. இந்தப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி, எது செய்தாலும் குற்றம்தான். மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், பல பம்புகளுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கவில்லை அல்லது கொடுத்திருக்கிறோம் என்று. அதைப் போட்டால் கூட குற்றம் தான். வேறு பல மராமத்து நடந்ததாகச் சொன்னார்கள். அதைப் போட்டாலும் குற்றம்தான். எதைச் சொன்னாலும் குற்றம் என்று இருக்கும்போது, பத்திரிகைகளின் பாதுகாப்புக்காக ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. என்ன ஒப்பந்தம் இருக்கிறது என்றால், பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் அரசாங்கமும் சேர்ந்து பிரஸ் அட்வைஸரி கமிட்டி என்று நியமித்துள்ள கமிட்டி எதைக் குற்றம் என்று சொல்கிறதோ அதற்குத் தான் கேஸ் எடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு அக்ரிமெண்டு இருக்கிறது. நேருவினுடைய வாக்குறுதி ஒன்றும் இருக்கிறது. பிரதம மந்திரியினுடைய வாக்குறுதி மட்டுமல்ல, பண்டித நேருவின் வாக்குறுதி காப்பாற்றப்படும் என்று உள்துறை அமைச்சர் நந்தாவினுடைய ஒரு வாக்குறுதியும் இருக்கிறது. மொழிப் பிரச்னையில் எப்படி வாக்குறுதி இருக்கிறதோ, அதைப்போலவே பத்திரிகைகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி, ஏதாவது பத்திரிகையின் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றால், அந்த ஆலோசனைக் குழுவின் தீர்ப்புப்படி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று ஒப்பந்தம். இவை எல்லாம் இங்கே உள்ளவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. வாக்குறுதி எப்படி மொழிக் கொள்கையிலே காற்றிலே விடப்பட்டதோ,—அம்மியே ஆகாயத்தில் பறக்கும் போது, சிறு வாக்குறுதி எல்லாம், அரசாங்கத்துக்கு இருப்பதே தெரியாது—அந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகையினால் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால், உங்களுடைய கொள்கையை உணர்த்த சரியான தொடர்பு அதிகாரியை நியமித்து இருந்தால் இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் ஒன்றும் நடந்து இருக்காது. இப்பொழுது போலீஸ் அதிகாரியைத் தொடர்பு அதிகாரியாக நியமித்தபோது, அவருக்கு பத்திரிகை பற்றி தெரியாத நிலைமை இருக்கிறது. பத்திரிகை ஆசிரியர்களைக் கைது செய்து கொண்டு போனார்கள். எப்பொழுது வந்து கைது செய்கிறார்கள் என்றால் மூன்று மணிக்கு வந்து கைது செய்கிறார்கள். நான்கு மணி என்பது பத்திரிகைகளுக்கு டெட் லைன். நான்கு மணிக்கு அந்தப் பத்திரிகை அடித்து இங்கே இருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு, வேலூருக்கு போயாக வேண்டும். மூன்று மணிக்கு ஏதாவது ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியரைக் கைது செய்தால் அவர் டெட் லைனை விட்டு வரமுடியாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இப்பொழுது உங்களுக்கு நாலு மணி 'டெட் லைன்' தான்.

திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்: போலீஸ் அதிகாரியைத் தொடர்பு அதிகாரியாக போட்டிருப்பதால், டெட் லைன் இப்பொழுது கூப்பிடாதீர்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு என்றால் அவர் யாரோ செத்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணி போஸ்ட் மார்ட்டத்துக்குக் கொண்டு போங்கள் என்கிறார். நான் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம்

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்] [11th March 1965

அமைச்சரவைக்கு நல்ல பிரஸ் செகரடரியோ அல்லது பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபிஸரோ நியமிக்க வேண்டும். பத்திரிகை என்பது அரசினருக்கு நான்காவது கை எப்படி சட்ட மன்றம் ஒரு கையோ, நீதி மன்றம் ஒரு கையோ, நிர்வாகம் ஒரு கையோ, அது மாதிரி நான்காவது கை பத்திரிகை என்று சொல்லுவார்கள் அல்லவா? அதைப் பயன்படுத்தி இந்தப் பிரச்னைகளை எல்லாம் சுமுகமாக தீர்த்துக் கொள்ள வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Chairman, Sir, apart from the unfortunate incidents that took place as a sequel to the agitation, persons like me and particularly myself have a great sense of gratification and feeling at the successful culmination of the agitation started by us in the year 1937 when Sri Rajaji as Chief Minister of this State was insisting on the compulsory introduction of Hindi in this part of the country. Sir, I had the unfortunate lot of being the Leader of the opposition then and I had to face the brunt of the attack of the whole country. But I had the sense of relief that in those days the public of Tamilnad stood solidly behind the agitation. Sri Rajaji who was so strong and adamant in those days in 1937–38 felt it right for him now to change and he has now changed in the right direction. I shall not recall all that happened then in those momentous days and in the years 1937–39. Some hon. Members even here including the hon. the Leader of the Opposition, Sri K. Balasubramanya Ayyar and Sri K. Anbazhaghan and the Hon. Sri Venkataraman know what happened then. The hon. Member Sri N. V. Natarajan was with me then in the agitation in the State of Madras. I still remember the Black Flag demonstration that we started in Mint Street and came along to the Island Ground. I myself with a black flag in my hand walked all the 2½ miles. There were 25,000 people coming from Mint Street to the Island Ground. People would not believe that I was leading the demonstrators with a black flag in hand.

MR. CHAIRMAN: So much of autobiographical note, I did not know.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I only wish to show that the agitation was unnecessarily prolonged. I would like only to attribute it to the extraordinary delay that has brought us to this situation. The Government of India to-day led by the Prime Minister of India had no other alternative but to deal with the matter without offending the feelings of the Tamil people. (Interruption). It is not a question of the Congress Party it is not a question of the D.M.K. or any other party. With regard to the demand that Hindi shall not be imposed, the demand has been absolutely unanimous. The present situation was created by the extraordinary delay that was displayed by Delhi. It is only to correlate the present situation with past that I had to relate a little bit on the previous agitation that we staged in the years 1937–39 and not with a view to narrating my autobiography, Mr. Chairman.

11th March 1965]

MR. CHAIRMAN: I only said I did not know so much of the hon. Member's autobiography.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I thought, Sir, you wanted me to avoid narrating my autobiography. I only wished to show that even persons who were not accustomed to march with black flags were forced as early as 1937 to march with a black flag because of the imposition of Hindi.

Apart from that, Sir, very great men, very eminent men who are holding very high positions in the public life of our country, people like Sri Ramaswami Ayyar, Sri Ramaswami Mudaliar and Dr. Lakshmanaswami Mudaliar, have voiced forth their feelings and made representations times without number all these years about the necessity to retain English. I have said, and I repeat it again, that we are not objecting to Hindi as such. Sir, you know, it is said that even after 150 or 200 years of British rule, only 2 per cent of the people know English even though in this hall most of us may know English. Sir, even after 400 years, I am doubtful if Hindi will attain the place that English has now attained 'Till that time, are we to be illiterate' is the question. It is in that view that we must create a tall dam of English across the flooded river called Hindi and generate the power Tamil just as we create electric power by putting up dams across our rivers. That is my prescription for dealing with the present situation.

Now, Sir, we are concerned with what has happened. We are particularly glad that the students realised the danger for them by the introduction of Hindi. But while we sympathise fully with them and with their fears about their future, they should resume their studies. But, for the unfortunate incidents which took place, which in my view could have been avoided, the students cannot be held responsible. It all happened and the Government took strong action, and I should say rightly, against violence that took place. We must really congratulate the Government and the various departments on the strong action they took. For, without it, there can be no law and order in the State: even for agitating for particular causes, we want orderly Government and administration, and order and peace in the country. The Government restored order very quickly and with our thanks to the Government we must couple our thanks to the officials, particularly the Police officials, considering the strain to which they had been put in restorng order and peace in the State. We must also sympathise with those who lost their lives and properties. Some students have lost their lives. The policemen have lost their lives. I have said this during the budget discussion. I do not want to take up any more time of the House except to say that the compensation given to the families of the policemen is very inadequate. The families must be paid the salary from the date of death of the persons till their date of normal retirement. The children should be brought up at the cost of the Government. I hope the Government will accept this suggestion. I was glad to read in the papers that the Hon. the Home Minister and the Hon. the Chief Minister said in the Lower House that they were considering this suggestion.

4-10 p.m.

Sir, I must congratulate the Government on the very fine gesture they have shown in the general amnesty given to the students. After the amnesty, I do not think the students will stay away from their classes. In fact, I see that 95 per cent of the students are willing to attend the classes. There are only a few students who do not want to attend the classes. Even they, I think are not unwilling, but they are being misled or intimidated by others who are not students. This is my reading of the situation, I feel that the five per cent of the students also should be enabled to attend the classes and the educational institutions helped by the Government We hope that the appeals issued by the distinguished Vice-Chancellors of the Madras and the Annamalai Universities and other educationists will have very great effect on the students. Let us pray and hope that in the next few days everything will become normal and there will be no necessity for the use of any further strong measures.

With regard to the language problem, Sir, let me say that we are concerned with the future. I am glad that a resolution given notice of by Dr. A. Chidambaranathan is a fairly comprehensive one for the fair consideration of any Government. It is not at all embarrassing in my opinion. We know that persons of eminence are saying that the particular chapter should be removed. I know the danger in removing that chapter. If we remove that chapter, the Tamil language cannot be adopted as the language in our State, I certainly support the dstinguished friend Mr. Adityan's plea that Tamil should be used as far as possible in the administration. If this should be used, the Constitution should not be amended with referene to that particular chapter, as is sought to be amended by certain persons in this State. The Government should be supported by us in this respect. If one goes carefully through the Official Languages Act, one will see that the Act cannot be amended here and there. The Act will have to be completely recast. The more I read it, the more I see that it is not possible to amend it. It has to be completely recast. It is stated therein that predominance is for the Hindi language. It is even said that if the High Court gives a judgment in Tamil, it must send a translation thereof in Hindi from here. If the High Court passes a judgment in Bengali in Calcutta, it must send a translation thereof in Hindi. It is all a complicated matter. Let us be simple and clear. I am glad that the Chief Minister is clearly saying that English shall be there. There is no time-limit at all like 'till such time of ascertaining'. Otherwise, the agitation will continue. If the Government want no agitation, they should not say that it should be ascertained. They should say 'as long as English is needed, it should be there'. It should be left to our State. There is no question of majority like 12 out of 14 States. It must be a question of each State saying whether it wants to continue English. I personally felt that there is no chance of improving a language in fifty years. So, let us be clear. To avoid all controversies in the future, the only way will be to say that English besides our language shall be the regional language, and between the State and the Government of India, English shall be the language. And the communications between one State and another shall be in English. There is no doubt about it.

Then, Sir, about the moderation in U.P.S.C. examinations, suppose a boy in Delhi answers in English and all the fourteen languages, I do not want moderation, because if a boy cannot write in English he will write n Tamil and another boy from Delhi will write in his own language. This will be the result of allowing the students to write in all the principal languages. It is not possible to have all the fourteen languages. Even then they will find it difficult. So the Prime Minister said that the question would be considered. We want moderation in favour of English. Supposing one student from South India writes in English, and another from U.P. in Hindi, the latter boy may get 95 per cent and the South Indian boy may get 60 per cent. There may be only 30 seats, and the boy from South India will be the thirty-fifth in the list. Therefore, he will lose the job. So, there must be a handicap in favour of English, if this boy is not allowed to write in Tamil. If this boy is denied the right of writing in his mother tongue, and so long as his regional language s not the language in Delhi, not only should he write in English, but there should be a handicap in his favour. I am very glad that for the first time the Government are using the expression 'handicap', as it is used in horse races. I am very happy that the Chief Minister has correctly said 'handicap' just as the term is used in horse races. In a race of 220 yards, a handicap of 20 yards is given. This is a good thing. I am happy that the Government of Madras have put it correctly. I certainly congratulate the Madras Government on the very clear attitude that they have taken. I am pretty certain that the Chief Minister and the Government of Madras were really embarrassed till the Home Minister came out plainly. He did not come out plainly on the 11th on the radio. Later on when the agitation came up, he became clearer and clearer. Then it was possible for the Chief Minister of Madras to declare the position fully. The agitation would have been avoided if the people at Delhi had spoken clearly.

Now there is no question of adjourning the present Delhi session and discussing this issue in the August session. Let this not be delayed by four months. Let the views of the South reach Delhi. Delay in pernicious. Let the Official Languages Act be amended straightway before the end of the present budget session. If they do not do it, I am afraid, there will be a recrudescence of trouble from students. In July they will be waiting for admissions in technological institutions. There will be trouble in September. Let the Madras Government convey the views of this House and the other House to Delhi. Let them make it clear in plain language that they should sit over this matter and decide before the middle of April and effect an amendment to the Official Languages Act. The U.P.S.C. examination is a minor affair. From what we see in the papers, we learn that there is no chance of the matter being disposed of in April. This is one thing that I should like to mention on this occasion.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [11th March 1965

With regard to the amendment to the Official Languages Act itself, the wording of the amendment, the wording that is used for the purpose of ensuring the use of English for All-India purposes and our right to use Tamil or English or both in the State Legislatures, must be in very clear terms. The Hon. the Chief Minister has assured us before in very clear terms. As I said earlier, he would have expressed it much earlier, had the Prime Minister come out with this clear statement earlier. The Chief Minister was embarrassed initially. When the Prime Minister of India came out with a clear statement, the Chief Minister of Madras made a clear statement. We are grateful to him for that. Even on the 18th when I spoke about the language, I never realised that the agitation would grow like this. I only reiterated the old formula of English and Tamil, and asked, ' Why do you not have your policy accepted by Delhi? Nobody bargained for all the trouble and strain to which the Madras Government were put. I said that two or three things were involved. The students are very grateful for the gesture shown by the Government of Madras very generously. Now with regard to the future, I do sincerely hope that the Government will take early steps to impress upon Delhi that there should be no delay in bringing in the amendment to the Official Languages Act, that it should not be taken to the August session, and that it should be done before the close of the budget session. Delay will lead to a recrudescence in August or September, which nobody desires. This part of the country is not accustomed to such a kind of violence. This only shows the strength of the feeling of the entire population here with reference to Hindi. Let people in North India take note of this. As the Chief Minister said, ' Let us not bother about them.' They shall have Hindi. We are not asking them to have English. Let them do as they like. Let them leave us to have our own way.

With regard to the use of English to-day in the technological courses for the improvement of the country, it is not for me to repeat n 1965 what I have ben saying *adnauseam* all these thirty or forty years. While I congratulate the Hon. the Chief Minister who is also the Minister for Education on having introduced English in the Third Class, I would beg of him to seriously consider that this is the right occasion to respond to the public feeling by introducing the English alphabet in the very first class which in the Tamil language is called the ' Balar ' class. In those days it was called 1st, 2nd, 3rd and 4th class and the earlier one was called the infant class. I would suggest that the alphabet should be taught in the first class. When the Goveriment are going to teach the language in the third class, the young children will understand and learn it better if the alphabet is taught in the first class. That will be a move in the right direction and I would beg of him to allow several institutions to have English medium. They have already allowed English medium as far as possible whenever required. With regard to University education, the English medium has been accepted. As a matter of fact, the Committee on Technical Education has unanimously agreed to the adoption of English as the medium of technological and scientific education. Persons connected with technical

4-20 p.m.

11th March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

education and others interested in scientific education at the meeting held in January unanimously passed a resolution—I reiterate the words ' unanimously ' for that means that all people from all parts of India including the Hindi-speaking areas agreed to it—to this effect. There was not a single voice against it even during the period of the anti-Hindi agitation. We are very happy that in our part of the country English is our rich possession. We shall improve the Tamil language also. We have no objection to Hindi being used elsewhere. But I want to tell the Chief Minister one thing. We must act according to the atmosphere. We have to sense the atmosphere. I see from the papers that one crore of rupees is going to be given for teachers in Hindi or something like that. Let one crore or even two crores be given; I have no obection. But let there be no compulsion about it. That is my suggestion. I have no doubt that the Chief Minister who is a more experienced administrator knows more than I about that. I need not impress upon him the tactful way of doing it.

Once more let me reiterate that the voice of this House and the other House should be conveyed by the Madras Government to the Government of India to have this amendment to the Official Languages Act made before the April session ends and in clear and unambiguous language regarding the protection of our interests.

*Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I thank you for giving me the opportunity to speak at this early stage because I felt that I might perhaps express my views clearly on a subject which has convulsed the whole of the atmosphere of this State in particular and of South India in general. As the hon. Member the Raja of Chettinad said, it was in 1937, fortunately or unfortunately, the then Chief Minister introduced Hindi as a subject of study in the schools. If I remember aright, nearly 1,200 people were sent to prison on that one score. We are glad that he has changed his opinion now (Sri K. Balasubramanya Ayyar : Violently) as violently as he sent them to the jail. In 1948, unfortunately for us, two South Indian Ministers were responsible for the railway administration, and they took on the brilliant idea that all railway boards must be in three languages, viz., Hindi, English and the regional language. I do not want to mention their names. But I would like to say that one of them at least who is alive has changed his opinion also. I am mentioning this because it is important to note that we were the people who were responsible for giving a false idea to the people of other parts that we are hankering after Hindi and want Hindi to be our language.

Sir, let me turn to the third point. In 1949 the party decided on Hindi as the language that should be adopted against all constitutional proprieties by the casting vote of the President in the assembly of the Party. People may say that I have no right to speak about the Party. But I have a right to speak about parliamentary practice and procedure. The proper procedure is *status quo ante* if you find an equal number of votes on either side.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

But the late Babu Rajendra Prasad for whom I have the highest respect who, fortunately or unfortunately, was a great protagonist of Hindi, cast his vote in favour of Hindi. Let us remember that, whn we frequently speak of the Constitution and the allergy to any change in the Constitution.

Then, Sir, on the 26th January 1950, the Constitution of India came into operation with the result that a very large number of people in the Lok Sabha spoke in Hindi. The Hon. the Leader of the House and the Hon. the Chief Minister who have gone to foreign countries to attend international conferences will bear me out when I say that it was in the year 1952 that we had simultaneous translations in all languages which were accepted by the United Nations. Seven languages were accepted, but at that time four languages were used, namely, English, French, Spanish and Russian. But there is provision to add three more languages, one of which may be Chinese as soon as China is admitted to the United Nations. On seeing this, I felt that it would be much better for our people in South India to understand what is taking place, to usefully contribute to the discusisons if they would have the same privilege of simultaneous translation in the Lok Sabha. I wrote a letter to the then Speaker of the House, Mr. Mavlankar, and I have here his reply to that letter. I have very carefully preserved it. He said that it would not be in the interest of the spread of Hindi if we allowed simultaneous translations. I was much younger and much less experienced then. I asked him , " Is it in the interests of the country to spend lakhs and lakhs of rupees to give these people their daily allowance and travelling allowance and to make them sit there as mute inglorious Miltons, listening to the language without understanding anything ? " I had no reply and I am not sorry that I have no reply.

On the 26th January 1950 the Constitution came into effect, as I said. Sir, after that, many changes have taken place. Hon. Members feel that the question of language is a very simple thing and some people say, " Why not we learn Hindi ? What is wrong in it ? " And there are people who compliment us on our great avidity to learn many languages. It is said " The South Indian brain is very, very alert to the learning of languages. " It is a compliment that I hear too often. Let them go with it if they think that by that compliment they can easily make us believe that what they say is correct ; I have no objection at all. But let me say this. Is it only the question of knowing Hindi and speaking in Hindi?

4-30 p.m. I attended a conference of the Central Advisory Board of Education about ten years ago. The Chief Ministers of the State were there. I was elected by the Inter-University Board as one of the two Vice-Chancellors to attend it. Sir, there was a gentleman from Uttar Pradesh and I think at least the hon. politician Members of this House know his name. I do not know how to pronounce his nme. Shri Kamalapathi Tripathi if I say Mr. ' so and so ', he may get vexed with me. He was Minister for Education. He will speak only in the particular language ' Hindi ' and when his chance came to speak, he got up and said as usual : ' *Mai Hindi may boloonga. Sunetho suno, nahitho javo* ' मै हिन्दी में बोलूंगा। सुने तो सुने, नहीतो जाओ। (Laughter). I too know a little Hindi. Not that I do not know. But I know also all the dangers of that language. At that moment my esteemed friend Sri Pattabhirama Rao (who was Minister in this State also—he was Minister of the Andhra Pradesh then) when his turn to speak came, got up and said : " *Prabhulara, Janalara, Ganalara, nenucheppedam* . . . " When he spoke thus in Telugu, there was an electric shock. Why was there this electric shock ? When you speak in a language which three-fourths of the people do not understand, there is this shock. When you know English perfectly well, there was no necessity for you to speak in another language. Mr. Shrimali who was Minister for Education, and who is now the Vice-Chancellor of the Mysore University, begged of him to speak in English. Then I went to him and said : ' Now that you have vindicated the cause of Telugu, let us get down to business and get on with English, ignoring the other gentleman who spoke in Hindi '. Then, Sir, he made a very beautiful speech in English. Probably for that he is no longer a Minister for Education. That is a matter that concerns another State and let me not go into it further.

Sir, it was a great pity that on the 26th January 1965 some parties decided to observe the mourning day. I do not believe in mourning. I believe in fighting. There is no use of mourning about these things. I believe in expressing our views without any fear or favour, come what may. My speech may probably be considered amiss by anybody in the Central Government or, for the matter of that, by anybody in India. But I do not worry about it. It is too late in the day for me to do so. What happened as a result of the decision to observe the 26th of January as the mourning day? Unfortunately, there was a great deal of unrest. But I want also another fact to be borne in mind in this connection. Was it all due to this or were there other factors of a definite nature which were responsible ? I asked many students. It is true that the declaration by a political party that it was a day of mourning had an effect. Certain students, I am afraid, belong to that party or were sympathetic to that party. Students might belong to any party. Here is the Congress organising Students Congress. Here is the Swatantra Party organising Students Swatantra Party. I have pleaded again and again against all these parties entering educational institutions and if the Hon. Minister will remember—I do not know whether the Chief Minister was present or not—we had a conference about three years ago when all the leaders of parties agreed to my plea that no party should have any students affiliated to that party. Still I hold to that belief and still beg of all parties, irrespective of their nature, to see that these students are left alone.

But, Sir, when I enquired into it, I found, a strange phenomenon that there were students who had no particular bias towards any political parties and were entirely opposed to political parties but

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

still felt strongly about this Hindi business. Why, because in the previous three or four days statements were made—I say this with a full sense of responsibility—by Hon. Ministers at the Centre which gave the impression that something was going to happen suddenly, overnight and a change would come over. One may not speak in English but there is no reason to say that it is a humiliation to speak in English. Maulana Abul Kalam Azad, for whom I have the highest regard, was Education Minister, and he presided at a meeting of the UNESCO—an international organization—held in New Delhi. He spoke in chaste Urdu and that speech was translated by Humayun Kabir. Nobody compels you to speak in English in any part of the country. You can speak in any language you like. But the joint about it is that when a responsible person says it is humiliating, it certainly carries a different impression.

Apart from that, Sir, I must say with due apologies that the sentiments expressed by the Home Minister were none too quieting to the student population. And on top of all these, the Secretariat of the Home Department rushed in on that day of 26th January 1965 issuing circulars only in Hindi to many State Governments and to our State—I have seen the circulars—whereas it was said that English and Hindi should be used simultaneously. Only Hindi circulars were issued and this cannot be disputed. I do not want to raise any storm over this. But one department here, at any rate, got a circular, translated it and sent a reply in Tamil. I congratulate the head of the department on that. Why I am mentioning all this is these things inflamed the better minds of the students outside. Then, Sir, a person to whose appointment I took objection some time back in this very Council, who is a Deputy Minister in charge of Hindi there, as if the Minister of Education was not to be trusted—I forget his name. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Bhakta Dharsan)—stated—and he cannot dispute it—that from September 1965 Hindi would be one of the languages for the competitive examinations.

Now no doubt they contradict him. But I want to mention this that some enquiry should be made at the Centre as to why these things occurred and why the Home Minister said 'we would switch on to Hindi'. Is it a question of electric switching, from 220 to 320 volts? The Hon. Minister for Industries knows what the effect of it is. So, when we blame the students, let us take all these things into consideration as well. I do not want for that reason to justify their action at all. I said so, and I told their representative to that effect.

Now, Sir, many people have complained of the Posts and Telegraphs Department issuing only in Hindi many of the forms which they were supposed to issue in both the languages. The Railway department not to be left behind put up boards in Hindi indicating the train timings in stations like Saidapet not only in Central Station and Egmore Station. I want all these facts also

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

to be taken into consideration, when some of us undoubtedly feel that the students' minds were agitated. Saidapet is one of the stations from where the students have to come to the City, and they brought this fact to my notice. I also got it verified and it was so.

Sir, let us forget about it. I am one of those who are always forgetting. And, it is not for me to forgive. Somebody else high above will forgive them. I say this, that what was done in those early days was certainly not becoming of any enlightened Government in our country and would never have happened if the late Pandit Jawaharlal Nehru had been the Prime Minister.

Now, Sir, let me quote the view of the Madras Government on this subject. I have got the pamphlet here which was sent to the Official Language Commission. The Madras Government said that they did not agree with the Language Commission that Hindi should be explicitly specified as one of the three languages which every pupil must be required to study compulsorily. This was the statement of 10th December 1957. According to the formula of the Madras Legislature Committee, it will be open for the pupils to elect *not* to study Hindi—I want to emphasise the negative form—and in lieu thereof choose Sanskrit or other Indian languages, that is Telugu, Malayalam, or Kannada. A more explicit statement could not have been made by any Government. I felt thankful and I even now congratulate the Madras Government on having taken up that stand. The Government of Madras considered it to be essential that freedom of choice should be left to the pupils of this State. In their opinion insistance on compulsory study of Hindi will create avoidable difficulties which are calculated to impede the progress intended by the Commission. Sir, this is a categorical statement which I welcomed then and which I welcome now. I do not know if any change in the policy is contemplated. I hope not.

Let me now thank the Hon. the Chief Minister for having made a momentous change in regard to English. He has introduced it from the III standard, which is a very good thing so far as the study of any language is concerned. If we mean that English should be learnt by us, there is no question that it must be learnt sufficiently early. Not only that. The policy that was adumbrated before has been completely abrogated in a large measure by the liberality with which the Hon. the Chief Minister has allowed. English medium in many of the schools. He is a great lover of Tamil. He has encouraged Tamil to a very large extent. I know he found time to give patronage to the great scholars in Tamil, and yet he realised that English is necessary for us in more ways than one.

Sir, I find that whenever anything is suggested, they say that the Constitution is against it. Well, I have got great respect for the Constitution, and certainly we must abide by the Constitution except where it may be necessary to change it. We have learnt that the people have changed the Constitution seventeen times within the last fifteen years. For instance, for raising the age of Judges

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965]

to 62, they have amended the Constitution. They have amended the Constitution to see that Judges are posted from one part of the country to another. I cannot enter into the merits or demerits of the question, because I have had my say then, and I would not like to repeat it. Provision is made by law for an increase or dimunition in area of any State and for alterations of the boundaries of any State or of the name of any State. There is no provision as far as I can see—I would like to be corrected—in the Constitution to hand over a portion of a State to a foreign power which is not exactly in the most friendly terms with us. I know a writ petition has been suggested or is in the offing. The people of the country are not mere cattle to be transferred from one ownership to another, and yet this has been done. And when some people throw up their hands and say that the Constitution is sacrosanct and must not be amended, there is certainly a doubt whether it is really sincere as they want us to believe.

I have often spoken of the many things that are happening in different States. I was reading—I generally do not do it, but somebody brought it to my notice—the speech that I delivered on the 25th March 1958 on the memorandum submitted by the Government of Madras on the report of the Official Language Commission. I have exhaustively dealt with many of these points. I have dealt with Ewitzerland where in four languages communications are sent. I hope the Hon. the Leader of the House will agree with me that the people in Zurich speak only German and the people in Geneva speak only French. We had a curious experience when I was there. A delegation of the Federal Parliament came, and we heard what they proposed to tell us in handing over a large amount for the construction of the premises of the World Health Organisation. The President of that delegation was a Zurich German. His speech had to be translated in French and English. And it may be remembered that Switzerland contains a population of four and a half millions. There is no question of pressure of population. There it remains stationary. I cannot say how, but it remains like that.

Take Canada for instance. They have two languages. Suddenly there was a flare-up between the French and the British. The flare-up has come due to political reasons. Everybody knows that General De Gaulle seems anxious to do some little mischief in Canada. He wants to poke at the English whom he does not love. Therefore, he has caught hold of the language problem and is egging them on. That must be a lesson for us. South Africa has two languages. I want to tell you that in each of these University Calendars, one page is devoted to one language and the other page is devoted to the other language. Take Russia. Only recently we were told that after forty years of consolidation, Russian is not the language of the whole of Russia, and the lady who came here said that it would take another twenty-five years. This is the case in a country which believes in totalitarianism—not democracy—and which can force people to learn. We have yet a form of democracy, which I trust will not be departed from.

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Lastly, Sir, this is very important so far as the languages are concerned. To Pope Paul VI we have given a magnificient reception in Bombay. Thank goodness; in that, all parties, except the usual parties that are against everything, joined. He made a statement on the 8th of March that although Latin was the language in which the mass was conducted all these years, ever since the establishment of the Catholic Church, he would now allow other languages to be used, and the first thing he did in Rome was to preach in Italian. Has that not a significance of its own that no language can be forced on any State or in any part of a State and without the full concurrence of the State concerned?

Sir, I have gone through these recommendations that have been placed before you for your consideration. The hon. Member the Raja of Chettinad has referred to them and I do not know what attitude this Government will take. There are difficulties for them to accept it. There are various conditions in which political parties work. I realise it. I have always realised that there are some very good points with regard to political parties. In any democracy, there are also whips. Whips can be issued, and these whips are very strong whips. As I have never joined a political party, I cannot stand these whips. But whatever it may be, it is now clear that something should be done so far as the language problem is concerned and our State is concerned. I do believe that English and the regional language should be the two languages in all the States. Some people ask, 'What about Hindi? Are there are (?) not Hindi speaking people who want it?' That is not my consideration. If the Government want the unity of the country and the integrity of the country, they must allow this principle, namely, that the two languages should be English and the State language. If a State does not want English, let it not take it up. There are persons who will not look at English. Let them not have it. But the communications between State and State must be in English. This was done before. During the British regime, there were translations sent in the language concerned. What we do feel about this particular language is that it is not only the people who are in the Central Government, but even the most junior class IV officer working in any State, has got to know this language. He has got to learn it; otherwise his job goes. I have heard it from responsible quarters that people were sent away because the language was not known to them. I have also known that a great deal of pressure is brought to bear by Secretaries to Government on Deputy Secretaries and Under Secretaries that they should learn Hindi. On the last occasion I said that with the full knowledge of what was taking place. The unfortunate fact is that in the way in which democracy is functioning, it is not the Ministers who control but the Secretaries. This is completely evident from the statement of the Food and Agriculture Minister and from the statement that the Information Minister has given.

Sir, we are told that Hindi is spoken by a larger number of people in India. I have never heard a statement to deviate from 4-50 p.m.
truth more than this. A spoken language is quite different from a written languge and a language which is understood by the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

intelligentsia. Yes, everybody speaks Hindi ; the bazaarman speaks Hindi. But to say that it is spoken as well as known as a literary language is not correct. I think I may say without any disrespect to my Hindi friends that Malayalam has got a higher literacy proportionately than Hindi. But so far as some other language like Bengali is concerned, it has a much higher percentage of literacy than Hindi. So far as higher education is concerned, there are a number of those who are qualified in Hindi literature. But there is a strange phenomenon that is occurring. I have seen it in the reports that are published. In a particular State all examinations are held in Hindi up to the highest level. The Ph.D. degree candidate is examined; by whom? By those who know Hindi. Are they the most competent? The result of it is that if you attend any convocation in a University like the Agra University as I have attended and as my distinguished colleague Dr. C. P. Ramaswami Ayyar has attended, you will find 600 to 700 First Classes and about a hundred Ph.D.'s and many, many M.A.'s. I do not mind it, but the point about it is this. The Public Service Commission produces an advertisement which says that only First Classes or Ph.D.'s shall apply. Unfortunately, we are so very backward in education that we get—the Hon. the Chief Minister has attended convocations—not even half a dozen Ph.D.'s. So far as First Classes in subjects—I am not talking of the language; let them have a thousand persons in the Hindi language—are concerned, we find that in each of these subjects except perhaps Mathematics, the number of First Classes does not go into two figures.

Now, what is the result ? We have to consider this. This will continue. Somebody said that there was a method of moderation. Sir, with due deference, I may say that if there is one person who knows about moderation, it is myself. I have done the moderation for the last 35 years so far as the S.S.L.C. examination is concerned and so far as the Pre-University examination is concerned. It is possible to moderate on a level of equality. But it is never possible to moderate when there are uneven conditions. It is never possible to moderate a paper which is written in Tamil and a paper which is written in English. That is why I have always pleaded and I beg of this Government not to accept the plea for All-India Services. That is only a thin end of the wedge. So long as a common medium is there, it may be all right. But I do not know why I anticipated coming events and I said, " Do not accept it whether it is in regard to the administrative services or the medical or other services." " The only exception," I said, " you can make is with regard to the Forest Service. Let them have it if they want it. " This thing upsets anybody connected with education for instance. After all, if I am connected with education, it is my interest to see to the welfare of the students who are entrusted to the care of the University. I am not trying to draw a red herring. That is a fact. We cannot have an All-India Service in conditions where we feel we are being thrust. That is why I said, " Let us keep the All-India Services to the barest minimum, by whatever method. "

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

We had All-India Services. The I.C.S. was an All-India Service. The total number of recruits to the I.C.S. was less than fifteen a year ; in very rare cases it was 20. Mr. Anantharaman, High Court Judge, was one of those who passed in 1929. He was ninth in the list. Fifty people were selected not for Indian Civil Service but for all civil services including the colonial service. So far as India was concerned, I know that only twelve were selected for the All-India Service. This number was never exceeded, need not be exceeded. But now the Home Minister is supreme not only in language but in many other things. I agree as Home Minister, he can deal with law and order and promulgation of Ordinances. That is another thing. But in regard to Service, actually 200 to 500 people were taken for the Services in some years on the ground that in a Welfare State which is expanding so rapidly, we wanted more and more of these Services. My plea is, " Limit it to the barest minimum ". I do not quarrel with you. I should like the rest to be left to the States so that they may see how best they can do it.

Another thing that has been suggested is a thing which many of the senior Members here are fully aware of. In the pre-Independence period every member of a Gazetted Service, not only the Indian Civil Service, had to learn a language of the State within three years of his appointment and before he was confirmed. It may be an elementary language test. Somebody said, " It is a question of just stating that 'yanai' (யானை) is a four-legged animal and he passed ". Never mind, he has to learn. Some of them learnt it very well. They were able to decipher the language written in that style which is known as *Gulusu saram*, that is the stringed manner of writing, and they were able to do all that. Similarly, let anybody who is posted here learn that language.

One other thing I want to mention. Sir, it is not because I do not want the Hindi language to be developed. But when crores of rupees are to be spent for one particular language, when a Minister can come and overnight say that a particular Hindi Prachar Sabha is an institute of national importance and give it Rs. 20 lakhs or Rs. 25 lakhs, from whom is this money taken ? From you and me. We have no voice. If the Hindi language is to be improved, let the people in the Hindi States contribute to it. Otherwise, there will not be a uniform sort of advantage to all the States. We are always saying that we shall improve all the languages. Well, one method of improving is to maintain uniformity. I had to speak a little frankly about certain things because things are not going all right.

I now come to a very different and difficult position so far as I am concerned. I deeply regret that in spite of the generous clemency that the Hon. the Chief Minister gave to the students, things are not quite all right. I have been receiving reports which have given me great pain and great uneasiness. I have spent sleepless nights. Of course, I could easily say, " This is not my job. Let them do what they like ". But I do feel that

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

there are elements which are, unfortunately behind the students' movements, which have caused disturbances not only in colleges but also in schools. What shall we do? But to use all the Police, I respectfully suggest, only changes this attitude of the students to a worse position. I would appeal to the Government to use the Home Guards to protect the people. I would appeal to the parents to come forward and guide their children. We hear of
5-00 p.m. parents only when admissions to the colleges are contemplated at the beginning of the year. What has happened to them? Why should they not take their pupils to schools and even to colleges, guide them and see that they are safely taken in?

Citizens' Associations are in plenty and I am getting letters every day from them. What are these Citizens' Associations doing? Can they not come and help these students? Are they so frightened of going and helping them? I wish I were ten years younger. I am not in a position to go now. But I do appeal to social service organisations, to parents' associations, to citizens' associations, to welfare organisations, to Home Guards to try and persuade these students to go to the colleges. And I would appeal to the students themselves in their own interest not to be frightened about going to colleges because they are not doing something which is amiss.

Sir, much discretion has been given to the Principals to arrange for the classes separately at whatever time they may find it suitable for the Junior and Senior students. Much discretion has been given to the Principals to see that those who have no examinations may be given the leave so that they can easily make up their study in the next academic year. In fact, Principals of all colleges are determined to help and take whatever steps are possible under the present circumstances.

In view of this firm resolve by some of us who are connected with the educational activities, to press forward the motion and do everything in our power to bring this to the notice of the Central Government, I hope and trust that the students will resume their studies because their cause will suffer if they do not have faith in us and continue the agitation. They have demonstrated beyond doubt that they have a genuine grievance to face and I must say once again that the students have not been guided altogether by political parties but by unsocial elements who are egging them on.

Sir, just before I entered the House, a leader of a particular political party asked me whether it would be possible now under the auspices of the University to convene a conference of leaders of different political parties as well as some representatives of the students to discuss this matter. I told him that there also hot steam would be let out. I am not afraid of that. It is good to have hot steam let out. We do not generally suffer on that account. The other day we discussed an adjournment motion and we did not suffer on account of that. If that approach is realy considered useful and necessary, we on our part will be

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

willing. But the leaders must come with he firm conviction and only resolve that they will look to the interest of the students and not to the exchange of compliments that they exchanged the other day. They must come only with one object: pacify, pacify, pacify. The great need of the hour is pacification, and the unity of India. The younger generation, who study now are the real people of the future. In two years they will be voters. They can do what they like. They have got the power to seat and unseat any Government and let me tell you that it is these young people that will really be the future architects of our country.

I hope and pray that my appeal and the appeal of all the leaders of all the parties will enable my friends of the younger generation to realise that their interests are as dear to us as they are to them. May I hope that they will respond to the appeal in the best interest of the country and of the student population generally? Sir, I cannot close better than quoting a few lines from Cardinal Newman :—

Lead, Kindly Light amid the encircling gloom
Lead Thou me on!
The night is dark, and I am far from home
Lead Thou me on!
Keep Thou my feet; I do not ask to see
The distant scene — one step enough for me.

Thank you, Sir.

* திரு. என். வி. நடராசன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இங்கே கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தத்தின் அடிப்படையில் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தியாவுக்கு பொது ஆட்சிமொழி தேவை என்பதில் எந்த அளவுக்கு துடிதுடிப்பாகவும் அக்கரையாகவும் செயல்கள் நடத்தப்பட்டனவோ அதே போல இந்தியாவின் ஒன்றுபட்ட தன்மையும் நீடித்து நிலைபெறவேண்டும் என்பதில் அக்கரை காட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த சமயத்தில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கடைசியிலே முடிக்கும்போது சொன்ன கருத்தை ஒட்டி எனது எண்ணத்தையும் கூற விரும்புகிறேன். சென்ற பல நாட்களாக நடைபெற்ற கலவர சம்பவங்கள் அனைத்தும் முடிந்து மீண்டும் கல்லூரிகளும் பள்ளிகளும் திறக்கப்பட்டு எல்லா மாணவர்களும் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் செல்ல வேண்டும் என்பதில் மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு அக்கறை இருக்கின்றதோ அதுபோலவே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தூய்மையான அக்கறை இருக்கிறது என்பதை நான் கட்சியின் சார்பில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதுபோலவே சர்க்கார் மாணவர்களை எல்லாம் விடுதலை செய்து, இன்னும் சொல்லப்போனால், இரண்டு மாணவர்கள் மீது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தண்டனையைக் கூட ரத்து செய்து அவர்களையும் விடுதலை செய்துள்ள இந்த நேரத்தில் மற்றப் பிரச்னைகளை எல்லாம் அரசியல் கட்சிகள் தலை சிறந்த கல்விமான்கள் ஆகியவர்களுக்கு விட்டுவிட்டு தங்களுடைய

[திரு. என். வி. நடராசன்] [11th March 1965

கல்வித் துறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டியது இன்றியமையாத கடமையாகும். ஆனால் கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக நடைபெற்றுவரும் சம்பவங்களைப் பார்த்து உள்ளபடியே வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. நான் கழகத்தின் கொள்கைகளை ஆதரிக்கும் படியான மாணவர்களுக்குச் சொல்லுவேன் தொடர்ந்து அவர்கள் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் சென்று வரவேண்டியதுதான் முக்கிய கடமையாகும். அதற்கு இங்கே நமது முதலமைச்சர் அவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளுவேன். எல்லா கட்சித் தலைவர்களையும் எதிர் கட்சித் தலைவர்கள் நமது பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர்கள்—நகரிலுள்ள மிக முக்கியமான பிரமுகர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களைக் கொண்ட சர்வகட்சிக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தி அதன் மூலமாக நாம் மாணவர்களுக்கு வேண்டுகோள், புத்திமதி கூறினால் மாணவர்கள் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் செல்லுவதற்கு மேலும் நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படும். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள், கழகத்தைப் பொறுத்த அளவிலே இதற்கு முன்பு நடைபெற்ற கலவரத்தைப்பற்றி நினைத்திருந்தாலும், இப்பொழுது நடைபெறும் சம்பவங்கள், எதுவானாலும் கழகத்தைப்பற்றி அவர்கள் மனதிலே சிறு வேறுபாடு இருந்தாலும் அருள்கூர்ந்து அதை மறந்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் சமுதாயத்தை நான் கேட்டுக்கொள்வேன் கழகத்தின் சார்பில், அவர்கள் அனைவரும் கட்டுப்பாடாக கல்வி நிலையங்களுக்குச் சென்றுவரவேண்டும் என்று.

இந்தியாவுக்குப் பொது ஆட்சிமொழிபற்றி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மிக விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அதே போல மதிப்புக்குரிய ராஜா சர் அவர்களும் எடுத்துக் கூறி இருக்கிறார்கள். கனம் உறுப்பினர் ஆதித்தனார் அவர்கள் பேசும் பொழுது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 14 மொழிகளையும் கேட்கிறதோ, இது எனக்கு புரியவில்லை என்றார்கள். பதினான்கு மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக ஆகவேண்டும் என்பதில் எங்களுக்கு அழுத்தம் திருத்தமான நம்பிக்கையுண்டு. அதிலே சிறிதும் தடுமாற்றம் இல்லை. ஆனால் அது இப்பொழுது
5.10 p.m. சாத்தியம் இல்லை என்றால் அந்த நிலைமை ஏற்படும் வரையில் ஆங்கிலம் மட்டுமே தொடர்பு மொழியாக இருந்து வரவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய தீர்மானத்தின் கருத்தாகும். அதுதான் கழகத்தின் கொள்கையும் ஆகும். ஆகவே அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், தமிழ் நாட்டில் தமிழ் எல்லா வகையிலும் முன்னணியில் நிற்க வேண்டும், தலைசிறந்து நிற்க வேண்டும் என்பதற்குத் தடை ஒன்றுமில்லை. எங்கள் திருத்தத் தீர்மானம் தட்டு தடங்கல் எதுவுமின்றி நாங்கள் கடைபிடித்து வரும் கொள்கைக்கேற்ற தீர்மானமாகும். அது நாட்டு மக்களில் பெருவாரியானவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானம் என்று கூடச் சொல்வேன். அஸ்திவாரம் இல்லாமல் பெரிய கட்டிடத்தை எழுப்பினால், பிறகு, கட்டிடத்திற்கு அபாயம் ஏற்படும். இத்தகைய அபாயம், ஹிந்தியை ஆட்சி மொழியாக்குவதில் இருக்கிறது என்பதை இப்போதாகிலும் சர்க்கார் அருள்கூர்ந்து கவனிக்க

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

வேண்டும். ஹிந்தி இந்தியா முழுமைக்கும்—எல்லா மாநிலங்களுக்கும்—ஆட்சிமொழியாக இருப்பதற்கான தகுதியை, வளத்தை, பெற்றிருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்பதை ஹிந்தி பேசுபவர்களே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தி எவ்வாறு ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்ற விசித்திரத்தைக் கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் சொன்னார். கட்சிக் கூட்டத்தில் நடந்த ஓட்டெடுப்பின் போது, ஒரு ஓட்டு மெஜாரிட்டியினால், அதுவும் தலைவராக இருந்தவரின் தனி ஓட்டினால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆட்சிப் பிரச்னையில் இதுபோன்று மெஜாரிட்டி, மைனாரிட்டி, என்ற ஓட்டெடுப்பின்மூலம் முடிவெடுப்பது உசிதமல்ல. காங்கிரஸ் இயக்கமே மொழிவாரி மாநிலங்களுக்கு அடிகோலியதை நாம் மறந்து விடலாகாது. அப்படி இருக்க, அந்தந்த மாநிலங்கள் அந்தந்த மொழியில் பற்றுக் கொண்டிருப்பதில் தவறு இல்லை. இந்த மொழிவாரி மாநிலங்கள் 14 மொழிகளில் ஒரு மொழிக்கு அடிமைப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற முறையில் ஹிந்தி திணிக்கப்படுமானால், அதை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? எனவே 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாகும் தகுதியைப் பெறும் வரையில் இப்போதுள்ளது போல் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து மத்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றும், 14 மொழிகளையும் எவ்வளவு விரைவில் ஆட்சி மொழிகளாகக் கொண்டுவர முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவில் கொண்டுவருவதற்கான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தியாவிற்கு ஒரு ஆட்சி மொழி அல்லது ஒரு பொது மொழி இருக்க வேண்டும் என்றால் அது போலவே இந்திய நாடும், இந்திய மக்களும் ஒன்றுபட்டு இருக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணமும் எல்லோருக்கும் இருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒரு பொது ஆட்சி மொழி இந்நாட்டுக்கு வேண்டும் என்பதற்காக அதனால் மக்கள் வேறுபட்டாலும் பரவாயில்லை என்பது வரவேற்கத் தக்கதல்ல; அது இந்திய மக்களிடையே இருக்கும் தோழமையை அறவே ஒழிப்பதாகத்தான் இருக்கும். ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்பதுபற்றி கனம் முதலமைச்சர் ஒரு கதை கூடச் சொன்னார். வண்டியின் சொந்தக்காரர் செவிடராகயிருந்ததால், அவர் ஒழுங்காக செல்ல வேண்டிய பாதையை எண்ணி குதிரைக்கு சாடை காட்டுமாறு சொல்ல, வண்டியில் செல்லுபவர்கள் வண்டிக்குரியவர் செவிடர் என்பதால், அவர் செல்ல விரும்பும் திசைக்கு எதிர் திசையை வேண்டுமென்றே குறிப்பிட்டதால், அதைக் கேட்டு வண்டிக்காரர் விரும்பாத திசையில் போனது பற்றி முதலமைச்சர் கதை சொன்னார். அரசியல் நிர்ணய சபையில் ஒரு ஓட்டு மெஜாரிட்டியினால் வெற்றி பெற்றவர்கள் வண்டியில் செல்பவர்கள் போல ஆகிவிட்டனர்; நாம் செவிடாக உள்ளதால் வண்டிக்குரியவர் நிலை போல ஆகிவிட்டோம். கனம் முதலமைச்சர் சொன்ன கதை இந்தி திணிப்புக்காரர்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. இப்போது மொழிப் பிரச்னையில் திசையைத் தவறான முறையில் திருப்பிவிடும் ஹிந்திக்காரர்களுக்குத்தான் இந்தக் கதை பொருத்தமாக இருக்கிறது.

[திரு. என். வி. நடராசன்] [11th March 1965

அடுத்தபடியாக, எங்களுடைய தீர்மானங்கள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். கனம் அமைச்சர் குறிப்பிடும் உறுதிமொழிப்படியாகிலும் ஆட்சிமொழிச் சட்டம் விரைவில் திருத்தப்படுமா என்றால், அது டில்லியில் பேசப்படும் பேச்சுக்களைப் பொறுத்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நிலையைப்பற்றி கனம் உறுப்பினர் ராஜா ஸர். முத்தையா செட்டியார் குறிப்பிட்டார். இது சம்பந்தமாக பாராளுமன்றத்தின் இந்தக் கூட்டத்திலேயே முடிவு ஏற்பட வேண்டும், இல்லாவிட்டால் என்ன ஏற்படுமோ என்று அவர் அச்சம் தெரிவித்தார். இம்மாதிரி, கொடுக்கப்படும் உறுதிமொழிகளெல்லாம் நிறைவேற்றப்படாததையும், குழப்பங்கள் ஏற்படுவதையும், குழப்பங்களுக்கு அரசியல் கட்சிகள்மீது பழி சுமத்தப்படுவதையும் குறித்து நான் உள்ளபடியே வருந்தப்படுகிறேன். எனவே கனம் முதலமைச்சர், உறுதிமொழிகள் சீக்கிரம் நிறைவேற்றப்படும்படி செய்யவேண்டும்.

யூனியன் பப்ளிக் ஸர்விஸ் கமிஷனில் இப்போது ஆங்கிலத்தில் எழுதலாம். அதை ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லுவதாகவும், அதைத் தாங்கள் எதிர்ப்பதாகவும், இருந்தாலும் இதில் முடிவு அவர்கள் சொல்வதைப் பொறுத்திருக்கிறது என்றும் கனம் முதலமைச்சர் சொன்னார். ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும் என்பதைத் தமிழகம் நிச்சயம் ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஹிந்தி மொழி அகில இந்தியத் தேர்வு மொழியாக வந்தால், மற்றெல்லா மொழிகளும் அதற்கு அடிமைப்பட்டவைகளாக ஆக நேரிடும் என்பதையும், ஹிந்தி மொழியினரின் ஆதிக்கம் ஏற்படும் என்பதையும் கனம் முதலமைச்சர் நன்றாக உணர்வார் என்று நம்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் நம் சர்க்கார் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். நாம் ஆங்கிலத்தை யார் மீதும் திணிக்கவில்லை. ஆங்கிலம் ஏற்கெனவே ஆட்சிமொழியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆங்கிலம் என்றென்றும் இருக்க வேண்டும் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கேட்கவில்லை. ஆங்கிலமே என்றென்றும் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. 14 தேசிய மொழிகளும் ஆட்சி மொழி அந்தஸ்தைப் பெறும் வரையில் மட்டுமே ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி வருகிறோம். இந்த 14 மொழிகளில் தமிழ் மொழியே மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஆனாலும் ஹிந்திக்காரர்களுக்குத் தாழ்வுதான் ஏற்படும். அதே போல வேறு எந்த மொழி ஆட்சி மொழி ஆனாலும் மற்ற மொழிக்காரர்களுக்குத் தாழ்வுதான் ஏற்படும். இந்தியாவில் சுமார் 2 சத விகிதத்தினர் தான் ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருந்தாலும், இந்திய மாநிலங்கள் அனைத்திலும் அதே விகிதாசாரம்தான் இருக்கும். ஆதலால் ஆங்கிலம் இருந்தால் பரீட்சையில் யாருக்கும் பாரபட்சம் ஏற்படாது. ஆனால் ஏதாவது ஒரு மாநில மொழி மத்திய ஆட்சி மொழியாக வரும்போது, அந்த மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு மட்டும் இயற்கையாகவே சலுகைகளும், மற்ற மற்ற வசதிகளும் கிடைக்கக்கூடும். இந்த விஷயத்தை நம் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எங்கள் தலைவர் அறிஞர் திரு. அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் தூய்மையான எண்ணத்துடன் பேசியுள்ளத்தை இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன். அதை ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி, திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி போன்ற பெரிய பெரிய தலைவர்கள் வரவேற்றிருக்கிறார்கள்.

"உயர் தனிச் செம்மொழியான தமிழ்மொழி, எனது தாய் மொழி என்ற பெருமிதம் எனக்கு இருக்கிறது. நீண்ட வரலாற்றையும் புகழ்மிக்க பொற்காலங்களையுமுடைய மொழி, கவிஞர்கள் யாத்த மொழி, கவிதைகள் கொஞ்சும் மொழி, காலத்தாலும் கவினுறு வளத்தாலும் கடலெனப் பரந்து கிடக்கும் மொழி, நம் உயிருடன், வாழ்வுடன் கலந்த மொழி; அந்தத் தமிழ் மொழி மற்றெதற்கும் தாழாத வகையில் மத்திய ஆட்சி மொழி என்ற தகுதி தரப்படும் வரை நான் மனநிறைவு கொள்ள மாட்டேன். எனவே பதினான்கு மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாகிற வரை ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கட்டும். தொடர்பு மொழியாக எந்த மொழி இருக்க வேண்டுமென்பதில் இயல்பான கால வளர்ச்சிக்கு அதை விட்டுவிடலாம். அதுதான் விவேகமும் இந்தியாவின் ஒன்றுபட்ட தன்மையை வளர்ப்பதற்கு உறுதுணையாக அமையும்" என்று திரு. அண்ணாதுரை ராஜ்ய சபையில் பேசியிருக்கிறார். திரு. அண்ணாதுரை இவ்வளவு மனம் திறந்து பேசியிருக்கிறார்.

மேலும், ஆங்கிலம் இன்னும் 10 ஆண்டுகள் இருக்கட்டும் என்றோ, 20 ஆண்டுகள் இருக்கட்டும் என்றோ காங்கிரஸிலுள்ள சில பெரிய தலைவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு தவணை கேட்பதிலிருந்து ஆட்சி மொழியாவதற்கான தகுதியை ஹிந்தி இன்னும் அடையவில்லை என்பது தெரிகிறது. அதனால் தவணை வேண்டும் என்று கூற இடம் இருக்கிறது. காங்கிரஸ்காரர்களே இப்படிப் பேசும்போது, மொழிகளிலே மூத்த மொழியாகிய தமிழின் மீது, கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தில் தோன்றிய தமிழ் மொழியின் மீது, ஹிந்தியைத் திணிப்பதை நாங்கள் எப்படி எதிர்க்காமல் இருக்க முடியும் என்று இந்திய சர்க்காரையும் கனம் முதல் அமைச்சரையும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். காலம் சென்ற திரு. ஆர். கே. ஷண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் ஒரு சமயம் 5-20 p.m.
தமிழிசை விழாவில் பேசிய வார்த்தைகள் இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவர் அமெரிக்காவில் இருந்தபோது அவருக்குப் பல வசதிகள் இருந்தன. அவருக்கு அங்கே வேண்டிய வசதிகள் எல்லாம் இருந்தன. அமெரிக்காவில் தமிழ்நாட்டு உணவு கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் அங்கு அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவு மிக விலை உயர்ந்த உணவுதான். இட்டிலியோ அல்லது சாதாரண அரிசிச் சோறோ ஒரு ரூபாயில் அடங்கிவிடும். அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவோ ரூ. 20 முதல் ரூ. 50 வரை பெறுமான உணவுதான். ஆனால் அவருக்கு அந்த உணவு சரியாக ருசிக்கவில்லை. அப்போது கோயம்புத்தூர்

[திரு. என். வி. நடராசன்] [11th March 1965

லிருந்து சில நண்பர்கள் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் ஆர். கே. எஸ். அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். சௌக்கியமா என்று கேட்டார்கள். என்ன சௌக்கியம் இருக்கிறது, சாப்பிட்டே இரண்டு மாதம் ஆகிறது. சாப்பிடாமல் எப்படி உயிரோடு இருக்க முடியும்? ஏதோ சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன். காலையில் இட்டலி, மிளகாய்ப்பொடி, மத்தியானம் கத்தரிக்காய் சாம்பார், பச்சரிசி உணவு எனக்குத் தேவை. அவைகள் இங்கே கிடைப்பதில்லை என்றார். சென்றிருந்த நண்பர்கள் அவர்கள் கொண்டுவந்திருந்த பண்டங்களை வைத்து சமைத்து இரண்டு நாட்கள் அவருக்குச் சோறு போட்டார்கள். அதற்கு ஆர். கே. எஸ். அவர்கள் "இன்றுதான் நான் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டேன்" என்று பதில் சொன்னார்கள். ராஜா சர் அவர்களுக்குக்கூட அவர்கள் கூறியது நினைவிருக்குமென்று கருதுகிறேன். அந்த சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டு தமிழிசை விழாவிலே ஆர். கே. எஸ். பேசுகையில் என்னுடைய உணவு எனக்கு எப்படி ருசியாக இருக்கிறதோ உணர்கிறேனோ அப்படித்தான் என் மொழி எனக்குச் சிறந்ததாகக் கருதுகிறேன். அப்படிக் கருதும்போது பிறர் ஏன் அதைப் பகைமையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்? அவர்கள் இந்த மொழி உணர்வைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதை இப்போது நான் எடுத்துக்கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொல்லும்போது இந்தி திணிக்கப்படாவிட்டால், இந்தியை நாங்களே பிரச்சாரம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். திணிக்கப்படும் போதுதான் வம்பெல்லாம் வருகிறது. இதை முதலமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்துபார்த்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கு கனம் முதலமைச்சர் சொல்லிய மற்றொன்று குழப்பமாக இருக்கிறது. முதலமைச்சர் அவர்கள் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொன்னபோது அப்படிக் கூறவில்லை என்று மறுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக மகிழ்ச்சியடைகிறேன். முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டிற்குச் சென்று வந்த ஆந்திர முதலமைச்சர் அவர்கள், தமிழகத்தில் இனிமேல் இந்தியையும் கட்டாயப் பாடமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய லாபம்தான் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்று குத்தலாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர் வேண்டுமென்றே நம்முடைய முதலமைச்சர் மீது இன்னும் கொஞ்சம் கோபம் உண்டாக்குகிற வகையில் அவர் சொல்லியிருக்கிறாரே என்று கூட நான் வருந்தினேன். பத்திரிகை நிருபர்களிடத்தில் நமது முதலமைச்சர் இந்தி கட்டாயப்பாடமாகாது, இப்பொழுதுபோலவே இந்தி தொடர்ந்திருக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி இந்தி திணிக்கப்பட்டால், இந்தி கட்டாயப் பாடமாக ஆக்கப்பட்டால், முதலமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்வேன், அதற்கு சிறிதும் இடம் கொடுத்துவிடாதீர்கள். உங்கள் பக்கம் நாங்கள் இருக்கிறோம். நீங்கள் இருப்பது தெரியாதா என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கேலி பேசமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அரசியலில் கட்சிகளிடையே வேற்றுமைகள் இருக்கலாம். மொழி உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் பொது

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

வான ஒன்று. மொழிக் கொள்கையில் திட்டவட்டமான நிலை வேண்டும். திரு. ஆதித்தனார் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியது போல, மணியார்டர் பாரத்தில் எங்கே கையெழுத்துப் போடுவது என்று தெரியாமல் அதைக் கொண்டுவருபவரிடம் கேட்கவேண்டியதிருக்கிறது. மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. போஸ்ட்மேனைக் கேட்டால், அவருக்கும் அது தெரிவதில்லை. சுதந்திர நாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டு மணியார்டர் பாரத்தில் கையெழுத்துப்போடத் திகைக்கவேண்டியிருக்கிறது என்றால் இதற்கு என்ன சொல்வது? தமிழ்நாட்டிற்கு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இருக்க வேண்டும். இந்தி நாட்டுக்கு இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும். தெலுங்கு நாட்டிற்கு தெலுங்கும் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும். இங்கே உள்ள தபால் ஆபீஸ்களைப் பார்த்தால் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. இந்தி எழுத்துக்களை ஆள் உயரத்திற்கு எழுதிவிட்டு அதற்குக் கீழே தமிழில் சிறியதாக எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். இது தமிழ் நாடுதானா? தமிழில் ஏன் பெரியதாக எழுதி மற்ற மொழிகள் அவசியமென்றால் சிறிய அளவில் போடக்கூடாது? இந்திக்காரர்களே இது போன்ற செயலால் மக்களைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள். நமக்கு வேண்டுமென்றே உணர்ச்சியூட்டுகிறார்கள். இத்தகைய காரியங்களில் முதலமைச்சர் அவர்கள் திடமாக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவற்றை வலியுறுத்திச் சொல்லும்போது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு மீண்டும் சொல்வேன், இந்தியைப்பற்றி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்வதை அருள்கூர்ந்து மதிக்கவேண்டும். கனம் டாக்டர் இலட்சுமணசாமி அவர்கள் சொல்லியதற்கு விளக்கம் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். துக்க தினத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அரசியலில் அது சரியானது அல்ல என்றார்கள். சரியானது அல்லதான். துக்கதினம் கொண்டாடுவதில் ஆனந்தமா எங்களுக்கு மட்டும்? யாருக்குமே அது சரியானது அல்ல. அந்த நிலைமைக்கு வருமளவிற்கு எங்களை ஆட்சியாளர்கள் அலட்சியப்படுத்திவிட்டார்கள். பிறகு வேறுவழியில்லை. அதனால்தான் அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டியிருந்தது. அவையெல்லாம் சென்று முடிந்த சம்பவங்கள். மீண்டும் மீண்டும் அதை விவரிக்க விரும்பவில்லை. முறையாகச் சொல்லியும் அவற்றை அலட்சியப்படுத்திய பிறகுதான் கடைசி ஆயுதமாக அதை உபயோகித்தோம். எதிர்காலத்திலும் சரி, சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நாட்டின் மொழி உரிமைக்கு ஊறு நேர்ந்தால் அதற்காகத் தீவிரமாக ஈடுபடுவோம். சட்டத்தைக் கேவலப்படுத்தும் செயலுக்கோ மற்ற ஆசாபாசங்களுக்கோ நாங்கள் உட்படமாட்டோம் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

(Sri S. K. Sambandhan in the Chair)

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Vice-Chairman, in regard to the amendments I moved a little while ago, I should like to make a few observations, in fact, as a supplement to what Dr. Raja Sir Muthiah Chettiar and Hon'ble the Leader of the Opposition said in this House. I am now taking the House back to the days of the Constituent Assembly which met in September 1949, when Part XVII of the Constitution was moved by an illustrious son of India, Sri N. Gopalaswami Iyengar. You know

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

Part XVII of the Constitution is the part which relates to languages. Let me start by saying that it is no good suggesting the repeal of that Part, because the freedom of speech, the freedom to employ, our own Tamil language in State affairs and State Legislature, have been guaranteed by one of the Articles in that Part. It is that part of the Constitution also which gives certain minority language communities rights under the Constitution. Therefore, if we ask for a repeal of Part XVII, we will be landing ourselves in chaos, Mr. Vice-Chairman. Therefore, I am not suggesting that Part XVII of the Constitution should be repealed. On the other hand, I am making a suggestion, as has been made before, that amendments to the Constitution be made so as to put into effect all the various sections marked (a), (b), (c), (d), etc., in the amendment which I have proposed. I have said 'that for the unity of the country and for national integration, such changes as may be needed to implement the above recommendations be made by amending the Constitution, and this statutory amendment should not be altered except by the unanimous approval of all the Legislatures of the States'. It is keeping in mind the unity of the country and the national integration, about which every one of us is anxious, that this amendment to the Constitution has been suggested.

In September 1949, Mr. Gopalaswami Iyengar, who was the sponsor of Part XVII of the Constitution—the sponsor of the draft of the language Part before the Constituent Assembly — had his own reservations in proposing the entire Part for the acceptance of the Constituent Assembly. I shall only briefly quote what he said there. He said—

'I for one did not easily reach the conclusion that was arrived at at the end of these discussions (elsewhere in committee), because it involved our bidding good-bye to a language on which, I think, we have built and achieved our freedom. Though I accepted the conclusion at the end that that language should be given up in due course and in its place we shall substitute a language of this country, it was not without a pang that I agreed to that decision '.

So he had some mental pangs and mental reservations while proposing Part XVII of the Constitution before the Constituent Assembly. Several such persons had their own mental reservations while they gave their support according to party whip and all that before the Constituent Assembly. And it must be remembered that the Constituent Assembly was an *ad hoc* assembly elected no doubt, but not Parliament enacting legislation for this matter. Mr. T. A. Ramalingam Chettiar, one of the beloved representatives of this State in the Constituent Assembly, said like this—

'You are permanently handicapping us. Those whose mother tongue is Hindi, they learn only Hindi. But, we in the South, we have got to study not only Hindi but also our own mother tongue; we cannot give up our mother tongue. That is also the regional language, we have to study that. Permanently, for ever, you are handicapping us by this arrangement. You in the North will have to realise what sacrifice we are making.'.

11th March 1965] [Dr. A. Chidambaranathan]

Well, Sir, let me take up the position of Hindi *vis-a-vis* other 5-30 p.m.
Indian languages or the regional languages of the States. Tamil is one of the earliest languages, if not the earliest to be cultivated, and has a big literature developed over 2,500 years. It has not been given the opportunity to develop so as to become the official language of the Union. Given opportunities, no doubt, it will only develop into that stage. Bengali, for instance, and other progressive languages like Malayalam and Telugu will be competent, will be capable no doubt, of being employed as the official language of the Union. But why Hindi alone which is one of the regional languages should be employed is the question. It has been suggested that because the Hindi-speaking people are in a majority, we are employing Hindi as the official language of the Union and this argument has been refuted ably by the Leader of the Opposition to-day. Hindi does not represent the majority speakers of any language community as compared to other communities which speak different languages. It has been suggested that Hindi which is probably spoken by 39 per cent of the population is the language to be employed as the official language of the Union. But then this 39 per cent has been calculated on a wrong basis, I shoud submit, because there is no one single language like Hindi. Whenever the term 'Hindi' is employed in Delhi, what is thought of is only Khariboli Hindi and this Khariboli Hindi, as they say, is not mere one language but a language to which more than three other languages have been affiliated, not mere dialects. Considered in that sense, here to Tamil might be affiliated her sisters Telugu, Kannada and Malayalam, and we may take pride in saying that we are much more numerous than the Hindi-speaking people. In fact, long ago our languages were not mere sisters. Now they have ceased to be dialects; they have become sisters. They are not quite intelligible. We are not able to grasp what a Malayalee or a Telugu or a Kannadiga speaks now. So, we say they are all different languages. There was a time when they were dialects of the same language. It is not in that sense that to Khariboli Hindi or whatever the word, Rajasthani, Avadhi, Kosali, Bhojpuri or Maiguage in the technical linguistic sense. They are different lanthili was affiliated. They were not all dialects of the same languages. When all hese four anguages are put together, then the people speaking the supposed Hindi language appear to be rather numerous in the population.

It is not for me to say that there are yet several deficiencies in Hindi as an effective medium of expression. But citizens outside the Hindi orbit feel that Hindi is not yet a fully developed language which can take the place of English. The people's money should not, therefore, be spent in crores only for the encouragement of that language, to which references were made by Raja

Muthiah Chettiar and Dr. A. L. Mudaliar. The Centre should spend an equal amount of money for the promotion of other Indian languages too.

The development of Hindi has not been superior to that of any other advanced language of our country like Tamil, Bengali, Malayalam, Telugu, Kannada, Oriya, Gujarathi or Assamese. We, whose mother tongue is Tamil, have a well-formed and early cultivated language with a continuous literary history of over 2,500 years and feel very diffident about accepting this new creation, Hindi.

In the Report of the Committee of Parliament on Official Language presented to Parliament in 1958, it has been stated like this: "It cannot be said that these (regional) languages are inherently not capable of being used in higher administration. Their present deficiencies for the requirements of higher administration are due chiefly to the fact that for over a hundred years English has been the official language both at the Centre and in the States, as also the medium of higher education, and they fell into disuse for these purposes".

Professor Toynbee, a famous historian, says, "The growing consciousness of Nationality had attached itself neither to traditional frontiers nor to new geographical associations but almost exclusively to the mother tongues".

So, Sir, it is not a sin to love and respect and hold in great esteem and regard our own mother tongue, and, at the same time, we are not suggesting that Tamil should become the official language of the Union in preference to any other language. A suggestion has been made by the Hon. Member, Sri Anbazhagan that Tamil along with Hindi and certain other languages when they come to such a stage might be adopted as one of the official languages of the Union.

This is a very thorny question. The President of the Constituent Assembly, Babu Rajendra Prasad, while opening the session on this subject, said, "Let us not forget that whatever decision is taken with regard to the question of language, it will have to be carried out by the country as a whole. There is no other item in the whole Constitution of the country which will be required to be implemented from day to day, from hour to hour, I might even say from minute to minute in actual practice. Therefore, Members will remember that it will not do to carry a point by debate in this House. The decision of the House should be acceptable to the country as a whole. Even if we succeed in getting a particular proposition passed by majority, if it does not meet with the approval of any considerable section of people in the country—either in the north or in the south, the implementation of the Constitution will become a most difficult problem". It is in these circumstances,, Sir, that Part XVII of the Constitution has been framed. Mr. Gopalaswami Iyengar's statement in this regard I have already referred to.

I will next briefly allude to the English language as a medium of official administration, its competence, its suitability and so on. In the field of public administration, we want good Government and not wrangling over language. In the law court we want justice. As things stand at present, we can secure these through English. It is doubtful whether we can have these ensured through Hindi. Why should we choose a doubtful experimental medium in preference to a tried and well-established medium, namely, English? That is my question.

English as an all-India language is free from affiliation to any particular caste, creed or indigenous racial group. It does not give any particular community or section of the population any great advantage. The number of people who employ this language with some degree of facility comprise the bulk of the intelligentsia within every language group, not merely Madras State.

Dr. Sunitha Kumar Chatterjee, who was until recently Chairman of the Bengal Legislative Council, and who is the National Professor now in Humanities, says like this:

"Some people in a spirit of exclusiveness say that English is poison. But most people in India, barring the ultra-orthodox, consider it to be a most wholesome and life-bringing food".

In another context, he said, "To regard English as Anti-Indian or anti-national is a kind of narrow nationalism (or patriotism in blinkers). We have been and can be intensely national and patriotic with English".

Dr. Subbaroyan in another connection has stated:

'Why all this awkwardness about English? All this hatred against English? With the coming of freedom I thought we had abandoned hatred altogether, and we have become friendly with the English people.' 5-p.

In fact, Sir, as you know, Mahatma Gandhi never hated the English language though he hated the Britisher so long as he was ruling our country. (An Hon. Member: He used and wrote chaste English.) He did not even hate the Britisher. He hated only the ruling bureaucracy. English is one of the world's richest and most widely spoken languages and has several merits to command itself as an All-India language. Only sentiment stands in the way. Sir, even Maulana Azad in the Constituent Assembly said one day: 'The Union of North and South has been possible through English. If we give up that language that relationship will cease'. That is why I have said that English should be the inter-State language and the communication language, the link language between the Centre and the State. Sir, Dr. Chatterjee in another context says like this:

'After careful observation and thinking, this is my conviction that the relegation of English to a secondary place in our public life and education will ultimately not be for the good of the country. Hence I beg to differ from the findings and recommendations of the Commission's report.'

This is from the dissenting note of Dr. Chatterjee attached to the Kher Commission's report.

Now the question arises whether we should not be national. Dr. Chatterjee, a great patriot, a fighter in the freedom struggle says:

"To have English, to study in English, to administer in English, to educate in English is not un-national."

On the other hand nationalism is sometimes regarded as a benefit, sometimes regarded as a sin in modern times'.

Sir, Isaiah Berlin in November 1961, when he attended the Tagore centenary celebrations at Delhi in the International Literary Seminar, which was held then, as one of the world's representatives to the conference said:

'I do not wish to praise or attack nationalism. Nationalism is responsible for magnificent achievements and appalling crimes'.

There are people who regard nationalism to be a menace, a tribalism, but internationalism is a nobler ideal for there cannot be peace on the basis of nationalism.

So, Sir, there is nothing wrong in choosing as our own by our own choice an international language, so to say, Universal language as the English language for all purposes in inter-communication between State and State and between the Centre and the States. In the face of a single world culture operating, to set a time-limit for replacement of English is a retrograde step. If it is the ideal to bring the best to the largest number of people possible, English is the most convenient medium now. It has almost become the common language of a world culture. Therefore, in pursuance thereof, I would quote Sardar Panikkar's own view which is enshrined in the States Reorganisation Report.

'Indian unity is a plant of recent origin—has to be watered and natured and protected against hailstorms.' This unity is the result of the Indian people's anxiety to rid themselves of foreign domination. In our anxiety to send away the Britisher we united and asked him to quit and he did quit. But this Indian unity itself is a plant of recent origin, has to be watered and nurtured and protected against hailstorms. Therefore, it is imperative on our part to make our recommendations in whatever manner the Government might like, to uphold the standpoint that English should be the sole official language in order that it may serve the purpose of All-India communication and inter-communication between State and State. Let me say in a spirit of prayerfulness and earnest desire that God Himself may guide our steps and decisions and ultimately move us to a solution which will ensure the preservation of the unity of our country.

Vice-Chairman (Sri S. K. Sambandhan): The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 153. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3359, Home, dated 27th October 1964 regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.*

* 154. *Notification issued with G.O. Ms. No. 37, Industries, Labour and Co-operation, dated 4th January 1965 regarding the list of approved banks for the purpose of the Madras Chit Funds Act, 1961.*

@ 155. *Ninth and Tenth Reports of the Committee on Subordinate Legislation of the Madras Legislative Assembly.*

‡ 156. *Notification issued with G. O. Ms. 3876, Home, dated 14th December, 1964 regarding amendment to the Madras Liquor (Licence and Permit) Rules, 1960.*

‡ 157. *Notification issued with G.O. Rt. No. 1093, Revenue, dated 24th December 1964 regarding the appointment of Srimathi N. K. Ranganayaki, M.L.A., Odathurai Post (via) Erode, Coimbatore district as a Member of the Area Committee, Salem.*

‡ 158. *Notification issued with G.O. Press No. 3125, Revenue, dated 30th December, 1964 regarding exemption from tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959 for the sales of goods by any dealer in this State to the Canteen Stores Department (India).*

---

* Laid on the Table of the House on 4th March 1965.

@ Laid on the Table of the House on 5th March 1965.

‡ Laid on the Table of the House on 9th March 1965.

[11th March 1965

APPENDIX I.

(*Vide* answer to Starred Question No. 145 on page 3.)

(*a*) & (*b*) Assistance by way of loan and subsidy is given for digging of wells and installation of pumpsets to the ryots throughout the State under (1) the New Well Subsidy Scheme; (2) Hire Purchase Scheme of Oil Engines and Eectric Motor Pumpsets and (3) Community Well Pumping Schemes, as detailed below :—

(1) *New Well Subsidy Scheme.*—Loan-cum-Subsidy assistance is granted to ryots for the sinking of open wells which should be capable of irrigating not less than one acre each. The wells should be sunk by the ryots in the approved sites and with the prescribed dimensions. Limits of loan and subsidy, and period of recovery are as detailed below :—

Areas.	*Loan limit.*	*Subsidy limit.*	*Period of Recovery.*
(1)	(2)	(3)	(4)
Ordinary areas ..	Rs. 1,000 per well	25 per cent of cost of work subject to a maximum of Rs. 250.	10 Years
2 Specified taluks where the cost of construction is high.	Rs. 2,000 per well.	25 per cent of the cost of the work subject to a maximum of Rs. 500.	Do.
3 Talavadi firka in Gobichettipalayam taluk, Coimbatore District.	Rs. 3,000 per well.	50 per cent of the loan.	Do.

With effect from 1—4—1965, the loan limit will be raised to Rs. 5,000 *in all areas* and subsidy will be 25 per cent of the cost of the well subject to a maximum of Rs. 500 for each well. Loans up to a limit of s. 3,000 will be recovered in ten years and those exceeding Rs. 3,000 will be recovered if fifteeen years.

(2) *Hire Purchase Scheme of Oil Engines and Electric Motor Pumpsets.*—Under this Scheme, pumpsets are supplied to the ryots under hire purchase system treating the cost of oil engine or electric motor pumpsets as loan, repayable in ten annual instalments. The scheme, which was being implemented by the Director of Agriculture in the first two years of the Plan, has been transferred to the control of the Board of Revenue (FP), with effect from 1st April, 1963, for implementation through the Block Development Officers.

(3) *Community Well Pumping Scheme.*—The River Pumping and Community Well Pumping Schemes will be undertaken by the Agriculture Department wherever a group of ryots are willing to form themselves into a co-operative lift irrigation society, or the

11th March 1965]

local panchayat union is willing to run the River Pumping or Community Well Pumping Scheme, subject to the following terms and conditions :—

(i) The Agriculture Department will sink open wells or tubewells at Government cost and conduct yield test to determine the capacity of the well to provide irrigation facilities for the area to be benefited and if necessary, undertake deepening of the well in order to provide assured supply.

(ii) As soon as the yield test is conducted and if the results confirm that there is sufficient supply of water, the well would be placed at the disposal of the Panchayat Union or the beneficiaries, provided they organise themselves into a co-operative society. But the well would remain the property of the Government and the beneficiaries would have a right only to the use of water for irrigation purposes.

(iii) A pumset would be supplied to the Panchayat Union or the Co-operative under the hire purchase scheme on a loan-cum-subsidy basis, the element of subsidy being 25 per cent of the cost. The pumpset would be installed by the benefiviaries themselves, Panchayat Unions or Co-operatives, as the case may be, and maintained by them and they should pay water-cess for the crop irrigated with the use of the well-water in accordance with the rates laid down for such irrigation sources in the village.

(iv) The loan given on account of the pumpset should be repaid in ten annual instalments, the first instalment commencing three years after the commissioning of the Unit under the Scheme.

(அ) & (இ) :

(1) புதிய கிணறுகள் உதவித் திட்டம்.

(2) எண்ணெய் இன்ஜின்கள், மின்சார மோட்டார் பம்பு செட்டுகள் இவற்றை தவணைக் கொள்முதல் திட்டத்தின் கீழ் வழங்குதல்.

(3) சமுதாய கிணற்று நீர் இறைப்புத் திட்டம் ஆகிய திட்டங்களின் கீழ் மாநிலம் முழுமையிலும் கிணறுகள் வெட்டுவதற்காகவும், பம்பு செட்டுகள் நிறுவுவதற்காகவும், குடியானவர்களுக்குக் கடனாகவும், உதவித் தொகையாகவும் வழங்கப்படுகிறது.

(1) புதிய கிணறு மானியத் திட்டம் :

ஒவ்வொரு கிணறும் ஒரு ஏக்கருக்கு குறையாமல் பாசனம் செய்யும் வகையில் அமைந்த கிணறுகளை வெட்டுவதற்காகக் கடனாகவும் மானியமாகவும் குடியானவர்களுக்கு உதவி அளிக்கப்படுகிறது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட இடங்களிலும், நிர்ணய அளவிலும் குடியானவர்கள் கிணறுகளைத் தோண்டவேண்டும். கொடுக்கப்படும்

கடனும், மானிய அளவும், அவற்றை வசூலிக்கும் கால அளவும் விவரமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கடன் கொடுக்கப்படும் பகுதிகள்.	கடனின் அளவு.	மானிய அளவு.	வசூல் கால அளவு.
(1)	(2)	(3)	(4)
1 சாதாரண பகுதிகள்	கிணறு ஒன்றுக்கு ரூ. 1,000.	அதற்காகும் செலவில் 25 சதவீதம் (அதிக அளவு ரூ. 250-க்கு மேற்படாமல்).	10 ஆண்டுகள்.
2 கிணறு தோண்டும் செலவு அதிகமாயுள்ள குறிப்பிட்ட மாவட்டங்கள்.	கிணறு ஒன்றுக்கு ரூ. 2,000.	அதற்காகும் செலவில் 50 சதவீதம் (அதிக அளவு ரூ. 500-க்கு மேற்படாமல்).	ஷெ
3 கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் கோபிச் செட்டிப்பாளையம் தாலூக்காவிலுள்ள தளவாடி பிர்க்கா.	ஒவ்வொரு கிணற்றுக்கு ரூ. 3,000.	கடனில் 50 சதவீதம்	ஷெ

1-4-1965-லிருந்து, எல்லாப் பகுதிகளிலும் கடனின் அளவு ரூ. 5,000-க்கு உயர்த்தப்படும். மானியம் அளவு கிணறு வெட்டுவதற்காகும் செலவில் 25 சதவீதமாகும். இத் தொகை ஒவ்வொரு கிணற்றுக்கும் அதிக அளவு ரூ. 500-க்கு மேற்படாது. ரூ. 3,000 வரையில் அளிக்கப்படும் கடன்கள் 10 ஆண்டுகளில் வசூலிக்கப்படும். ரூ. 3,000க்கு மேற்பட்ட கடன்கள் 15 ஆண்டுகளில் வசூலிக்கப்படும்.

(2) எண்ணெய் இன்ஜின்கள், மின்சார மோட்டார் பம்பு செட்டுகள் தவணைக் கொள்முதல் திட்டம் :

இத்திட்டத்தின் கீழ், தவணைக் கொள்முதல் ஏற்பாட்டின்படி எண்ணெய் இன்ஜின் அல்லது மின்சார மோட்டார் பம்பு செட்டின் விலையைக் கடனாக எடுத்துக் கொண்டு பம்பு செட்டுகள் குடியானவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. இத் தொகையை 10 ஆண்டுத் தவணைகளில் செலுத்தலாம். திட்டக் காலத்தில் முதல் இரண்டாண்டுகளில் இத் திட்டம் வேளாண்மைத்துறை நெறியாளரால் செயலாக்கப்பட்டது. 1963, ஏப்ரல் 1-ம் தேதி முதற்கொண்டு மேற்படி திட்டம் வருவாய்த்துறை வாரியத்தின் (உணவு உற்பத்திப் பிரிவு) நிர்வாகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இத் திட்டம் வட்டார வளர்ச்சி அதிகாரிகள் மூலம் நிறைவேற்றப்படும்.

(3) சமுதாயக் கிணற்று நீர் இறைப்புத் திட்டம்:—

குடியானவர்கள் சிலர் சேர்ந்து கூட்டுறவு இறைவைப் பாசனச் சங்கம் ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ள விரும்பினாலும் அல்லது ஆற்று நீர் இறைக்கும் திட்டம் அல்லது சமுதாயக் கிணற்று நீர் இறைக்கும் திட்டத்தை ஏற்று நடத்த தலை

பஞ்சாயத்து யூனியன் விரும்பினாலும் கீழ்க்கண்ட கோட்பாடுகளுக்கும், நிபந்தனைகளுக்கும் உட்பட்டு வேளாண்மைத் துறையினர் ஆற்று நீர் இறைக்கும் திட்டத்தையும், சமுதாயக் கிணற்று நீர் இறைக்கும் திட்டத்தையும் மேற்கொள்வர் :—

(i) வேளாண்மைத் துறையினர், அரசாங்கச் செலவில் திறந்த கிணறுகள் அல்லது குழாய்க்கிணறுகளை வெட்டுவர், அக்கிணற்றுப் பாசனத்தினால் பயனடையவிருக்கும் பகுதியில் அக்கிணற்றில் பாசனத் திறனை முடிவு செய்யச் சோதனை நடத்துவர். அவசியமானால், உறுதியாகத் தண்ணீர் செறியேற்பட கிணற்றை ஆழப்படுத்துவர்.

(ii) கிணற்று நீர் இறைவை அளவுச் சோதனை முடிந்த பின்னர், அதன் விளைவாய்ப் போதுமான அளவு நீர் கிடைக்குமென உறுதியானால், அக்கிணறு பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் அல்லது அதனால் பயனடைவோரிடம் ஒப்புவிக்கப்படும். ஆனால், மேற்குறிப்பிட்ட பயனடைவோர்கள் கூட்டுறவு முறையில் செயல்படுவோராயிருக்க வேண்டும். ஆனால், மேற்படி கிணறு அரசாங்கத்தின் உடைமையாகவே இருக்கும். பயனடைவோர்கள் அந்தக் கிணற்றைப் பாசனக் காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தும் உரிமை மட்டும் உடையோர்களாவர்.

(iii) பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு அல்லது மேற்படி கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்குத் தவணைக் கொள்முதல் திட்டத்தின் கீழ் கடன் மானிய அடிப்படையில், பம்பு செட்டு ஒன்று வழங்கப்படும். அவ்வாறு வழங்கும் மானியம், அதற்காகும் செலவில் 25 சதவீதமாகும். இந்த பம்பு செட்டு பயனடைவோரால் பஞ்சாயத்து யூனியனால் அல்லது கூட்டுறவுச் சங்கங்களினால் நிறுவப்படவும்; நிர்வகிக்கப்படவும் வேண்டும். மேற்படி கிணற்று நீரைக் கொண்டு பாசனம் செய்யப்பட்ட பயிருக்கு, அக்கிராமத்தில் அத்தகைய பாசன அதிகாரங்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட தீர்வை விதங்களையொட்டி அவர்கள் தண்ணீர் வரி செலுத்த வேண்டும்.

(iv) பம்பு செட்டுக்காக வழங்கிய கடன், பத்து ஆண்டுத் தவணைகளில் திருப்பிச் செலுத்தப்பட வேண்டும். இத்திட்டத்தின் கீழ் இப்பிரிவு செயல்படத் தொடங்கியதிலிருந்து மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் முதல் தவணையைச் செலுத்த வேண்டும்.

APPENDIX II.

(*Vide* answer to Starred Question No. 146 on page 3)

(*a*) Yes.

(*b*) Mango, Citrus, Grapes, etc.

(*c*) Long-term loans at Rs. 600 per acre for grapes and Rs. 300 per acre in respect of other fruit crops, subject to a maximum of Rs. 2,000 for an individual. In addition to the above loan, short-term loans at the rate of Rs. 65 per acre are issued for rejuvenation of old orchards mainly for the application of fertilizers and taking plant protection measures.

[11th March 1965

(d)—

Serial number and district.	Long-term loan sanctioned.	Short-term loan sanctioned.
(1)	(2)	(3)
	RS.	RS.
1 Chingleput	24,600	4,985
2 North Arcot	34,700	21,855
3 South Arcot	21,290	7,197
4 Thanjavur	23,440	3,035
5 Tiruchirappalli	24,130	5,190
6 Madurai	56,540	7,740
7 Ramanathapuram ..	26,850	4,180
8 Tirunelveli	28,200	2,680
9 Kanyakumari	13,625	..
10 Coimbatore	23,070	1,260
11 Salem	69,175	14,025
12 Nilgiris	11,850	605
Total ..	3,57,470	72,752

(அ) ஆம்.

(ஆ) மாமரம், பலுமிச்சை, திராட்சை முதலியன.

(இ) திராட்சை பயிரிடுவதற்காக ஓர் ஏக்கருக்கு 600 ரூபாயும், பிற பழ வகைகள் பயிரிடுவதற்காக ஓர் ஏக்கருக்கு 300 ரூபாயும், நீண்ட காலக் கடன்கள் தரப்படுகின்றன. ஒருவருக்கு அதிக அளவு 2,000 ரூபாய்வரையில் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இக் கடன் தவிர, ஒரு ஏக்கருக்கு 65 ரூபாய் வீதம் குறுகிய காலக் கடன்களும் வழங்கப்படுகின்றன. உர வகைககளைப் பயன்படுத்தியும் பயிர்ப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டும் பழைய பழத் தோட்டங்களை மீண்டும் பயன் தரும் வகையில் வளர்க்க வேண்டுமென்பதற்காகவே இக் குறுகிய காலக் கடன்கள் வழங்கப் படுகின்றன.

(ஈ)—

தொடர் எண்.	மாவட்டம்.	அனுமதி வழங்கப்பட்ட நீண்ட காலக் கடன்.	அனுமதி வழங்கப்பட்ட குறுகிய காலக் கடன்.
(1)	(2)	(3)	(4)
		ரூ.	ரூ.
1	செங்கற்பட்டு	24,600	4,985
2	வட ஆர்க்காடு	34,700	21,855
3	தென் ஆர்க்காடு	21,290	7,197
4	தஞ்சாவூர்	23,440	3,035
5	திருச்சிராப்பள்ளி	24,130	5,190
6	மதுரை	56,540	7,740
7	இராமநாதபுரம்	26,850	4,180
8	திருநெல்வேலி	28,200	2,680
9	கன்னியாகுமரி	13,625	..
10	கோயம்புத்தூர்	23,070	1,260
11	சேலம்	69,175	14,025
12	நீலகிரி	11,850	605
	மொத்தம் ..	3,57,470	72,752

475

ssued 10—5—1965]

OFFICE OF THE DIRECTOR OF ... MADRAS
5 - JUN 1965
R-R. 299/78

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

OFFICIAL REPORT

FRIDAY, 12TH MARCH 1965

Volume LXI—No. 10

CONTENTS

		PAGES
I	Questions and Answers	543-554 602-612
II	Government Motion— Discussion on the Official Language Policy—*cont.*	555-601
III	Paper laid on the Table of the House	601

© GOVERNMENT OF MADRAS
1965

Legislative Council Department
Madras.

PRICE 35 *Paise*]

(474)

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 12th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Hindi Pandits

* 151. *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the Hindi Pandits serving in the Secondary Schools of North Arcot District Board are not paid any conveyance allowance for doing extra work in different High Schools;

(*b*) if not, why not; and

(*c*) if they are paid, from what date?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No. They are paid fixed travelling allowance.

(*b*) & (*c*) Do not arise.

* 152. *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether Hindi Pandits in the former District Board High Schools are asked to take classes in more than one school;

(*b*) if so, the reasons therefor; and

(*c*) whether they are paid any conveyance allowance? 143861

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes.

(*b*) For want of sufficient work in one and the same school.

(*c*) They are paid fixed travelling allowance.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, is there any proposal to give more allowances than fixed allowances according to the distance travelled or according to the number of schools these people are asked to teach?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no such proposal.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many schools are allotted to each teacher, and what is the normal distance that is to be covered by each teacher?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : This relates to North Arcot. I have no further information

D
V211,32'N65
N65.61.8-11.

[12th March 1965

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Government consider the question of giving them more travelling allowance if the distance is more than one or two miles in the case of each teacher?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have no such proposal. If any representation is made, that will be looked into.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, representations have been made, and no action has been taken. Will the Government now at least look into those representations that have already been sent?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the matter should be examined further, we must have a further representation.

Weaving Instructors

*153 Q.—DR A. CHIDAMBARANATHAN: and SRI G. KRISHNAMOORTHY: } Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether certain Weaving Instructors in South Arcot District Board who were in the scale of pay of Rs. 60–4–100 prior to 1–6–60 have not been drafted into the new scale of Rs. 100–5–175 in accordance with the recommendation of the Pay Commission; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) & (b) The Pay Commission did not recommend the scale of pay of Rs. 100-5-175 for Weaving Instructors. The scales of pay recommended by the Pay Commision and approved by Government are—

Elementary Schools—Rs. 65–1–70–2–90.
Secondary Schools—Rs. 90–4–110–3–140.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, the Pay Commission appears to have made two categories of these Weaving Instructors, viz., one in the scale of Rs. 50—2—70, etc., and the other in the scale of Rs. 60–4–100, etc. This question has reference to those who were in service prior to 1st June 1960. May I know whether those people in the scale of Rs. 60–40—100 could be drafted into the new scale of Rs. 100—5—175?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Pay Commission did not recommend the scale of pay of Rs. 100—5—175 so far as the Weaving Instructors are concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, are the Government aware that this particular category has been adversely affected by the recommendation of the Pay Commission? Similar was the case of the Commercial Instructors, but the defect was set right by the Government after the implementation of the recommendation.

12th March 1965]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government do not propose to make any revision of the proposals of the Pay Commission.

Coral stones.

*154 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of Sri M. Rajah Iyer): Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether any representation has been received that the removal of coral stones near Mandapam would lead to sea erosion; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) & (b) One representation thta the removel of coral stone will cause erosion of the coastal line and has led to the collapse of his well and contamination of the water with sea water, has been found on inspection to be incorrect.

Sales Tax

*155 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether there has been any special raids by the special staff of the Commercial Tax Department in the districts of Ramanathapuram, Tirunelveli, Thanjavur, Coimbatore and Tiruchirappalli during the months of July, August, September and October 1964;

(b) if so, the names of places where such raids were conducted; and

(c) the amount involved in each district?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) Yes.

(b) *Ramanathapuram district*—

Pudupatti, Karaikudi, Singampuneri and Virudhunagar.

Tirunelveli Commercial Tax district—

Kottar, Nagercoil, Vadaseri, Thittumalai, Koilpatti, Tuticorin, Kadalaiyur, Veliamalai and Kadayanallur.

Thanjavur district—

Vijayapuram, Manalmedu, Keelaperumalpallam, Kumbakonam and Sirkali.

Coimbatore district—

Coimbatore, Kaduvettipalayam, Erode, Kunnathur, Vettaikaranputhur, Udumalpet and Gobichettipalayam.

Tiruchirappalli district—

Tiruchirappalli, Pudukottai, Pudumaduram and Manachanallur.

[12th March 1965

(c) The accounts recovered from the dealers are under scrutiny. The details would be available only after the scrutiny is completed.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us at least the number of persons or the firms involved in all these raids?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 67,956 accounts.

DR. H. V. HANDE : Now that the raids are held illegal, what is the remedy for the persons?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : File an appeal.

Sales Tax

* 156 Q.—DR. T.V. SIVANANDAM : and SRI K. S. ABDUL WAHAB : } Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of raids made by Sales Tax Officials in each district and amount collected in each district and from each person;

(b) whether all the persons, whose commercial undertakings were raided, evaded Sales Tax; and

(c) the total revenue collected by these raids up to the end of December 1964?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) & (c) The district-wise figure of raids by the officials of the Commercial Taxes Department during the period from April to October 1964 are as follows:—

Madras	642
Chingleput	121
Madurai	573
Ramanathapuram	533
Tirunelveli (including Kanyakumari)	374
Coimbatore (including Nilgiris)	161
Salem	112
South Arcot	835
North Arcot	1,482
Thanjavur	879
Tiruchirappalli	684

The accounts recovered from the dealers are under scrutiny. The details of collections would be available only after scrutiny is completed.

(b) In only 22 cases out of 6,396 inspections conducted by the Department evasion could not be established.

12th March 1965]

DR. T. V. SIVANANDAM : May I know whether the raids have been conducted on the basis of any anonymous letter that the department has received or arbitrarily they raided these merchants' shops ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This was done on information, and the fact that only in 22 cases out of 6,396 evasion could not be established shows that the raids have been made on excellent information.

DR. T. V. SIVANANDAM : May I know, Sir, whether they collect the tax then and there after the raid?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If the facts are there clearly, then the offer is made to the dealer to immediately pay the tax. If it is accepted, well, the tax is immediately collected. If the dealer objects, then the assessment is made afterwards.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What is the highest amount discovered and the lowest amount?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That will be difficult to say now. I have no information.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Are these raids conducted under the Defence of India Rules?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No; they are made under the powers given under the Sales Tax Act.

* 157 Q.—THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, I have not the answer with me to this question. It may be postponed.

MR. CHAIRMAN : Question 157 is postponed.

Production of sugar.

* 158 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) the quantity of sugar produced in Madras State during 1st January 1964 to 1st December 1964;

(b) the sugar requirement of Madras State;

(c) the quantity imported from other States; and

(d) whether distribution of sugar is made on the basis of population of each taluk?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) One lakh thirty-seven thousand four hundred and eighty-three (1,37,483) tonnes.

(b) Twelve thousand five hundred (12,500) tonnes.

(c) Sugar is not permitted to be imported except through Government channels. The Government of India allotted to this State last year eleven thousand four hundred and fifty-four tonnes (11,454) of sugar from Andhra Pradesh.

[12th March 1965

(*d*) The distribution of sugar is made to the districts generally with reference to the population and also taking into consideration certain other factors such as the existence of industries like confectionaries requiring bulk allotments of sugar and certain special features such as urban characteristics, cold climate, etc., tending towards larger per capita consumption of sugar.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, does our State export sugar to other States, and, if so, to which places?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We produce a certain quantity of sugar. The allotment to the neighbouring States is made by the Central Government.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, whether sugar produced in this State is exported to foreign countries, and, if so, from which of the factories and what are the quantities ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A separate question may be put, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is sugar of superior quality required for our consumption exported outside this State?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A considerable quantity of sugar is exported.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Raw sugar is exported.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Even though the Minister says that sugar production has increased, we are not able to get sugar from the T.U.C.S. branches for our consumption.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : There is the overall deficit, I said.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Export being greater than internal consumption ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The distribution is made by the Centre. We produce a certain quantity of sugar. Our requirement per month is round about 12,500 tonnes. But the quantity allotted to us is only 11,454 tonnes. So, we are short of our requirement by nearly 1,000 tonnes. That is why there is shortage.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தமிழ்நாட்டில் கொடுக்கப்படும்
3-10 p.m. *சர்க்கரை ஜில்லா வாரியாக ஒதுக்கப்படுகிறதா? மதுரை ஜில்லாவுக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டது? மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப்படுகிறது?*

கனம் திரு. வி. ராமைய்யா : அந்த விவரம்தான் மேஜைமீது வைக்கப்பட்டிருக்கும் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many further mills are we going to establish for the sugar industry?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A separate question may be put, Sir.

12th March 1965]

Distribution of sugar

* 159 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state :

(*a*) the number of sugar bags supplied to each municipal town in Tamil Nad during the year 1964;

(*b*) the number of bags of sugar supplied to each town panchayat during the year 1964; and

(*c*) the basis on which distribution of sugar is made to hotels and dealers?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (*a*) & (*b*) A statement [a] is placed on the table of the House.

(*c*) The allotment of sugar quotas to the dealers and bulk consumers like hotels, etc., is being made by the district authorities taking into consideration their business turnover, average consumption in the past, etc.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பட்டியலில், வேலூர் நகரத்திற்கு 11,820 மூட்டை, தஞ்சாவூர் நகரத்திற்கு 10,095 மூட்டை, திருச்சிக்கு 42,348 மூட்டை, ஆனால் பாபம் செய்த மதுரைக்கு மட்டும் 2,067 மூட்டை என்று இருக்கிறது. அருப்புக்கோட்டைக்கு 3,744 மூட்டை, திருநெல்வேலிக்கு 9,135 மூட்டை, கோயமுத்தூருக்கு 31,158 மூட்டை, உதகமண்டலத்திற்கு 8,304 மூட்டை, கூனூருக்கு 9,162 மூட்டை என்று போட்டிருக்கிறார்கள். மதுரைக்கு மட்டும் மிகக் குறைவாக இருக்கிறதன் காரணம் என்ன என்று சொல்லமுடியுமா?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, Sir, after the hon. Member mentioned, I wanted to verify the details. I think there must be some error here. As far as the disrict-wise figure is concerned, I can give the figures. Tiruchirappalli district receives a certain quota out of about 1,000 tons. Similarly Madurai district or the Coimbatore district receive a certain quota. In the break-up figure there must be some error, I think.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Do the Government know that in the City of Madras we can easily get sugar, but not so in the mufassal towns or mufassal villages?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : There is no such partiality, Sir. Perhaps we will have to consider whether the supply in Madras City should be reduced.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : மதுரை ஜில்லாவில் கூட கம்பம் என்ற முனிசிபல் நகரத்திற்கு 35 மூட்டை கொடுக்கப்படுகிறது. பெரியகுளம் அதே அளவுள்ள நகரமாக இருந்தாலும் அதற்கு 96 மூட்டை என்றும் அதே மாதிரி பழனிக்கு 120 மூட்டை என்றும் கொடுக்கப்படுகிறது. மதுரை ஜில்லாவுக்கு 5,000 மூட்டை கூட கொடுக்கப்படவில்லை. கொடுத்தால் ஜனத்தொகை

[a] Printed as Appendix on pages 60-70.

[12th March 1965

விகிதாசாரப்படி கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : இதில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது என்று கூறினேன். அதற்குக் காரணம் என்னவென்று தெரிந்து அங்கத்தினருக்கு அதைத்தெரிவிக்கும்படி செய்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : இந்த ஜீனி வினியோகம் சம்பந்தமாக இரண்டு ஆண்டுகளாக எல்லா இலாகாக்களுக்கும் எழுதி வருகிறேன். ஒரு இடத்திலும் ஒழுங்காக இந்த விஷயம் நடைபெறவில்லை. வருமானவரி, விற்பனைவரி கட்டுவதற்குத் தகுந்தாற்போல இது இருக்கவேண்டுமென்றும் அதற்குத் தகுந்த விகிதத்தில் ஜீனி கொடுக்கவேண்டுமென்றும் எழுதினேன். அதை யாரும் கவனிக்க வில்லை. ஜனத்தொகை அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டியில் தீர்மானம் போட்டோம். இனிமேல் திட்டம் வகுத்து அதன்படி வினியோகிக்க ஏற்பாடு செய்வார்களா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : திட்டம் கொள்கை எல்லாம் நன்றாகப் போட்டு அதற்குத் தகுந்தாற்போலதான் வினியோகம் செய்கிறார்கள். அங்கத்தினர்களுக்குக் கஷ்டம் இருக்குமானால் என் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தால் அதைத் தீர்த்துவைக்க முடியும். இதைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பத்தில் சொல்லியபடி என்ன தவறு ஏற்பட்டது என்பதைப் பார்த்து வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுக்கும்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : The question is not of decreasing the supply in Madras, but of increasing the supply in the villages. What steps do the Government propose to take in this regard?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I am not also very serious about decreasing the supply. But our attempt is to meet the needs of all citizens. If Madras City is getting its supply regularly, it is quite possible they lift it very quickly and they do meet the demand satisfactorily. It is not as if the requirements of the districts are met. Even in districts, the towns people will be getting a better supply than those in the rural areas. There is the difficulty of transport and distribution also. Even when we allow a certain quantity for a particular village in a district, the retailer, instead of taking it all the way to the village, disposes of it in the City. All these difficulties are there, and we are constantly watching to see that it goes to the place for which it is intended.

Surgical Theatre at Tambaram Tuberculosis Sanatorium

*160. *Q.*—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Surgical Theatre in Tambaram Tuberculosis Sanatorium has become unusable since two years; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

12th March 1965]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHE ... (a) & (b) Yes. The Surgical Theatre was handed ov ... Public Works Department in 1965 for air-conditioning ... scheme was subsequently abandoned due to National ... As the theatre was under the Public Works Departm ... not put to use.

The Surgical Theatre has however bee ... ver by the Superintendent, Government Tuberculosis S ... , from the Public Works Department authorities, on 2n... ry 1965 after air-conditioning.

DR. H. V. HANDE : It means that nearly for 18 months it was not working. During this period how were the operations performed in the hospital?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Those tuberculosis patients who needed surgical treatment were sent to the Government General Hospital and the Government Stanley Hospital.

DR. H. V. HANDE : Was it not very difficult for emergency cases to be transferred all the way; eighteen miles, from the Sanatorium to the General Hospital? Supposing there was sudden bleeding on account of this, were there any fatal cases?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I do not think so.

DR. H. V. HANDE : Was this brought to the notice of the Hon. Minister that the Surgical Theatre was not working?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It was handed over to the Pubic Works Department on 7th February 1963. From that time till 2nd February 1965 when the Superintendent of the Tuberculosis Sanatorium took over the theatre from the Public Works Department authorities, it was not working.

DR. H. V. HANDE : Did not the department sense that as soon as an emergency took place, it would not be possible for it to go ahead with it and perform the operation? Was it no... thing dangerous to the health of the public?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHEL... They wanted to hand over the building after certain impr...ents and expansion by the Public Works Department. It w...t so easy to take it over, as it was not in a position to be u...d. Again the decision of the Government to take it over was a... reason.

DR. H. V. HANDE : Did the Health Minister ...ke ...ny steps to wrench it back from the Public Works Departmen... ...diately it was understood that it was not going to be fulfille...

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : ... The theatre was handed over to the Public Works Department for air-conditioning. Afterwards we could not take it over, as the walls were demolished in certain places. But I got the work expedited and it was finished much earlier than anticipated, and the theatre was handed over to the Superintendent, Tuberculosis Sanatorium

600 008

[12th March 1965

UNSTARRED QUESTIONS.

Free loans to carpenters and masons.

1. *Q.*—SRI J. PONNUSWAMY VILLAVARAYAR: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state :—

(*a*) whether there is any proposal to give interest-free loans to carpenters and masons; and

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands?

A.—(*a*) No.

(*b*) Does not arise.

(அ) இல்லை.

(இ) எழாது.

Sugar Mills in the Co-operative Sector

2. *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state :—

(*a*) the number of Sugar Mills in the Co-operative sector in the State as on 1st December 1964; and

(*b*) the profit and loss account of each mill during 1963–64?

A.—(*a*) There were six co-operative sugar mills in the State on 1st December 1964.

(*b*) Of the six, only four, viz., Amaravathi, Madurantakam, North Arcot District and Salem Co-operative Sugar Mills have commenced production. Audit reports for the year 1963-64 in respect of the Co-operative Sugar Mills have not been received by Government.

(அ) இம் மாநிலத்தில் 1964-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 1-ம் தேதி ஆறு கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள் இருந்தன.

(இ) இந்த ஆறு ஆலைகளில் அமராவதி, மதுராந்தகம், வடஆற்காடு ஜில்லா, சேலம் கூட்டுறவு ஆலைகளில் உற்பத்தி தொடங்கிவிட்டன. இந்த ஆலைகளின் 1963–64 தணிக்கை அறிக்கை இன்னும் சர்க்காருக்கு வரவில்லை.

Midday meals.

3. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(*a*) the total number of centres (district-wise), where children showed symptoms of food poisoning on taking midday meals during 1st January to 1st December 1964;

12th March 1965]

(*b*) the number of children affected;

(*c*) the result of investigations made in this connection; and

(*d*) the steps taken by the Government to prevent a recurrence of such cases?

A.—(*a*) Only one centre at the Panchayat Union Elementary School, Achanur in Tiruvaiyaru Range, Thanjavur District.

(*b*) 54.

(*c*) The milk powder, etc. recovered from the Panchayat Union Elementary School, Achanur were sent to the Director of King Institute, Madras for examination and report. The report disclosed that no poison was detected in the commodities recovered from the school. The stomach wash of one of the children affected was also examined and no poison was detected.

(*d*) Suitable instructions have been issued from time to time to the Inspecting Officers towards educating the Secretaries of the Midday Meal Centres on the need for keeping the kitchen, utensils and the stores clean, for tin-coating the vessels periodically, for using pure water for cooking and drinking purposes and also for the proper cleaning of the vessels before and after use. The Inspecting Officers visit the meal centres periodically and satisfy themselves that the instructions issued from time to time are closely followed and that food is prepared and served under hygienic conditions. The Public Health staff also have been instructed to make surprise inspections of the centre to ensure that the minimum standards of hygiene and personal health are observed.

(அ) தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவையாறு ரேஞ்ச், ஆச்சனூரில் உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன் தொடக்கப்பள்ளி மதிய உணவு நிலையம் ஒன்றில் மட்டும்.

(இ) 54.

(உ) ஆச்சனூர் பஞ்சாயத்து யூனியன் தொடக்கப் பள்ளியிலிருந்து பெறப்பட்ட பால் பவுடர் முதலிய பொருட்கள் பரிசோதனைக்காகவும், அறிக்கை அனுப்புவதற்காகவும் சென்னை, கிங் இன்ஸ்டிடியூட் நெறியாளருக்கு அனுப்பப்பட்டன. ஷ பள்ளியிலிருந்து கிடைத்த பொருள்கள் எதிலும் விஷப் பொருள்கள் இல்லையென அந்த அறிக்கையிலிருந்து தெரியவந்தது. பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களில் ஒருவரின் மலம், வாந்தி இவையும் பரிசோதனை செய்யப்பட்டன. விஷப்பொருள்கள் எதுவும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

(எ) சமையலறை, பாத்திரங்கள், பண்டங்கள் இவற்றைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதன் அவசியம், அவ்வப்போது பாத்திரங்களுக்கு ஈயம் பூசுதல் சமைப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும், தூய நீரைப் பயன்படுத்துதல், பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்னும் பின்னும் நன்றாகச் சுத்தம் செய்தல் ஆகியவை குறித்து மதிய உணவு நிலையங்களின் செயலாளர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் பொருட்டு மேற்பார்வை அதிகாரிகளுக்கு அவ்வப்

[12th March 1965

போது உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்பார்வை அதிகாரிகள் மதிய உணவு நிலையங்களுக்குச் சென்று, அவ்வப்போது வழங்கப்படும் உத்தரவுகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றனவா என்றும், உணவு சுகாதார நிலைகளில் தயாரிக்கப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றதா என்றும் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். ஷெ நிலையங்களில் குறைந்த அளவு சுகாதார முறைகளாவது கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றனவா என்பதை நிச்சயித்துக்கொள்ள திடீரெனச் சென்று பார்வையிடும்படி பொதுச் சுகாதாரப் பணியாளர்களுக்கும் உத்தாவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

Family Pension Scheme for Teachers

4. *Q.*—Sri G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of cases in which pension to families of Teachers was granted under the Family Pension Scheme for Teachers in Non-Government Schools during 1964?

A.—15.

Allotment of House sites for Harijans

5. *Q.*—Sri M. ETHIRAJULU: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state:

(*a*) the number of villages in the South Arcot District from which the Harijans have applied for allotment of house sites during the years 1961-62, 1962-63, and 1963-64; and

(*b*) the number of villages where such house-sites have been acquired and assigned?

A (*a*)—

	1961-62	376
	1962-63	397
	1963-64	644
(*b*) ..	1961-62	100
	1962-63	48
	1963-64	61

12th March 1965]

[*Note.*—**An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II.—DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY—*cont.*

Mr. CHAIRMAN: We now resume the discussion on the Official Language Policy. Sri K. Balasubramanya Ayyar will now speak.

* Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, we are resuming the discussion to-day in a very depressing atmosphere. The students have not yet thought fit to resume their studies and to pursue the even tenor of their life. They still seem to think that it is they that should decide by agitation this question. I should appeal to them to leave this matter entirely to the elders. The Legislature is seized of it. All the political parties are seized of the problem and the Chief Minister and the Government are seized of the problem. As a matter of fact, this has to be decided by the Union Government and by the Parliament. Our Government are taking as vigorous steps as possible for the purpose of impressing upon the Union Government the necessity of making an amendment either to the Official Languages Act or to the Constitution for the purpose of giving effect to certain very desirable changes that have been brought to the fore by public opinion in our State.

I do not want to speak in any exaggerated language at all on this occasion. I can do it but I purposely refrain from doing so because all these debates are published in Tamil papers and the English papers. Most of these students read these papers. They study the papers more carefully, with avidity, than they study their text books. Therefore it is, I feel, that even our language should be very carefully chosen for the purpose of establishing that we people in Tamilnad are a peaceful, calm and quite people. Sometimes when we hear speeches made on occasions like this we feel exhilarated, we feel like having taken 'Inji sorasam' (decoction). And, Sir, it is better to speak in English to create that calm and peaceful atmosphere. I am glad the hon. Member Dr. A. Chiadmbaranathan spoke in English and that too in very good English. He always speaks in good Tamil. But on this occasion he spoke in English and that was good. It is a diplomatic language. We can express suggestively our thoughts in the English language. When I say this I am not casting any reflection on the English language. It is a very good diplomatic language and that is why it has taken hold of the United Nations Organisation Diplomatic services. It is good it has done so. 3-20 p.m.

I want to refer to one other thing before I discuss the whole question. I do not want to say more about the students and their agitation. One thing struck me and I also discussed it with my leader, the hon. Leader of the Opposition. It is only a suggestion which I hope the Government would take into consideration. It is this. Why not we in the Legislature, both here and in the Legislative Assembly pass a resolution appealing to the students to immediately resume their studies? We can say to the students, 'The Legislature has taken note of the matter and now it is better for you to resume your studies peacefully'. All

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

parties are agreed on this and there can be no difficulty in passing such a resolution. It is for the Government to think about it. So far as I can see, the D.M.K. is entirely for it and is agreeable to it. The Swatantra party is also entirely agreeable to it. All the other parties are entirely agreeable and if we make a solemn appeal, that the leaders here, members of the legislature make a fervent appeal to the students to resume their study at the peak period of their academic year it will have the desired effect. January to March is the peak period in their studies. Now a permanent dent has been made in their progress. The examinations are approaching. We have even postponed the examinations and the University has taken every step to help the students who have taken part in the agitation. All this gesture has been made by the University. The Government have withdrawn all the cases pending against the students. The atmosphere has been cleared of all difficulties in the students' resuming their studies. There is no use going on talking about something which had been done in the past and demanding redressal of grievances. We must forget all these things and ask the students to resume their studies. Madras students have been famous for their discipline and for the great progress they have made in all branches of study, in science, technology, engineering and medicine and so on. They have given a good account of themselves wherever they have gone. In the I.A.S. examination many of our students passed with very high rank. Therefore they should not get themselves lost in this language issue and forget their studies and make it difficult for them to progress and pursue their career afterwards, in the next year and so on. They should think about all these things twice and very seriously. Unfortunately student leaders talk of delegation, advisory councils and so on and they begin to parley and discuss matters as we did in the olden days, such as the Gandhi Irwin parleys. That is an aspect of the matter which no political party can afford to ignore. Suppose any other party were to come into power instead of the Congress; they will also find the same difficulties with the students. Therefore they should think twice before doing anything. The students are reasonable now and they want to resume. We should all help the students in resuming their studies and pursuing their avocation calmly and peacefully, for which our students had earned a name all these 17 years, and set an example for others to follow. But unfortunately we have set a bad example now. I have no doubt about it. Our leaders are depressed. The parents are depressed. The Vice-Chancellor has appealed to the parents to take note of the whole matter and see that their children take to their work properly instead of engaging themselves in the agitation.

But, Sir, one thing which we cannot forget is the fact that there are Hindi zealots both in the Congress and also outside. It is they that sometimes spoil the whole situation. We shall forgive them for they know not what they do. That is all what we can say of these Hindi zealots. If they keep quiet and if they are reasonable, I am sure Hindi will progress quicker and better, than it does now. Sir, I was connected with the Hindi Prachar Sabah

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

for fourteen years. I was there as Chairman of the Executive Council when Gandhi came to Madras. How many people wanted to speak in Hindi then! Seventy-five thousand students sat for the examination in Hindi. Hindi was progressing quite well. When the zealost wanted to take it up and make it the official language and issued circulars in Hindi, then these things happened; the progress in Hindi has been arrested. This is the thing that they must realise and I think our Hon. Chief Minister and other Members of the Cabinet when they go to Delhi—they would have brought this to their notice—must tell them that these zealots were doing a wrong thing by Hindi for which they have such a passion. If they want that the language should progress they should be much more reasonable, they should be much more compromising and possess much more sweetwill. That is the appeal we should make to the Hindi zealots. It is absolutely necessary, Sir. And again, the name of Gandhi cannot be invoked for anything and everything either for or against. His approach to problems was quite different from ours and it is there we find we are in difficulties. Sir, Gandhi was more anxious about Hindusthani than Hindi. The Constitution has referred to it in the very last provision of part 17 of the constitution. It talks of the style of Hindusthani and the development of Hindi on the lines of Hindusthani. There is therefore a marked difference between Hindi and Hindusthani. And, Sir, I remember very well years ago there was a Hindi Sammelan which was held and Gandhiji presided over it. There they said 'No Hindusthani 'but only 'Hindi'. The convention was held in Uttar Pradesh. The difficulty is that U.P. is the strong centre for Hindi and they advocate a kind of Sanskritised Hindi, about which Jawaharlal Nehru was very angry. Sri Gopalaswami Iyengar also told me once when we were talking about this that Pandit Jawharlal Nehru was very angry and critical about this Sanskretized Hindi. Instead of using the Urdu words they insisted on substituting Sanskrit words. I am a lover of Sanskrit and I have no quarrel over this substitution of Sanskrit words. I personally may even welcome it. But other people may not like it. Sir, language is a thing which has to be slowly developed. Language must have a spontaneous growth and for this we must win the affection of the people. What we want is the affection of the people and not progress of the language at any cost. That is not the way how you should improve a language. Political methods should not be adopted for ensuring the progress of a language or for enriching it. Unfortunately in our country what is it called a 'link' language, is breaking all the links. That is the unfortuante position to which we have been reduced. It is because of this language trouble that we are here even during the Budget time speaking only about language and nothing else. That is the situation to which we have come unfortunately.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

In an article written by Sri K. Rangaswami, an active reporter he referred to a circular issued on 5th December 1964 just a month before the 26th of January 1965 which runs as follows :—

'From the 26th January, Hindi will become, in terms of the Constitution, the official language of the Union. Although provision has been made in the Official Languages Act, 1963, for the continued use of English in addition to Hindi, it is expected that Hindi will be used for all the official purposes of the Union '.

3-30 p.m.

They seem to have read the Constitution and felt that this was the interpretation, namely, that after the 26h January 1965, Hindi should be used : and that no longer English should be the associate language. There is also another circular. This is also very disconcerting. It says that Hindi required for examinations of the I.A.S. is the Hindi which has got the same standard as the Intermediate Examination conducted by Boards or by Universities, where Hindi is taken as a full subject and not the Hindi which is taught here even by the Dakshina Bharat Hindi Prachar Sabha. People who pass the I.A.S. examinations naturally are terribly afraid of all these circulars. Therefore, one cannot say that there has been altogether a groundless agitation. There has been a genuine fear among our people and very naturally also especially when language is concerned.

Our Food Minister Sri C. Subramaniam was surprised by the fact that certain circulars were issued in Hindi by his Ministry. When he made enquiries about them, he was told that the interpretation that was put upon the Official Languages Act of 1963 justified them in issuing those circulars. The circulars which are issued are not correct. After all as Sri Prakasa put it in his very good article Hindi is one of the sister languages of India. Even if it is assumed that Hindi is the spoken language of a very large number of people for the sake of argument—with distinctions in the different areas—the figures of population given in 1964 show that out of 44 crores of people, only 13 crores speak Hindi. This comes to nearly thirty per cent. That is all. Originally there was an impression that 42 per cent spoke. At the time of the coming into force of the Constitution it was so, on account of the fact that there was an error made in the 1951 census. This has also been pointed out. In the census they added the Urdu speaking people also, and put the figure at 15 crores. At that time, the population was 36 crores. Now it is 44 crores. But the number of Hindi speaking population remains the same. Therefore, Hindi is not also progressing. Therefore, it is very unstatesmanlike on the part of the Hindi zealots to have talked of Hindi being made the official language entirely without the use of English at all. That is the wrong concept which they are having. The Legislature, the Government and the Chief Minister want to see that English should continue to be used for all the official purposes of the Union, and the term 'shall' also should be put in there. Whether the Official Languages Act should be amended or the Constitution, is another question.

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

So far as suspension of Part XVII of the Constitution is concerned, I have looked into the provisions. I am afraid I must agree with Dr. A. Chidambaranathan that it is no proper solution of the problem. Very many fundamental rights so far as languages are concerned, which are embodied in the other articles of that Part, will also be given the go-by.

A very curious answer our Rajaji has given in reply to this. He says that once this agitation has taken place and Part XVII is suspended, they will think twice before doing anything.

Then, Sir, the Kher Commission—the majority of it—said that there need be no rigid date for the changeover to Hindi. It should be a natural transition over a period of years and it might be effected smoothly and with the minimum of inconvenience and no restriction should be imposed on the use of English for any of the purposes of the Union. The Kher Commission has said this in very strong language. This is a Commission which was appointed under the law for the purpose of assessing the progress of Hindi and the use of English. Somehow the 26th January 1965 seems to have given the Hindi zealots a great fear about Hindi and therefore, they were anxious to use Hindi for all the purposes of the Union, and the shouts of *Angrasi hatao* are louder. This is an undesirable attiture for statemen and representatives of our people to take either inside the legislatures or outside. Therefore, I feel that an amendment to the Constitution would be better if there is any difficulty in amending the Official Languages Act. I am one of those who believe that one step is sufficient and we shall rest content for the present. Then we will ask for more. That is the best way that was adopted by Mahatma Gandhi during the struggle for independence. He took one step and then compromised. He carefully never allowed any violence. When there was violence he fasted for twenty-one days. He put a ban on all those who were for violent agitation. The only one man who was selected by Mahatma Gandhi in 1932 was Vinoba Bhave. In spite of this, there was violence. People who dally with violence must remember the events of those days. We have not got now a leader like Mahatma Gandhi. All political parties now have no leader like Mahatma Gandhi. He believed in non-violence to the morrow of his bones. Therefore, he led that agitation. Who is there now to do so? In fact, the talk is that it is violence that has forced rethinking in the Hindi people there. Generally in a democracy it ought not to be so. In concentration camps it can be so. The Official Languages Act technically comes into force on the 26th January 1965 and the remaining provisions of that Act shall come into force on such dates as the Central Government may by notification in the official gazette, appoint. 3-40 p.m.
There are different dates for different provisions. We are concerned only with section 3 now. This applies immediately so far as the continuance of the use of English after the 26th January 1965 is concerned. It says that notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

Constitution, the English language may, as from the appointed date, continue to be used in addition to Hindi for all the official purposes of the Union for which it was used before that date. Unfortunately, the Constitution contemplates certain special purposes for the use of English. Therefore Act says, " for all the official purposes of the Union ". But now the idea is that that was not within the spirit of the Article. Therefore, I would say, " Amend the Constitution rather than the Official Language Act which has been brought in under the provisions of Article 343 which is a provision intended for limiting the introduction of English rather than for expanding its use. The wise authors of the Constitution thought that after fifteen years there might be some difficulty for the use of English and they assumed that Hindi would be developed to such an extent that it would become the official language of the Union. Therefore, they wanted to appoint Commissions during the period of the fifteen years. Just as we sometimes plant a certain thing and pull it by the roots and see whether it is growing, so also within the fifteen years they appointed two Commissions to see what progress Hindi made. In spite of all the Commissions, I think the lanugage has not developed to such an extent as to become the official language of the Union for ever without the use of English. Therefore, when this Article 343 speaks of specified purposes of the Union, naturally any Act passed under it is a restricted one. That is why I suggest that an amendment of the Constitution would be better. That is my personal view. It is a matter for the Government to consider deeply and take whatever action is possible.

The next thing is that notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the Constitution, the English language may from the appointed date continue to be used in addition to Hindi. Unfortunately the consent of the States is not required for amending the Constitution, so far as Part XVII is concerned. In other parts, it is stated that half the number of States have to agree. But no indication is there in the Constitution as regards the requirement of the consent of the States for any amendment of the Constitution so far as this Part XVII is concerned. Therefore it is that our amendment here says that the Legislatures of all the States should agree if there is going to be any alteration of the amended Constitution. Then, we insist that the Legislatures of ' all ' the States must consent. It is absolutely necessary that until all the State Legislatures agree, no alteration or amendment should be made in the Constitution which permits the use of English for all the official purposes of the Union, but not for only special purposes. If these words are there clearly through a Constitutional amendment then I think we shall be satisfied for the present. The use of English is absolutely necessary. I think it was a very wise remark made by the Leader of the Opposition and I support him whole-heartedly. Let us look at the old history of Madras. I was put as the Convener of the Committee for the publication of the old history of Madras. I found in my study that in the year 1842, 7,000 inhabitants of

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Madras City appealed to the East India Company—just fifteen years before 1857 when a University was established for the spread of the knowledge of English—and a Council of Native Education was established and John Bruce Norton was its Chairman. Then Macaulay's minute came. It was not Macaulay alone that was responsible for the introduction of English. You may just read the papers of Raja Ram Mohan Roy. It is he who appealed to the East India Company Court of Directors. He went to England for the purpose and he wanted that the Court of Directors should introduce English here in our high schools because he said, " Without English we could make no progress in science and other spheres." When people speak of English as a barbaric relic of British rule, they must remember that it was our people who wanted English. Macaulay alone was not responsible. Macaulay came here in his official capacity. It is our people in Madras and in Bengal that wanted English. Unfortunately, the people in Uttar Pradesh did not want it and they have got a lurking dislike for English. Therefore it is that we found the officials who came there during British rule learnt Hindustani for the purpose of talking to their servants. They did not care for Tamil when they came to Madras. Our butlers used to speak some English and they used to understand. Even when the British I.C.S. were forced to understand Hindustani, what about our poor people in Madras? All our officers will be forced to learn Hindi. Whenever we talk of English, we must remember that we people wanted English. It was not so much an imposition by the British Government.

The Leader of the Opposition has spoken on certain points and Dr. Chidambaranathan on other points. All the points required for the welfare of the people in the South have been put forth in the amendment of Dr. Chidambaranathan. I hope all these things will be calmly considered by the Central Government and justice done to us. That will restore a calm atmosphere in Madras and contribute substantially to the progress of our Union and to the progress of the Madras State.

MR. CHAIRMAN : I have a long list of speakers. Unless the hon. Members are brief, it will not be possible to accommodate all. I think five minutes for each speaker will be reasonable.

*** திரு. கே. ராமதாஸ்:** கனம் தலைவர் அவர்களே, மொழிக் கொள்கை குறித்து நேற்று நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் விளக்கிய பிறகு, மதிப்புக்குரிய எதிர்கட்சித் தலைவர் அவர்களும், துணைத் தலைவர் அவர்களும், அது எவ்வளவு சிக்கலான பிரச்னை எப்படி தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், நமது முதலமைச்சர் அவர்களும் சென்னை சர்க்காரும் எந்த அளவுக்கு முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள், எந்த அளவுக்கு மக்களுக்கு திருப்தி அளித்திருக்கிறது, என்பதை மிகவும் அழகாக விளக்கினார்கள். ஆனால் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்க்கிற பொழுது, நமக்கென ஒரு மொழி வேண்டும், அது இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக வேண்டும்

என்று நிர்ணயம் செய்த பிறகு, இந்தி பேசாத பகுதிகளிலே இந்தி பேசக் கற்றுக் கொள்ளுகிறவரைக்கும் ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று கேட்பதில் நியாயம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் என்று உறுதியாக சொல்லப்பட்டும், மொழிச் சட்டத்தை திருத்துவதற்கு முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் உறுதியாக நின்று போராடிய பிறகும், அதை ஒப்புக் கொண்ட பிறகும், மீண்டும் மீண்டும் மொழிப் பிரச்னையைக் குழப்பிக் கொண்டிருப்பது, தமிழ் நாட்டினுடைய பண்புக்கு தகுந்தது தானா, என்பதை யோசிக்க வேண்டும். நம்முடைய எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் விடுத்த வேண்டுகோள் தமிழ் நாட்டு மாணவர்களுடைய எதிர்காலத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் எல்லோருடைய மனதிலும் படுகிற வகையில் அழகாகக் கூறினார்கள். ஆனால் இந்த மொழிக் கிளர்ச்சி பற்றி பேசப்படுகிற பேச்சு, 'தமிழ் அழிந்து விடும் இந்தி வருவதால்' என்ற நிலைமையைப் பார்க்கும் போது, ஒரு சில அரசியல் கட்சிகள் அதை அரசியல் பிரச்னையாக ஆக்கிக் கொண்டார்களே தவிர அவர்கள் நமக்குத் தேவையான காலம் வரையிலும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதில் கவனம் செலுத்த மறந்து விட்டார்கள். அரசியல் கட்சிகள் அவர்களுக்கு வேண்டிய நோக்கங்களை வைத்துக் கொண்டு 'தமிழ் அழிந்து விடுகிறது, காங்கிரஸ் சர்க்கார் தமிழை அழிக்கப் பாடுபடுகிறது' என்ற பிரச்னையை மக்கள் மத்தியில் கிளப்பினார்கள். ஒன்று ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஒரு போஸ்டரில் தமிழ் தாயைப் போட்டு, தாய் கண்ணீர் விடுகிற மாதிரி போட்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் 'ஐயகோ இந்தி வருகிறதே' என்று இருக்கிறது போஸ்டர். தமிழ் தாய் அவ்வளவு பலவீனமானவளா, தமிழ் தாயை சாதாரணமாக கருத முடியுமா, அல்லது மற்ற மொழி தமிழை அழித்து விட முடியுமா, என்று தமிழ் பேசுகிற பெரியவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். போஸ்டர்கள் வைத்திடுபவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். தமிழ் தாய் கண்ணீர் விடுகிற மாதிரி போஸ்டர் போடுவதன் மூலம் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் ஒரு பீதி வருகிற மாதிரி, இந்தி திணிக்கப்படுகிறது என்ற அச்சம் இயற்கையாக ஏற்படுகிறதைப் பார்க்கிறோம்.
3-50 p.m. அதனால்தான் மாணவர்கள்கூட அந்த ஆவேசப் பேச்சுகளுக்கு, பொய்ப் பிரசாரத்துக்கு ஆளாகி, அதன் காரணமாக கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆகவேதான் இந்த மொழி விஷயத்தில் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட பெரும் அறிஞர்கள் சொல்லுவதை நம் சர்க்கார் மேற்கொண்டு அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்தது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதற்காக முதலமைச்சர் அவர்களையும் பாராட்ட தயாராய் இருக்கிறேன். அதோடு மற்றொரு மொழியை கற்பதன் மூலம் தமிழ் அழிந்து விடுமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். நம்மிடையே அதிர்ஷ்டவசமாக பல பன்மொழிப் புலவர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் பல மொழிகளை கற்றுக் கொண்டதன் விளைவாக தமிழை பேசவோ எழுதவோ மறந்து விட்டார்களா, என்பதை யோசிக்க

வேண்டும். ஒரு மொழி மீது பற்று இருப்பது தவறு என்று சொல்லவில்லை. தமிழ் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் தமிழ் வாழ வேண்டும், வளரவேண்டும் என்று நினைப்பது இயற்கை. அதே நேரத்தில் மற்ற மொழி மீது வெறி உணர்ச்சி ஊட்டுவது நியாயமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நேற்று ஒரு அங்கத்தினர் பேசினார்கள், தமிழ் மட்டும் இருந்தால் போதும் என்று இருக்கட்டும், நானும் ஆதரிக்கிறேன். தமிழ் நாட்டை பொறுத்தவரையில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழில் நடக்க ஆசைப்படுகிறேன். பணிவன்புடன் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுவேன். கோர்ட்டு, நடைமுறை உள்பட, எல்லாம் தமிழிலே நடைபெறுவதற்கு சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கண்டிப்பாக வரவேண்டும். அது நல்லதுதான். தமிழ் மட்டும்தான் இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். அது முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும். திருச்செந்தூர் இருக்கிறது. அங்கு தமிழர்கள் மட்டும்தானா வருகிறார்கள். எல்லா மாநிலங்களிலும் இருந்து வருகின்றனர். இது மாதிரி கூறுவது மக்கள் மத்தியில் வெறி உணர்ச்சியை தூண்டுவதற்காகத்தான். ஆந்திரத்திலிருந்தும் உத்திரபிரதேசத்திலிருந்தும் மற்ற மாநிலங்களிலிருந்தும் யாத்திரை வருகின்றனர். தமிழில் மட்டும் போர்டு இருந்தால் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியுமா? நமக்கு எப்படி இந்தி தெரியாதோ அதேமாதிரி அவர்களுக்கு தமிழ் தெரியாது. மொழி மீது பற்றுதல் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அது வெறியாக மாறக்கூடாது. ஆகவே மொழி கிளர்ச்சி சம்பந்தமாக நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கையை தமிழ் மக்கள் மனதார பாராட்டுகிறார்கள். தமிழைக் காட்டி மற்றவர்களை ஏமாற்ற வேண்டாம் என்று பணிவன்புடன் எதிர் கட்சிக்காரர்களை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எதிர் கட்சி தலைவர் அவர்கள் கூறிய படி மாணவர்கள் நடந்தது எல்லாம் சரி முதலமைச்சர் அவர்கள் பெருந்தன்மையோடு, அவருக்கேற்ற பண்போடு, இந்த சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகளை எல்லாம் வாபஸ் வாங்கிய பிறகும், கூட, கிளர்ச்சி பற்றி பிரசுரங்கள் போடப்படுகின்றன. இது கட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயம். எதிர்கால சந்ததிகள் நலனை மனதில் கொண்டு இந்த பிரச்னையை பெரியவர்கள் தீர்த்துக் கொள்ளுவார்கள்; சர்க்கார் பார்த்துக் கொள்ளும் என்று விட்டு விட வேண்டும். எதிர் கட்சிகள் வாய் அளவில் பேசாது எதிர் கட்சி தலைவர்கள் அவர்கள் எப்படிப் பேசினார்களோ அது போல் உள்ளத்திலிருந்து வரவேண்டும். இங்கு ஒன்றுபேசுவது, வெளியில் போய் இன்னொன்றைச் சொல்லி தூண்டிவிடுவது கூடாது. மாணவர்கள் எதிர்காலத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் எல்லோரும் நல்ல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு மகிழ்ச்சிகரமான முடிவுகளை காணவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, மொழிக் கொள்கையில் சென்னை சர்க்கார், குறிப்பாக முதலமைச்சர் அவர்கள் தைரியமாக நடந்து கொண்டதை பாராட்டி என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : கனம் தலைவர் அவர்களே, மொழி விவாதத்தை துவக்கும் வகையில் பேசிய நமது கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அரசியல் நிர்ணய சட்டம் 17-வது ஷராவை அகற்றுவது என்ற கோரிக்கை பொருத்தமானதல்ல என்பதற்கு ஒரு விளக்கம் சொன்னார். என்னைப் பொருத்தவரையில் அவர்கள் சொன்ன விளக்கத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் மக்களுடைய கோரிக்கை மற்றொரு விதமாக இருக்கிறது. அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் 17-வது ஷராவை திருத்த வேண்டும் என்பதுதான். அவர்கள் அதை பேச்சுவாக்கிலே குறிப்பிட்டார்கள். திருத்தத்தைக் கோரினால் ஒரு அளவுக்கு அர்த்தம் உண்டு என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். திருத்தம் செய்யப்படும் என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, அவர்கள் கொள்கை இல்லை என்று கூறினாலும் அப்படி சொல்லுவது கொஞ்சம் பொருத்தம் என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் உள்ள ஒரு கருத்து வெளிப்படுவதாக நான் நினைக்கிறேன். அப்படி அரசியல் நிர்ணய சட்டம் திருத்தப்படுவது அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று அர்த்தம் தொக்கி நிற்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து. மதிப்பிற்குரிய நமது முந்தைய பிரதம மந்திரி நேருஜி கொடுத்த வாக்குறுதி அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் 17-வது ஷராவிலே புகுத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய பூரண முயற்சி நமது மாகாண அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சாதாரண சட்ட திருத்தத்தை மட்டும் கொண்டு வந்தால் மக்கள் திருப்திபடமாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம் விவாதத்தை துவக்கி பேசிய முதலமைச்சர் அவர்கள் மற்றொரு வாதத்தை சொன்னார்கள். இந்தி தமிழ் நாட்டின் மீது திணிக்கப்படுவதை எப்படி தமிழர்கள் விரும்பமாட்டார்களோ, விரும்பவில்லையோ, அதே போல ஆங்கிலம் இந்தி மாகாணங்கள் மீது திணிக்கப்படுவது நியாயமா என்று கேட்டார்கள். இந்தக் கேள்வியை அவர்கள் மட்டும் கேட்கவில்லை. கனம் ஸ்ரீ. சாஸ்திரியார் அவர்களும் கேட்டது எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. கனம் ஸ்ரீ. நந்தாஜி அவர்களும் இதே கேள்வியைக் கேட்டார்கள். நமது மதிப்புக்குரிய விநோபாஜி அவர்கள் உண்ணாவிரதம் வைக்கும் போது இந்த ஒரு கேள்வியை ஒரு நிபந்தனையாக வைத்துக்கொண்டு உண்ணாவிரதம் வைத்துக் கொண்டார்கள். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் பொறுப்புள்ள இந்த மாபெரும் தலைவர்களெல்லாம் சேர்ந்து இந்த வாதத்தை வேண்டுமென்றே விஷயம் தெரிந்துகொண்டு தெரியாதபடி பேசுகின்றார்களா அல்லது அவர்கள் தெரியாமலேயேதான் பேசுகிறார்களா என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. தமிழிலே ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள். தூங்குபவனை எழுப்பிவிடலாம், தூங்குபவன்போல் பாவனை செய்பவனை எழுப்ப முடியுமா என்று நான் கேட்கிறேன். ஆங்கிலம் யார் மீது திணிக்கப்படுகின்றது? இந்தி பேசக்கூடிய மாகாணங்களிலே இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்கக்கூடாது என்று யாராவது சொன்னார்களா? அவர்கள் மாகாணத்திலே உத்திரப் பிரதேசத்திலே இந்தியை தாராளமாக ஆட்சி மொழியாக ஆக்கிக்

4-00 p.m.

கொள்ளலாம், தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் ஆட்சிமொழியாக்கப்பட்டதைப் போல. அதற்கு யாரும் மறுப்பு சொல்ல முடியாது. சொல்லவும் இல்லை. பீகார்காரர்கள் இந்தி ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றால் தாராளமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். யாரும் மறுப்பு சொல்லவில்லை. தமிழர்கள் என்றைக்குமே மறுப்பு சொன்னதில்லை. ஆனால் இந்தி மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக்கப்படுகிறது என்பதற்குத்தான் எல்லோருடைய மறுப்பும் அதற்குத்தான் இந்தி திணிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்லும் குற்றச்சாட்டு. மத்திய அரசாங்கம் என்பது வெறும் இந்தி மாகாணத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமான இடம் அல்ல. அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு பாத்தியதை இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு சமபாத்தியதை உரிமை கொண்டவர்கள் நாமும். அவர்களுடைய தாய்மொழி அங்கே ஆட்சி மொழியாக்கப்படுகின்றது என்றால் நம்முடைய தாய் மொழியும் அகில இந்திய ஆட்சிமொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்வதிலே நியாயம் இருக்கிறது.

இதை நான் இப்பொழுது மட்டும் சொல்லவில்லை. அரசியல் நிர்ணய சட்ட சபையிலே ஆட்சிமொழிபற்றி 17-வது பிரிவில் பேசப்பட்ட சமயத்திலே என் கட்சியைச் சார்ந்த என் தலைவர் கண்ணியத்துக்குரிய காய்தே மில்லத் அவர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள், இதே கருத்தை. இந்திதான் இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்றால் அதைவிட எல்லா வகையிலேயும் உயர்ந்த மொழி, நல்ல மொழி, என் தாய் மொழி; தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக இந்த நாட்டுக்கு ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று பேசியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே, இந்தி ஆட்சி மொழியாக்கப்படுவது, நம் மீது திணிக்கப்படுவது மற்றப் பிராந்திய மக்களுடைய தாய் மொழி திணிக்கப்படுகின்றது என்பதுதான் நம்முடைய வாதம். ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருப்பது அது மற்றவர்கள் மீது திணிக்கப்படுவது என்பதல்ல. நாம் தடை சொல்வதெல்லாம், மறுப்பு சொல்வதெல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக இந்தி ஆக்கப்படக்கூடாது என்பதுதான். மத்தியப் பிரதேசத்துக்கோ, பீகாருக்கோ அதை ஆட்சிமொழியாக்கக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. ஆகவே ஆங்கிலம் இந்தி பேசும் மாகாணத்தவர் மீது திணிக்கப்படுகிறது என்ற வாதம் அர்த்தமற்றது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

நமது முதலமைச்சரவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள், இந்தி படித்தவர்கள்தான் மத்திய அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்கு போகவேண்டும் என்பது இல்லை, இந்தி படிக்காமலேயே மத்திய அரசாங்கத்தில் பதவிகள் கிடைக்கும், ஆனால் பதவிக்கு போனவுடனேயே அவர்கள் இந்தி கற்கவேண்டும் என்று. ஒரு புது மொழியை சிறு குழந்தைகள் சாதாரணமாக கற்றுக் கொள்ளலாம்; பெரியவர்கள் கற்றுக் கொள்வது என்பது மிகவும் கஷ்டம். அவர்களே சொன்னார்கள், தான் இந்தி படித்ததையும், பழக்கத்திலே இல்லாத காரணத்தால் அது மறந்து விட்டதையும். அந்த நிலையிலே உத்தியோகத்துக்கு போகக்கூடியவர்கள்

படித்தாலும் அதை நினைவில் சரியாக வைத்துக்கொள்ள முடியுமா? அதை வைத்துக்கொண்டு மேல் பதவிகள் அடைவதற்கு இந்தியிலேயும் பரீட்சைகள் எழுதும்போது எவ்வளவு தொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன?

குறிப்பாக ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு "Hindu" பத்திரிகையிலே ஒரு கடிதம் வெளி வந்தது. ராணுவத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் எழுதியிருந்தார். அவர் அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்றால் இந்தி மொழி சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளாக ராணுவத்தின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. அங்கே promotion கிடைப்பதற்கெல்லாம் இந்தி மொழியிலேயேதான் பரிட்சைகள் எழுதுகின்றோம். அந்தப் பரிட்சைகளிலே 200 பேருக்கு தேர்வு கிடைக்கிறது என்றால் 200 பேரும் இந்திவாலாக்கள்தான். இந்தி பேசாத மக்கள் சுமார் 5, 6 பேர்களுக்குத்தான் தேர்வு கிடைக்கிறது. அதனால் கிடைக்கக்கூடிய பலன் என்னவென்றால் உயர்ந்த பதவிகள் எல்லாம் அவர்கள் அனுபவிக்கின்றார்கள். சிப்பந்திகளாக கீழ்த்தரப் பதவிகளிலே தமிழர்கள் இருக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. இது நடைமுறையிலே இருந்துகொண்டு இருக்கிறது. இது பொது மக்களுக்குத் தெரியவில்லை என்று ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. அந்தக் கடிதத்தை அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தி வந்து விட்டால் பல சிரமங்கள் வரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக Moderation -ஐப் பற்றி நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். Moderation கிடைப்பதன் மூலம் ஓரளவுக்கு நமது மாகாணத்திற்கு சலுகை கிடைக்கும் என்பது உண்மை. ஆனால் ஒன்று சொல்லிக்கொள்வேன். இந்த Moderation வரக்கூடியதை அரசியல் நிர்ணய சட்டத்திலே உறுதி அளிக்கப்பட்டால் ஓரளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லாமல் சாதாரண சட்டத்தின் மூலம் Moderation அளிக்கப்பட்டால், நமது கனம் மொரார்ஜி தேசாய் போன்ற ஒரு முரட்டு அரசியல்வாதி பொறுப்பிலே வந்து விட்டாரானால், திடீரென்று தன் மெஜாரிட்டி பலத்தைக் கொண்டு அந்த சட்டத்தை நீக்கி விட்டாரானால் Moderation எல்லாம் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் போய்விடும். ஆகவே அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் மூலம் Moderation ஐ உறுதிசெய்ய முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மதிப்புக்குரிய தலைவரவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்னைமீது நமது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய நடவடிக்கையை பாராட்டி சிறிது பேசுகிறேன். இதனை இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் பேசுவதற்கு முன்னதாக இந்த சபையினருக்கும், பொது மக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் ஒன்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நான் தமிழாசிரியனாகப் பணியாற்றியவன். நான் பள்ளிக்கூடத்திலே முதன் முதலிலே நுழைந்த போது, தமிழாசிரியர்கள் பெயர்கள் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கீழே, பியூனுக்கு அடுத்தபடியாக இருக்கும். சம்பளமும் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கீழான சம்பளம் தான் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது.

பிறகு ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் பதவியிலே இருந்தபோது, பொப்பிலி ராஜா இருந்த காலத்திலே கூட, எல்.டி.-க்களுக்கெல்லாம் 75 ரூபாய் சம்பளம் என்றால், தமிழாசிரியர்களுக்கு 45 ரூபாய்தான் கொடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்தபிறகுதான் பி. டி-க்களுக்கு, ஆங்கிலம் படித்த ஆசிரியர்களுக்கு, என்ன சம்பளமோ அதே சம்பளம் தமிழாசிரியர்களுக்கும் உண்டு என்று செய்தார்கள்.

இந்த நிலைமையை எதற்காக சொல்கிறேன் என்றால் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் தமிழுக்கு ஏதோ துரோகம் செய்து விட்டது, தமிழைப் புறக் கணித்து விட்டது என்றெல்லாம் ஒரு தப்பான கருத்தை சிலர் மக்களிடத்திலே நிலவச் செய்கிறார்கள், அல்லது நிலவச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அது மிகவும் தவறு என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல, அன்றைக்குத் தமிழ் இரண்டாவது மொழியாகத்தான் இருந்தது. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்த பிறகுதான், தேர்வுகளுக்கு, பாடங்களுக்குக்கெல்லாம் தமிழ் முதல் மொழி என்று ஆக்கப்பட்டது. தமிழை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வந்ததை எடுத்துக்கொண்டால், இந்த விஷயத்திலும் மற்ற மாநிலங்களுக்கு முன்னால், முதன் முதலாக, அதைச் செய்தது நமது மாநில அமைச்சரவைதான். மேலும், இன்று அமைச்சரவையில் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்றிருக்கும் நம் கனம் முதலமைச்சர் 1950-இலோ, 1951-இலோ என் தொடர்புடைய ஒரு பள்ளிக்கூட ஆண்டு விழாவில் பேசியது எனக்கு இப்போதும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது. அந்த விழாவிற்கு அவரை நான் அழைத்திருந்தேன். அப்போது அவர் அமைச்சராக இல்லை. "நான் அரசியலில் ஓயாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தேன். அப்படி எத்தனையோ ஆபீசர்களையும் கூட்டங்களையும் பார்த்து அலுத்துச் சலித்துப் போயிருக்கும் எனக்கு இளைஞர்களையும் மாணவர்களையும் பார்த்து, என் தாய் மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த சில கருத்துக்களைச் சொல்ல இப்போது வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது குறித்து நான் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்" என்று அவர் அப்போது பேசினார். அப்படி, அவர் அமைச்சராக இல்லாத காலத்தில் அவருடைய தொண்டு தமிழ் தொண்டாகத்தான், தமிழ் இலக்கியத் தொண்டாகத் தான் இருந்தது. பொறுப்பில் இருக்கும் இன்றுகூட தமிழ் கலையையும் தமிழ் பண்பையும் வளர்க்க அவர் பாடுபடுகிறார். மூவேந்தர்கள் காலத்திலிருந்து இருந்து வரும் தேவாலயங்களை எல்லா இடங்களிலும் புதுப்பிக்க அவர் ஏற்பாடு செய்து வருகிறார்; திருப்பணிகளுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; தேவாலயப் பணிகளுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; திருவாய்மொழி, மறைந்து போன ஏடுகள் ஆகியவைகளை அச்சேற்றி அவை பொதுமக்களுக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் தமிழுக்கு துரோகம் இழைத்தவர் என்று கூறுபவர்கள், அவரை நன்கு தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும், அவரோடு நன்கு பழகாதவர்களும், அவர் செய்ததைத் திரித்தும் மறைத்தும் பேசுபவர்களும் தான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். உரலுக்கு ஒரு பக்கம் இடி, மத்தளத் 4-10 p.m.

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [12th March 1965

திற்கு இரு பக்கமும் இடி என்று சொல்லுவதுண்டு. இன்று தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் மத்தளத்தைப் போன்ற நிலையில் இருக்கின்றனர். தமிழ் போய்விட்டது என்று மாணவர்களும் மற்றவர்களும் இங்கே கூக்குரலிடுகின்றனர். அங்கே, காங்கிரஸ் கட்சியிலுள்ள இந்தி வெறியர்கள் "நீங்கள் இந்தியைக் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. நீங்கள் இந்தியைப் புறக்கணித்து விட்டீர்கள்" என்று சத்தம் போடுகிறார்கள். இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் நடுவில் அவர் தமது போக்கை விடாதபடி பிடித்துக்கொண்டு, மத்திய ஆட்சியினரோ, வடக்கேயுள்ள ஒரு மாநிலமோ ஹிந்தியைத் திணிக்க வேண்டுமென்று சட்டம் செய்ய முன் வந்தபோதும்கூட, "ஒரு தனி மாநிலம் எதிர்த்தாலும் இந்தி கூடாது" என்று சொன்னதன் பெருமை இந்தத் தமிழகத்தின் முதல்வரையே சாரும். இதற்காக, அவரோடு ஒத்துழைக்கவும், அவருக்கு நன்றி செலுத்தவும் மாணவர்களும் பொதுமக்களும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி சொல்லிக் கொண்டே போனால், தமிழுக்கு அவர் ஆற்றியுள்ள அரும் பணிகளைச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

இன்னொரு விஷயத்தை அடக்கத்தோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் ஸ்ரீ. ராஜாஜி முதலமைச்சராக இருந்தபோது இந்த சட்டமன்றத்தில் இல்லை. ஸ்ரீ. ராஜாஜி ஒரு கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். அத்திட்டம் வருணாசிரம தர்மத்தை வளர்க்கும் என்றும், குலக் கல்வி முறை என்றும், கிராமப்புற மக்கள் கல்வித் துறையில் முன்னேறத் தடையாக இருக்கும் என்றும் கருதப்பட்டது. ஸ்ரீ. ராஜாஜி எங்கள் மதிப்பிற்கு உரியவர். அவர் அன்று எங்கள் கட்சியின் தலைவராக இருந்தார்; இருந்தாலும், அவர் சொன்னதை அன்று வேத வாக்காக நாங்கள் கொள்ளவில்லை. மாணவர்களின் நலனையும், பொது மக்களின் நலனையும் கருதி அவரைப் பதவியிலிருந்து விலகச் செய்தோம். எனவே காங்கிரஸ் மந்திரிகள் இந்த நாட்டு மக்களுக்காகவே பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லோருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் என் பேச்சை முடித்து விடுகிறேன் என்று கனம் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஒரு மாநிலம் மாத்திரம் எதிர்த்தாலும்கூட ஹிந்தியைக் கொண்டுவரக் கூடாது என்று சொல்லியுள்ள கனம் அமைச்சர் இப்போதும், "இந்தி கட்டாயப் பாடமாக ஆகிவிடும்" என்று சொல்லவில்லை. சென்ற ஆண்டு இருந்த நிலைமைதான் இனியும் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கும் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். இதையும் மாணவர்களும் மற்றவர்களும் சிந்திக்க வேண்டும். இதைப் பற்றியெல்லாம் சிந்திக்கும்போது, இளைஞர்கள் காட்டும் எதிர்ப்பிற்கு அடிப்படை எது என்றே புரியவில்லை. அவர்கள் ஏதோ உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டனர். அந்த உணர்ச்சியிலிருந்து அவர்கள் மீள முடியவில்லை. மாணவர்களின் பெற்றோர்களும், வெளியில் உள்ளவர்களும், எல்லோரும் சேர்ந்து மாண

12th March 1965] *[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]*

வர்களின் நலனைப் பாதுகாக்க வேண்டும். மாணவர்கள் தான் சமுதாயத்தின் ஆணி வேர். அவர்களிடையே கட்டுப்பாடின்மை வளர்ந்துவிட்டால், வருங்கால சமுதாயமே கெட்டுப் போய்விடும். எனவே அவர்களிடையே ஒழுங்கு முறையை வளர்ப்பது எல்லோருடைய கடமையுமாகும். இதற்கு எல்லோரும் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்றும், அரசாங்கத்தின் கொள்கைக்கு ஆதரவு தர வேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Srimathi Lakshmi Krishnamurthi. I can't be chivalrous to you in respect of the time-limit. (Laughter).

* SRIMATHI **LAKSHMI KRISHNAMURTHY** : I hope I will keep it in mind, Sir.

Mr. Chairman, Sir, a great deal has been said about the language policy both inside and outside the House. Our Government in anticipation of practical difficulties did pass the official Language Bill on the 20th of October 1964 itself in this House. The Hon. the Chief Minister in the Legislative Assembly on the 17th of October while moving the Bill assured the members of the State Assembly, when it passed the Madras State Legislature (Continuance of use of English language) Bill 1964, that the formal passing of the measure did not mean that for the transaction of the business of the House progressive use of English would be made. He reminded the House that, on the other hand, it was declared policy of the Government that progressive use should be made of Tamil the regional language and that efforts were being made to fulfil that policy. Sir, hon. Members from this side of the House have forcefully put it how this Government has been working for the furtherance of Tamil not only when they have been in office but even long before they assumed office. If I remember aright, Sir, I think, it was the Indian Naional Congress party which started the practice of conducting all their business affairs in Tamil in Madras right from those early days. They were the first party to do it.

Sir, most of the members who spoke eloquently pleaded for the continuance of English as the sole official language of India. Having reiterated our right to retain English, we must in fairness concede the same right to other States also to choose whichever language they like to function not only in their States but even if they wanted to function in Hindi in the Centre also. It is not for us to dictate that English alone should be the official language of the Nation. English it is said is a great unifying force but for which no exchange of ideas could have taken place even within the country. We all agree and there is no gainsaying the fact. It is an International language which we cannot afford to ignore if we want to make any progress and especially if we have to play an effective role in the United Nations. But at the same time we cannot ignore Hindi either. It has been the firm policy of the Indian National Congress right from the days of the Karachi

Session in the year 1930. My revered father had mentioned about it on his return to Madras after attending the Karachi Congress. He had said as early as 1931 :

"I also felt at the Karachi Congress that the rapid substitution of Hindi for English in all its proceedings was raising the stature of the Nation, enhancing our self-respect and above all confounding the foreigner.

I would appeal to all my countrymen to learn Hindi. But I would particularly appeal to all parents and guardians to see that their children learn Hindi and that Hindi is taught compulsorily in all the elementary and secondary schools". This compulsion part of it is irksome today to us. Sir, it has taken the nation 150 or 200 years to spread even the little English that we know today. Given time I am sure we can master the Hindi language also.

Look at the Keralites. They have no quarrel with Hindi for they know where their bread and butter lies. With the Mysoreans right from the days of Hyder Ali and Tippu Sultan the language has been familiar to them. Similarly with the Andhraits now that they have accepted Hyderabad as their capital they do not seen to have any great difficulty. If we alone, that is Tamilnad alone does not want Hindi I am afraid we will be isolated and we would have to pay very heavily for our present folly later on. Hatred of one language can never be the right policy to nurture our own mother tongue. Sir, the hatred that has been preached in most of our educational establishments is now recoiling on our own heads for it is one of the causes for all the vandalisms that we witnessed recently. We have been forced to witness all these helplessly all these few weeks. These acts have sullied the fair name of Tamilnad, by the very same people who cry from house-tops that they are the people who have lot of concern for Tamilnad and for Tamilthai. Hatred only breeds hatred as we all sadly know.

There has been absolutely no change as far as this Government is concerned both before and after January 1965 Tamil has been given its right full place and it will remain to be so. . . .

Sir, we hear frequent reports of Chinese attempts to land in the Andaman and Minicoy Islands. Many Chinese are reported to be seen even in the remote villages of Ceylon. So, as our eminent Leader of the Opposition put it, we have enemies not only in the extreme north, east and west but also in the south. These enemies will be only too happy to see us indulge in civil war for it will be make their job easy. A disunited and disrupted India will be an easy prey for anybody.

Even today, Sir, the educational institutions are not allowed to function normally. All the Opposition parties in this Council have repeatedly said that they have no hand in this. Then who it at the back of all this? Some time back, I think, two or three weeks ago when the disturbance started, there was some mention made that a responsible committee should be appointed to unravel the mystery of all these happenings. When things settle down to normal, I do hope that a responsible committee would be constituted to go into the recent happenings so that such things may not repeat themselves hereafter at least.

Sir, the hon. the Leader of the Opposition mentioned yesterday that there was some sort of understanding arrived at among the leaders of various political parties some three or four years ago they would not call upon the students to participate in all these agitations and political activities. After all they are students and if they wait for two or three years they can come into politics and play their own part. I do hope that all parties even including the Congress will not use the students hereafter because we have now learnt a bitter lesson.

It is unfortunate that on the whole things have not yet settled down. But it is very essential that India should have one common language. Let me quote one or two instances how and why it is necessary to have one common language for the whole of India and conclude, Sir, very quickly. Some hon. Members may also be aware of the incident which I am now going to cite. One of our eminent Ambassadors had to present his credentials before the head of a great State. Just because that was in English the head of that particular State refused to accept it and the Ambassador unfortunately had no knowledge of Hindi. So, that particular State's foreign affairs department had to translate those credentials before they were presented. Then, Sir, an expert scientist told me the difficulties caused in meetings and conferences held for want of a common language. Technical experts, scientists and others from many parts of the World attend International Conferences. When they sit round the table and discuss things and want to come to an understanding, if they do not have a common language, common Indian language, it would be difficult for them to arrive at a common understanding. No doubt English is an important language but in addition to overcome practical difficulties we must learn Hindi also. Both Hindi and English are indispensible for the progress of our country.

Sir, I would also like the Hon. the Chief Minister to keep in mind what has been said here about the coercion that is employed to put through Hindi. For instance, Sir, yesterday hon. Members mentioned that even money order forms were printed in Hindi. We should not be reduced to that. Several of the staff of the Central Government have complained that when they have reached the middle-age, it is very difficult for them to pass Hindi examinations. Unless they pass examinations, we are told that they will not be given promotions. I hope the Chief Minister will keep this in mind and remove these small practical difficulties, because they do matter a lot. Life is one long compromise. There is no point in trying to be isolated unless we want to sink. If we really want to float and keep our heads above, we must join hands and remember that India is one nation, which is an indisputable fact.

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [12th March 1965

Another thing to which I would like to draw the attention of the Government is this. During those stormy days, several unauthorised reports seem to have come out in all the papers very responsible papers. Sometimes even the All-India Radio has been guilty of wrong bulletins. I do hope that a proper publicity cell or unit will function under the Government themselves so that only authorised versions—I do not mean they should be "doctored" in any way—are sent out and unnecessary panic is avoided. With these few words, Sir, I resume my seat. Thank you, Sir.

* DR. H. V. HANDE : Sir, at the very outset I want to say one important factor, and that is that I do believe in the Constitution and also believe in the respect which we give to the Constitution. All that I wish the House to examine is the first paragraph of our Constitution. In the Preamble there it is clearly stated—

'We, the people of India, having solemnly resolved to constitute India into a Sovereign Democratic Republic and to secure to all its citizens : Justice, social, economic and political; Liberty of thought, expression, belief, faith and worship; Equality of status and of opportunity; . . .'

All that I request the Chief Minister to bear in mind is that the people of Madras State and the people belonging to the different States which do not speak Hindi or which do not have Hindi as the State language must be given the same opportunity as the Hindi speaking people. This equality of opportunity should never be compromised under any circumstances. Sir, I believe in the unity of India also. Even here, by bringing in Hindi as the Central language and by giving it such importance as we are giving now, we are bringing in a sort of disruption in the unity of India. There is the possibility of bringing the entire citizens of India into these two classes, viz., the first class and the second class. All that I would request is, let us not break up the country into two classes. I would just narrate a small instance to show how Hindi was being imposed on the people of the non-Hindi States even before the 26th January 1965. This is a notification of the Union Public Commission for the I.A.S. examination, the most important administrative service examination. Here in page 15 it is printed like this. Probationers should have already passed or should pass during the period of probation an examination in Hindi in the Devanagari script of approved standard. This examination may be Praveen examination conducted by the Directorate of Education, Delhi, on behalf of the Ministry of Home Affairs, or one of the equivalent examination recognized by the Central Government. No probationary officer can be confirmed or his pay in the time-scale raised to Rs. 450 per month unless he fulfils this requirement, and failure to do so will involve liability to termination of service. No exemption will be granted. This is a notification which appeared in 1964. This was the state of affairs right before Hindi was compelled. After Hindi has been compelled, I do not want to take much time of this House to say what the position is. I will give you an illustration, Sir, we had a notification of the

12th March 1965] [Dr. H. V. Hande]

proceedings of the Chairman and Speakers of all the Legislatures. One side is in English and the other side is in Hindi. Just imagine how a person who knows only the Hindi language has a clear advantage over persons who do not know Hindi. This is the state of affairs now.

There is an argument advanced by several people that Hindi is spoken by a very huge population, and so it is to the advantage of the country if we have Hindi as the national language. May I point out, Sir, that the problem is not between a person in Salem or North Arcot and a person in United Province communicating to each other. The problem now is the question of administration. Let us not have a tremendous disadvantage for two-thirds of the population. As it is, ninety per cent of the people transacting business in Central Government offices transact their business in English. All that I request is, let us continue English and let us also see that no rift is brought about among the people.

Sir, English letters appear to be painted with tar in Delhi. There is some reason if there was painting with tar on Hindi letters in Tamilnad. May I point out with all humility that the question is not painting tar on English letters in Delhi. If they do it in Lucknow or Kanpur, we have no objection.

Sir, I only want to make one request to the Chief Minister. When he goes to Delhi, he may be given the greatest persuasion or pressure from Hindi zealots. Whatever happens, it is in his hands today to same Madras State from this catastrophe. I request him, Sir, to stand as firm as a rock against the Hindi zealots and save us from the situation that has already engulfed this State. Thank you, Sir.

திரு. க. அன்பழகன்: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, அண்மையில் ஏற்பட்ட மிக நெருக்கடியான சூழ்நிலையிலிருந்து தமிழகம் விடுபடவேண்டும் என்றும், தமிழ் மக்களுடைய உண்மையான குறைகள் டெல்லி சர்க்காரால் கேட்டறியப்பட்டு அதன் காரணமாக அரசியல் சட்டத்தின் ஆட்சிமொழிப் பிரிவில் நிச்சயம் திருத்தம் கொண்டுவருவார்கள் என்றும் எதிர் பார்க்கப் படும் இந்த நேரத்தில் நான் இங்கே பேச முற்படுகிறேன். மொழி பிரச்னையில் எந்த அரசியல் கட்சியின் கொள்கைகளும், அவை கட்சியின் கொள்கைகளாக ஏற்கப்பட்ட கருத்துக்களாக இருந் தாலும், அவை காலத்தையொட்டி பல மாற்றங்களுக்கு உட்படு வனவேயாகும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வகுக்கப்பட்ட அவை கட்சிக் கட்டுப்பாடு காரணமாக அப்படியே நிலைபெற்றுவிடும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கமுடியாது. இன்று, பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்றுள்ள கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்றுள்ள பெரும்பான்மையினராலும் கூட மொழிப் பிரச்னை குறித்து புனராலோசனை செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அகில இந்தியாவிற்கும் இந்திய ஆட்சி மொழி ஒன்று தேவை என்ற கருத்து அரசியல் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட காலத்தில்தான் மிக அழுத்தமாக வேரூன்றியது. அதற்கு முன்னால் இந்தியா

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

விற்கு ஒரே ஆட்சிமொழி தேவை என்ற கருத்தோ, மத்திய
ஆட்சிமொழி நாட்டு மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஒரு மொழி
யாக இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமோ, வேறொன்றுமில்லை.

பொதுமொழியைப்பற்றி மகாத்மா காந்தி உட்பட பல
மாபெரும் அரசியல் தலைவர்கள் சொல்லியுள்ள கருத்துக்களைப்
படித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு இது தெரியவரும். இந்திய சுதந்திர
போராட்ட காலத்தில், ஒவ்வொரு மாநிலமும் சுயாட்சி உடைய
தனித்தனி மாநிலமாக இருக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும்
அந்தந்த மாநிலத்தின் தேவைகளை அந்தந்த மாநில மக்களின்
மொழியே பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது.
ஒரு பொதுமொழி தேவை என்ற மகாத்மா காந்தியும் அன்று
ஹிந்திக்காக வாதாடியதைவிட மிகுதியாக ஹிந்துஸ்தானிக்காக
வாதாடினர். வட நாட்டில் ஹிந்துக்களும் முஸ்லீம்களுக்கு
மிடையே மனக்கசப்பு இருந்ததால் அந்த மனக்கசப்பை மாற்ற
அவர்களிடையே ஒரு பொது மொழி தேவை என்ற எண்ணம்
அவர் மனத்தில் மிகுதியாக இடம்பெற்றது. ஆகுல் 'இந்தி',
'உருது' இரண்டுக்கும் தொடர்புடையதான ஹிந்துஸ்தானிக்காக
4-30 p.m. வாதாடினர். அதனையே 'இந்தி' என்றும் அழைத்தார். "ஹிந்தி
மொழி என்பது வடநாட்டில் ஹிந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் பேசு
கின்ற மொழி என்றும், அது நாகரி அல்லது பர்ஸிய எழுத்துக்
களில் எழுதப்படும் என்றும் நான் பலமுறை கூறியுள்ளேன்"
என்று மகாத்மா காந்தியடிகளே சொல்லியிருக்கிறார். வடநாட்டில்
ஹிந்தி பேசுபவர்களுக்கும் உருது பேசுபவர்களுக்கும் இடையே
மனக்கசப்பு இருந்ததால், இரண்டு மொழிகளுக்கும் பொதுவான
ஹிந்துஸ்தானியையே அவர் ஆதரித்தார். இந்துஸ்தானியை
எழுதும் எழுத்து வடிவத்தால் கொள்ளும் மாறுபாட்டையும்
கருத்தில்கொண்டு தேவநாகரி அல்லது பர்ஸிய எழுத்துக்களில்
ஹிந்துஸ்தானியை எழுதலாம் என்றும் காந்திஜி சொல்லியிருக்
கிறார். எனவே, வடநாட்டவரிடையே சமரசத்துக்குப் பயன்பட்ட
இந்துஸ்தானியும்—கைவிடப்பட்டு, மேற்கொண்டுள்ள இந்தி வட
நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலோருக்கு திருப்தி அளிக்கக்கூடியதாக
இருக்குமே யொழிய, தென்னாட்டுக்கோ, வங்காளத்துக்கோ திருப்தி
அளிப்பதாக இருக்காது என்பதை, மொழிப் பிரச்னையை ஆராய்
பவர்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

அதேபோலத்தான் இந்திமொழி ஆட்சி மொழியாக கொண்டு
வருவதற்கு அரசியல் சட்டம் செய்யப்பட்ட சூழ்நிலை காரணமா
யிற்று. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிர்ப்பு நடைபெற்று முடிந்த
நேரமாகும். ஆங்கில மொழி ஆதிக்கக்காரர்களின் ஆட்சிமொழி
யாக இருந்த காரணத்தினால் அந்த மொழியில் ஆட்சி நடத்துவது
நமக்கு இழிவு என்று கருதும் சூழ்நிலை அன்று இருந்தது. அந்த
உணர்ச்சியிலிருந்தவர்கள் உள்நாட்டு மொழி ஒன்றை ஆட்சி
மொழியாக ஆக்க நினைத்த வேகத்தில் சரியாகவோ தவருகவோ
இந்தி மொழி இடம்பெற்றது. அப்படிக் குறிப்பிடப்பட்ட இந்தி
மொழி, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத காங்கிரஸ் கட்சியினால்
ஏற்கப்பட்டவர்களைக் கொண்ட அரசியல் நிர்ணய சபையில்
அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஒரு கட்சி, பெரும்பான்மை வலிவு பெற்றி
ருந்த காரணத்தால் அக்கட்சியினர் கூடி ஒரு முடிவுக்கு வந்ததால்

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் இங்கு சுட்டிக் காட்டியதுபோல,
ஒரு வோட்டு வித்தியாசத்தில் இந்தி இடம்பெற நேரிட்டது.
பொதுமொழியாகப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில்தான் இந்தி ஆட்சி
மொழியாகப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில்தான் இந்தி இடம்
பெற முடிந்ததென்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். இன்று
ஏற்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலையின் கண்ணோட்டத்தில் எண்ணிப்பார்த்
தால், அன்று சட்டம் செய்து விட்டாலும் அதை வற்புறுத்துவது
முறையல்ல என்ற பெருந்தன்மையான நோக்கம் இந்திமொழிச்
சொந்தக்காரர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள்
அதை எண்ணிப்பார்க்கவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது.

முதலமைச்சர் நேற்று பேசுகிறபோது இந்த மொழிச்சிக்கலுக்கு
ஒரு காரணமாக சுதந்திரத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். சுதந்திரம்
வருவதற்கு முன்னர் அதன் பலன், விளைவு யாருக்கும் தெரியாது.
அது வந்தபிறகுதான் அதை நுகர்ந்து, நுகர்ந்து ஜனநாயகத்
தன்மையை அறிந்து அவரவர்கள் உணர்ச்சி பெறுகிறார்கள்.
அந்த நிலையில் அந்த எழுச்சியை எந்த ஜனநாயக அரசாங்கமும்
மறுப்பதில்லை. அப்படி மறுத்தால் அந்த ஜனநாயக அரசாங்
கத்துக்கு மதிப்பு இருப்பதுமில்லை.

அப்படி உணர்ச்சி எழும்போது அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்
கிறார்கள் மத்திய அரசினர் என்பதற்கு உதாரணம் சொல்ல
முடியும். மக்களுடைய மொழி உணர்ச்சி பெருகிய காரணத்
தால் தான் ஆந்திரமாநிலம், மராட்டிய மாநிலம், குஜராத்தி
மாநிலம் பிரித்தளிக்க முன்வந்தனர். இவையெல்லாம் எந்த
அடிப்படையில் பிரிந்தன? ஒரு மாநிலம் அமைக்கும் அளவுக்கு
ஒரு மொழியை மதிப்பது மட்டுமன்றி அரசியல் அமைப்புச்
சட்டத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஒரு மாநிலத்தில்
வாழ்கின்ற சிறுபான்மையோர் தங்களுடைய மொழியைப்
பாதுகாத்துக் கொள்ள எல்லாவித பாதுகாப்பும் வழங்கப்பட
வேண்டுமென்ற அடிப்படை உரிமையின்படி, ஒரு மாநிலத்
திலுள்ளேயே அங்குள்ள வேற்று மொழி பேசுகிறவர்களின்
உரிமையைக் காப்பாற்ற அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தியிருக்
கிறார்கள். மொழி, கலை உரிமைகட்கு பாதுகாப்பு வழங்கியிருக்
கிறார்கள். பஞ்சாப் சிறிய மாநிலமாக இருக்கிறது. இந்தி மொழி
பேசும் வட்டாரம் என்றும் பஞ்சாபி பேசும் வட்டாரம் என்றும்
பாகுபாடு அதிலிருக்கிறது. வேறு நான்கு மாநிலங்களில் இந்தி
மொழி பேசுபவர்கள் முழுச் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாக இருந்
தாலும் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் இந்திக்கு ஆட்சி உரிமை இல்லா
விட்டால் என்ன செய்வது என்று அவர்கள் வற்புறுத்திய காரணத்
தால் அந்த வட்டாரம் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு இந்தி பேசுகிற
வட்டாரத்திற்கு தனி உரிமை தரப்பட்டு அது மாநில சர்க்காரால்
ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோலத்தான்
ஆந்திரம் அமைக்கப்பட்டவுடன் தெலுங்கானா பகுதி முன்னர்
ஐதாராபாத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததால் அந்தப் பகுதி மக்களின்
கலாசாரம், பண்பாடு தனித்தன்மையதாக இருப்பதால் அவர்
களுக்குத் தனி உரிமை தரப்பட்டு, உள்துறை ஆட்சி, சுகாதாரம்
முதலானவை பற்றி அவர்தம் தனிக்கருத்துக்கள், ஆந்திர சட்ட
சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டி

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

ருக்கிறது. ஜம்மு-காஷ்மீர் சில தனி உரிமைகளுடன் டில்லியில் பிரதமர் என்று இருப்பதைப் போன்று அங்கும் பிரதமர் பதவி ஏற்கப்பட்டிருந்து அண்மையிலேதான் அதை மாற்றவேண்டுமென்று சொல்லும் நிலைமை ஏற்பட்டு வருகிறது. நம்மைப் போன்ற நாகரிகம் உள்ளவர்கள் என்று உலகம் ஒப்புக்கொள்ளாத நாகாலாந்தில் உள்ள மக்கள்கூட அவர்களது சமுதாய சட்ட திட்டங்கள் பழக்கவழக்கங்கள் காப்பாற்றப்படுவதற்காக தனி உரிமைகள் பெற்றிருக்கிற அளவுக்கு—தனி சுதந்திரம் அல்ல—அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசியல் சட்டத்தில் இடம் தரப்பட்டிருக்கிறது. தமிழகத்தில் சேர்ந்துவிடவேண்டிய புதுச்சேரி, காரைக்கால் பகுதிகள் இன்றைக்கும் தனி அரசாங்கம் அமைத்து தனித்தன்மையதாகக் கருதுகிற சூழ்நிலையில் இருக்கிறது. கோவாவில் அவர்களது மொழி, கலைக்காக அந்த உரிமை இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் குறிப்பிடுவது ஒரு கலாசாரமும் பண்பாடும் அந்த மொழி எழுத்தும் அரசியல் சட்டத்தால் மதிக்கப்பட்டு ஒரே மாநிலத்திலேயே தனித்தனி பகுதியாக, தனித்தனி பாதுகாப்பு உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கிறதே, அதே அரசியல் சட்டத்தில் இந்தியா முழுவதற்கும் ஒரு மொழிதான் ஆட்சிமொழி என்று எப்படித் தீர்மானித்தார்கள்? தமிழ்நாட்டில் தெலுங்கு மக்கள் இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது சதவிகிதம் இருந்து தெலுங்கு மொழி ஆட்சி மொழி ஆகவேண்டுமென்று கேட்டால் தெலுங்கும் ஒரு ஆட்சிமொழியாகலாம். 'Multi Lingual State' என்ற முறையில் மாற்றப்படலாம். அப்படி இருக்கும்போது இந்தியா முழுவதையும் ஒரே மொழியில் ஆட்சி நடத்தவேண்டுமென்று எண்ணுவது எப்படி நியாயமாகும்? அது அரசியல் சட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அடிப்படை உரிமைகள் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்னும் கருத்துப்படி நியாயமா என்று எண்ணிப்பார்க்கவேண்டாமா?

அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிக் கூறும்போது, ஒரு தனி மனிதனை இருந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்திலோ ஜாதியிலோ இனத்திலோ மதத்திலோ பிறந்த காரணத்திற்காக எந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் யாவருக்கும் கிடைக்கிற பொது உரிமைகளில் இருந்து அவர்களது உரிமைகள் மறுக்கப்படக்கூடாது, என்று அடிப்படை உரிமைகள் திட்டவட்டமாக நிறைவேறியிருக்கிறது. தனி மனிதனுக்கு எந்த எந்த உரிமை இலக்கணங்கள் அந்த அரசியல் சட்டத்தில் பேசப்படுகிறதோ அவை எந்த மொழி பேசுகிற இனமாக இருந்தாலும் அந்த மொழி பேசுகிற மக்களுக்கும், குழுவினருக்கும் உள்ள அடிப்படை உரிமையாக இயற்கையிலேயே சொந்தமாக்கப் படுகிறது. தனி மனிதன் ஒருவனை ஜாதி முறையினால் வேலைக்கு வைக்கமாட்டேன் என்றால் அது எப்படித் தவறோ எப்படி அடிப்படை உரிமையினைப் பறிக்கும் தவறாகுமோ அதே போன்றதுதான், ஒரு வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் தாய்மொழி அனைவருக்கும் ஆட்சிமொழி என்று சொல்லுவதும் பிறமொழி உரிமைகளைப் பறிப்பதுமாகும். தமிழர்கள் தமிழை டெல்லியில் ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்றால், தெலுங்கர்கள் தமது தெலுங்கு மொழியை ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்த முடியவில்லை என்றால் அதேபோல உள்ள

12th March 1965] *[திரு. க. அன்பழகன்]*

பிறிதொரு வட்டார மொழியாகிய இந்தியை மட்டும் ஆட்சிமொழி என்று சொல்வது அடிப்படை உரிமையைப் பறிக்கும் தவறு என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அரசியல் சட்டத்தின் வாசகத்தை எடுத்துக்காட்டி வாதிட முடியாமற்போகலாம். அப்படி வாதிட்டால் சட்டப்படி அது நிற்காது என்றும் கூறலாம். ஆனால் எந்த அடிப்படையான தத்துவத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அடிப்படை உரிமைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்த உரிமைகள் மொழி வழியில் அமைந்திருக்கிற எல்லா சமுதாயத்திற்கும் தரப்படவேண்டும். தனி மனிதனுக்கு வழங்கப்படும் அந்த உரிமை ஒரு மொழி பேசுகின்ற மூன்றரை கோடி மக்களுக்கு இல்லை என்றால் அது அச்சமுதாயத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகிற முறையில் இல்லை என்பது தெளிவாகும்.

4-40 p.m.

அடுத்து மற்றொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தி மொழியை ஆட்சிமொழியாக ஆக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அரசியல் சட்டத்தில் எப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டு அதை இடம்பெறச் செய்தார்களோ, அதையே இவ்வளவு காலம் கூறி வந்ததும், இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அதை முறையாக நிறைவேற்ற முடிந்ததா என்றால் முடியவில்லை. எதிர்கட்சித் துணைத் தலைவர் குறிப்பிட்டார்கள், பி.ஜி. கெர் அவர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஆட்சிமொழி குழுவினாலேயே 1965-லே இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகிவிடமுடியும் என்ற கருத்து ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதை. எப்பொழுது ஆகமுடியும் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. இந்தி மொழியை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்காக அதை ஆராய்வதற்கு என அமைக்கப்பட்ட குழுவினாலேயே இந்தி எப்பொழுது ஆட்சிமொழியாகுமென்று நம்பிக்கையோடு கூறமுடியவில்லை. அக்குழுவில் இடம் பெற்ற தகுதி வாய்ந்த டாக்டர் சுப்பராயன், சுனித் குமார் சட்டர்ஜி ஆகியோர்களும் அதன் பல்வேறு கருத்துக்களை மறுத்துரைக்குமளவுக்கு அக்குழுவினர் இந்திக்கு ஆதாரமாக பல கருத்துக்களைக் கூறியிருந்தாலும் 1965 ஜனவரி 26-ல் இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக முடியும் என்ற கருத்தை பி.ஜி. கெர் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. இந்தி பற்றி அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்துக்களையே கூட மாநில அரசாங்கத்தின் சார்பில் நாம் மறுத்துங் கூறியிருக்கிறோம். இவ்வளவுக்கும் பின்னர் இன்றைக்கு இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகிவிட்டது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இவைபற்றி யாருக்கும் குழப்பம் ஏற்படக்கூடாது என்று விரிவாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்திமட்டும் ஆட்சிமொழி ஆக வேண்டாமென்பதும், ஆங்கிலமொழி நீடிக்கவேண்டுமென்பதும் ஒன்று அல்ல. ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் வாக்குறுதி தந்தபோது முன்னர் ஆங்கிலம் எவ்வப்போது எந்தெந்த நிலையில் பயன்படுத்தப்பட்டதோ அவை எல்லாவற்றிலும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படும் என்ற எண்ணமே நம்முடைய மனத்தில் ஏற்பட்டது. நீடிக்குமென்றால் இருக்கிற நிலையிலிருந்து குறைந்து நீடிக்கும் என்று பொருள் அல்ல. நீண்டநாள் வாழ்வான் என்றால்

நோய்வாய்ப்பட்டு வாழ்வான் என்று பொருளாகாது. நீடிக்கும் என்று சொல்லும்போது முன்பிருந்த நிலையில் ஆங்கிலம் நீடிக்கும் என்று தான் பொருள்படும்.

(திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் தலைமை வகித்தார்)

ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்கிறபொழுது இந்தி ஆட்சிமொழியாக வருவதற்கு பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டு இருக்குமென்பது தவிர ஆட்சிமொழியாக முடியாது. ஆட்சிமொழி ஒன்று என்றால், ஒன்று முதல் ஆட்சிமொழி மற்றொன்று துணை ஆட்சிமொழியாக மட்டுமே இருக்கமுடியும். அப்போது முதல் ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் நீடிக்காதபோது பண்டித நேருவின் வாக்குறுதிகள் பற்றி யார், எதை எண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் அந்த வார்த்தைகள் பயனற்றவையாகப் போய்விடுகின்றன. அது மட்டுமல்ல. ஆங்கில மொழி ஆட்சிமொழியாக நீடித்து இந்தி அதற்கான பயிற்சிபெறும் மொழியாக நீடித்தாலும் அது தகுதி பெற்று என்றைக்காவது ஆட்சிமொழியாக வந்துவிடும் என்ற எண்ணம் இயற்கையாகப் பலருக்கும் ஏற்படும். ஆனால் இன்றோ, இந்தி மொழி அதற்கான தகுதி பெறவில்லை. அதனால் ஆட்சியும் நடத்த முடியாது. இன்னும் இந்தியை பற்றி இந்திப் பண்டிதர் ஒருவர் எழுதியதை படித்துப்பார்த்தால்கூட இந்தி மொழியாளர்கள் இந்தியாவின் ஒற்றுமை உணர்ச்சிக்கு உலைவைக்கின்ற அளவுக்கு ஆதிக்க மனப்பான்மையில் வாழ்பவர்களேயன்றி இந்தியாவின் ஒற்றுமையைப் பெருந்தன்மையோடு காப்பாற்றுவதற்கும்கூட அவர்களால் முடியாது என்ற கருத்து மிக தெளிவாகப் பெறப்படும். அகில இந்திய சாகித்திய அகாடமி பல்வேறு மொழிகளைப் பற்றிய ஒரு ஆராய்ச்சி ஏடு வெளியிட்டிருக்கிறது. அந்த ஏட்டில் இந்தி எழுத்தாளர் ஒருவர் கட்டுரை தீட்டியுள்ளார். சச்சிதாநந்த பாசுவா அவர் இந்தியைப் பற்றி கருத்து தெரிவிக்கிறார். ஒரு வேளை வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கிறார். ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறேன்.

"If it is permissible to begin with a seeming paradox, one would like to say that Hindi has been traditionally a language of protest. From the earliest times the bulk of its writing has been made up of expressions of resistance more or less organised by groups clearly definable, to something or other. This protest has not always been the voice of progress. Frequently it has been the the voice of resistance to change, of reaction, of narrowminded prejudice, seeking to protect a decayed tradition or an outworn privilege against a healthy desire to adopt new ways".

இவ்வாறு இந்தி மொழி பேசுவோர் பிற மொழிகளுக்கு இடம் தருகிற மனப்பான்மை, போற்றுகிற மனப்பான்மை, பலருக்கும் பொதுவான மனப்பான்மை முன்னேற்றத்துக்கு பயன்படக்கூடிய ஒரு மொழியை ஏற்றுக் கொள்ளுகிற மனப்பான்மை ஆகியவற்றை எளிதில் கொள்ளமுடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் பண்டித நேரு அவர்கள் எவ்வளவுதான் சுதந்திரத்திற்குப் போராடிய ஒரு பெரும் தலைவராக இருந்தாலும் கூட, அவரே ஆங்கிலம் நீடிக்கவேண்டும் என்று விரும்பி வாக்குறுதி தந்திருந்தாலும்கூட, அதைக் கைவிடச்செய்கிற அளவுக்கு ஆட்சி மொழி சட்டத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அந்தச் சட்டம் வந்த

நேரத்தில் நான் சார்ந்திருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அழுத்தம் திருத்தமாகவும் வன்மையாகவும் கண்டித்தது. ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்று மட்டுமே பொருள்பட 'English may continue' என்று குறிப்பதால் இந்தச் சட்டமே ஒரு வேளை பயன்படாமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்று கவலை தெரிவித்தது. அப்போது இங்குள்ள முதலமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும், தங்கள் கட்சியில் உள்ள நம்பிக்கையின் காரணமாக அப்படி ஏமாற்றம் ஏற்படாது என்று அவர்கள் வாதிட்டார்கள். பண்டித நேருவின் உறுதிமொழி இருக்கிறது, 'shall' என்றில்லாமல் 'may' என்று இருப்பதால் ஒன்றும் கெட்டுப்போய் விடாது என்று கூறினார்கள். அண்மையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் 'may' என்ற சொல்லைவிட 'shall' என்ற சொல் இருக்குமானால் ஆங்கிலத்துக்கு தெளிவான பாதுகாப்பு இருக்கும் என்று தாம் எடுத்துச் சொல்லியும் இந்தி பேசுகிற அந்தத் தலைவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாததால் அதைக் கைவிட நேரிட்டது என்று தெரிவித்திருக்கிறார். மேலும் அந்த ஆட்சிமொழி சட்டத்தை முழுவதும் படித்துப் பார்த்தால் ஒரு விசித்திரமான உண்மை வெளிப்படும். அது இந்திக்கு பாதுகாப்புச் சட்டமாகத் தான் இயல்பாக இருக்கிறதே தவிர, எவ்வப்போது இந்தியை புகுத்துவது எந்த விதத்தில் ஆங்கிலத்தை விலக்குவது என்று அதன் மூலம் திட்டம் அமைத்துக் கொண்டார்களே தவிர, மறைமுகமாக ஆங்கிலத்தை அகற்ற சூழ்ச்சி செய்யப்பட்ட சட்டமாக அமைந்திருக்கிறதே தவிர, ஆங்கில நீடிப்பு சட்டமாக இல்லை. அதனுடைய பல்வேறு பகுதிகளைப் படித்துப் பார்த்தால் உயர்திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் எடுத்துச் சொன்னது போல் எந்த எந்த தேதியில் இந்தியைக்கொண்டு வருவது என்னும் நோக்கத்தோடுதான் இருக்கிறது என்பது தெளிவாகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தை மறுபடியும் திருத்துவதாக இருந்தால் கூட அதிலும் நமக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்பது பற்றி முழு அளவுக்கு நம்பிக்கை பெறமுடியவில்லை.

அது மட்டுமல்ல. 1965 ஜனவரி 26 முதல்தான் இந்தி ஆட்சி மொழியாவதற்கு சட்டப்படியான உரிமைகள் பெற்றிருக்கிறது என்பது நாம் அறிவதாகும். ஆனால் 1955-லிருந்தே இந்திய ஆட்சித் துறையில் புகுத்துகிற காரியத்தை அன்றைக்கு இருந்த குடியரசுத் தலைவரும் மற்றைய இந்தி ஆதரவாளர்களான அமைச்சர்களும் தொடங்கிச் செய்துவருகிறார்கள். அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிற வாசகம் இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக அறிவிக்கப்பட்டாலும் ஆங்கிலம் பதினைந்து ஆண்டுக்காலம் வரை தொடர்ந்து நீடித்துப் பயன்படுத்தப்படும் என்பது. அதுவரையில் எண்ணிக்கையைக் குறிக்க அனைவரும் அறிந்த 'international numerals' பயன்படுத்தப்படும். பதினைந்து ஆண்டுகட்குப் பின் தேவநாகரி அல்லது இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்துவது குறித்தும் ஆட்சிமொழிக் குழு ஆராயவேண்டும், என்ற கருத்தும் அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிறது. அவற்றை எடுத்துக்காட்ட காலம் இடம் தரவில்லை. அந்தச் சட்ட விவரத்துக்கு நேர்மாறாக இந்தியைப் பயன்படுத்துவது பற்றியும் இந்தி எண்களை பயன்படுத்துவது பற்றியும் ஆட்சிமொழி குறித்து ஆலோசனை நடத்திய

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

குழு அதை ஆராய்ந்து கூறு முன்னரே குடியரசு தலைவர் அவர்கள் இந்தி மொழியை இன்ன இன்ன துறைக்குப் பயன்படுத்தலாம் என்ற உத்தரவு வெளியிட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல, 1955-லேயே அந்த உத்தரவிலேயே இந்தி எண்களையும் இவற்றிற்குப் பயன் படுத்தலாம் என்ற ஆணையையும் வெளியிட்டார்கள். இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்தலாம் என்று குடியரசு தலைவர் அவர்கள் தெரிவித்த பிறகு, ஆட்சிமொழிக்குழுவினர் தமது அறிக்கையில் அதையும் ஆராயத்தான் வேண்டும் என்பது எங்கள் கடமையாக இருந்தாலும் கூட இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்தலாம் எனக் குடியரசுத் தலைவரே உத்தரவு இட்டிருக்கின்ற நிலைமையில் மேலும் ஆராய்ந்து என்ன செய்வது என்று குழுவின் தலைவர் பி.ஜி. கெர் தன்னுடைய கண்டனத்தை சுருக்கமாக தெரிவித்திருக்கிறார். 'international numerals' அராபிக் எண்களைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில் அந்த எண்களை கூட இந்தியாவிலேயே தோன்றி அராபியா நாட்டில் வழங்கிப் பின்னர் இந்தியாவுக்கு வந்தி ருந்தாலும், அந்த வரலாற்று உண்மை தெரியாமல் இந்தி எண் களையே பிடிவாதமாக புகுத்துகிறார்கள். இதனால் என்ன பலன் ஏற்படப்போகிறது என்று கேட்டிருக்கின்றனர். ஆகவே, மத்திய அரசாங்கமும், குடியரசுத் தலைவரும் கூட விரைவில் இந்தி வந்து விட்டால் தான் நல்லது என்ற நோக்கம் கொண்டு அடிப்படை உரிமைக்கு மாறாகவே 1955-லேயே இந்தியைத் திணிக்க முயற்சிகள் எடுத்துள்ளனர். நான் சென்ற ஆண்டு இச்சட்டமன்றத்தில் பேசும் போது குடியரசுத் தலைவர் அவர்களிடம் இருந்து இந்தியிலேயே எழுதி வந்த அஞ்சல் அட்டை ஒன்றைக் காண்பித்து, இப்படி வருகிறதே என்று கேட்டேன். இது 1963-ம் ஆண்டு செப்டம்பரில் வந்தது என்பது அஞ்சலக முத்திரையால் தெரிகிறது. அதில் இண்டர்நேஷனல் நியூமரல்ஸ், இருந்ததால் தான் அதாவது தெரிகிறது. அந்த அஞ்சல் அட்டை முழுவதும் இந்தியிலேயே—எண்களும் இந்தி எண்களே. புறப்பட்ட ஊர்கூட—தபால் முத்திரையில் தான் கண்டுபிடிக்கவேண்டியுள்ளது. குடியரசு தலைவர் கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர், அனைவருக்கும் பொதுவானவர் அவருடைய அலுவலகத்தில் இந்தி நுழைந்து இடம் பிடித்துக்கொண்டது என்று சொன்னால், அது நியாயந் தானா? இந்த நாட்டின் ஆட்சிமொழி இந்தி; மற்றவர்களை எல்லாம் இதை ஒத்துக்கொள்ளவைக்க வேண்டும், என்ற மனப்பான்மையும்
4-50 p.m. அதற்காக எவ்வளவு தான் மற்றவர்கள் கஷ்டப்பட நேரிட்டாலும் கவலை இல்லை என்ற மனப்பன்மையும், காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் பண்டித நேரு அவர்களைத் தவிர மற்ற வடநாட்டுத் தலைவர்களுக் கெல்லாம் இருந்த காரணத்தால் தான் இந்தக் கேடு ஏற்பட்டது. அது மட்டுமல்ல. 1965 ஜனவரி 26-க்குப் பிறகு எல்லாம் இந்தியி லேயே எழுத வேண்டும் என்று வந்த பல்வேறு உத்தரவுகள், சுற்றறிக்கைகள் பற்றி எதிர் கட்சித் தலைவர் டாக்டர். எ. எல். முதலியார் அவர்கள் நேற்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் 1963 நவம்பர்-டிசம்பர் மாதத்தில் இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்பு மறியலில் ஈடுபட்ட நேரத்திலேயே இந்தித் திணிப்புக்கான பல்வேறு உத்தரவுகளும் வந்து கொண்டிருந்தன. ஓரளவு இந்தி தெரிந்த வர்களைத் தான் ரயில்வே சர்வீஸ் கமிஷன் சில வேலைகளுக்கு எடுக்கும் என்ற அறிவிப்பு. 1964-க்கு முன்னரே வெளியிடப்பட்டது

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

என்றால் 1965 ஜனவரி 26-ல் இந்தி வெற்றிவிழா கொண்டாடப் போகிறது, அதற்கு முன்னரே கொடி ஏற்றப்பட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு இந்தி புகுத்துகிற வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அது அவர்கட்குத் தாய் மொழிப் பற்றாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்தி மொழியினர் அல்லாதவர்கட்கு ஆட்சி மொழி சட்டத்தின் படி இந்தி ஆட்சிமொழியானால் அதனால் ஏற்படுகிற கொடிய விளைவுகள், தொல்லைகள், இந்த நாட்டு மக்களை கண்ணீர் விடச் செய்யும் நிலைமையைத் தான் உண்டாக்குகிறது.

அதுமட்டுமல்ல, மற்றொன்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் தந்த வாக்குறுதியின்படி "இந்தி படிக்க விரும்பவில்லையானால் இந்தி படிக்காமல் இருக்கலாம்". அவர் இந்தியாவிலே இருக்கின்ற எல்லா மக்களும் நன்றாக வாழவேண்டுமானால் அவர்களிடத்திலே ஒரு பொது மொழி பரவி இருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்துடை யவர்தான். அவரே இந்தி படிக்க விரும்பாதவர்கள் படிக்காமல் இருக்கலாம் என்று உறுதிமொழி தருவாரானால் என்ன அதற்குப் பொருள்? இந்தியைப் பள்ளிக் கூடங்களிலே புகுத்துகிற காரணத்தாலே, மாணவர்கள் படித்தாக வேண்டும் என்ற நிலைமையை உண்டாக்குகின்ற காரணத்தாலே, இந்தி மொழியும் பரவி விடாது. படித்தவர்களும் அதையே பயன்படுத்தி முற் பட்டுவிட மாட்டார்கள் என்பதுதான். ஆங்கிலம் தேவைப்படு கின்ற காரணத்தாலே தான் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அந்த மொழி தேவையில்லையானால் அதைப் பயன்படுத்துவார்களா நாட்டு மக்கள்? நானும் ஓரளவு ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அதையே பயன்படுத்திப் பழகாததால் தமிழைப்போல் அதைப் பயன்படுத்த என்னாலே முடியவில்லை. தாய் மொழியான தமிழ் உள்ளத்திலே இருந்து வெளிப்படுவதைப் போல் ஆங்கிலம் வெளிப் படுவதில்லை. ஆனால் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளவர்கள், அதில் ஆற்றல் உடையவர்களாக அதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அது போல இந்தி எதற்காவது பயன் படுவதாக இருந்தால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியவர் கள், படித்தும் கொள்வார்கள். இன்று பள்ளிக்கூடங்களிலே மூன்றாவது மொழியாக ஒரு இந்திய மொழி படிக்க வேண்டும் என்று எல்லா வாய்ப்பும் வசதியும் இந்திக்கே செய்துகொண்டு இந்தி படிக்க வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். முதலமைச்சரவர்கள் நான் கட்டாய பாடம் ஆக்கவில்லை என்பார் கள்; அவர்கள், மாணவர்கள் இந்தியைக் கட்டாயமாக படிக்கு மாறு சொல்லவில்லையே தவிர, நடப்பு அப்படித்தான் கட்டாயமாக இருக்கிறது. 200 பேர் சமஸ்கிருதம், 2,000 பேர் தெலுங்கு, 20,000 பேர் இந்தி படிக்கின்றார்கள் என்றால் அது மறைமுகமான கட்டாயத்தால் தான். இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் மொழிக் கொள்கையிலே இருக்கிற குழப்பம். என்ன குழப்பம் என்றால் இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டுமென்றால் நாமெல்லாம் படித்தால் தானே முடியும். ஆகவே படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது நோக்கம். ஆனால் கட்டாயம் என்றால் எதிர்ப்பு மிகுமே என்பதற்காக, கட்டாயம் இல்லை என்ற பேச்சு. நான் கூட 1936-37-லே இந்தி படித்தவன் தான். இப்பொழுது அந்த எழுத்

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

துக்கள் சுவரிலே காணப்படும் பூச்சியைப் போல் தெரிகிறதே
தவிர எழுத்துக்களின் வடிவங்கூட எனக்கு நினைவில்லை. காரணம்
அதைப் பயன்படுத்த வேண்டிய வாய்ப்பு, அவசியம் எனக்கு இல்லை.
நான் சிறு பிள்ளையாக இருக்கிறபோது சிறிதே படித்த காரணத்
தால் கற்றதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் இடமில்லாமற் போய்
விட்டது. பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் கட்டாயப்படுத்த
வேண்டாம் என்று சொல்லுவார்களானால், அதற்கு ஒரே காரணம்
கட்டாயப் படுத்தினால் எதையும் மக்கள் விரும்ப மாட்டார்கள்,
வெறுப்பார்கள், எளிதிலே பரவாது என்பது தான். பள்ளிக்கூடங்
களிலே மாணவருக்கும் கட்டாயப்படுத்துவது, மத்திய இலாக்காக்
களிலே இனிப்படிலே கட்டாயப்படுத்துவது. இந்தி மொழி
பேசுகிற மக்களின் பெரும்பான்மையான செல்வாக்காலே, மத்திய
அரசிலே அவர்கள் செல்வாக்கு பெற்றிருப்பதாலே அதற்கு மற்ற
வர்கள் எல்லாம் கட்டுப்பட்டு இந்தியை ஏற்கச் செய்வதைக் கட்டா
யப்படுத்துவது என்கிற அந்த முறைகள், மனப்பான்மைகள் மாற
வேண்டும்.

அடுத்து நான் சொல்லிக்கொள்வேன், என்னுடைய நண்பர் திரு
நடராஜன் அவர்களோடு நான் தந்திருக்கிற திருத்த தீர்மானத்தில்
மொழிச் சிக்கலுக்கு உடனடி நிவாரணத்துக்கும் வழி இருக்கிறது.
நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு நிலைபெற வேண்டிய நியாயத்துக்கும்
வழி இருக்கிறது. 1965 ஜனவரி 26-ஆம் தேதியிலிருந்து அரசியல்
சட்டத்தின் பெயரால் ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கிவிட்டு இந்தி வரு
கிறது. ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கிவிட மாட்டோம் என்று முதலமைச்
சரவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். இதிலே
நான் அவருக்குத் துணையாகத் தான் நிற்கிறேன். அப்படி
ஆங்கிலத்தை ஒதுக்குவதை தடுத்து நிறுத்தி நீடிக்கச் செய்தாலும்,
இது தேசிய மனப்பான்மைக்கு விரோதம், இந்தியாவின் தனித்
தன்மையைக் காட்டும் பொது நோக்கத்திற்கு மாறுபடுவதால்
இந்தியாவிலுள்ள ஒரு மொழிதான் ஆட்சி மொழியாக இருக்க
வேண்டுமென்று சொல்லி இந்தியை மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக
ஒத்துக்கொள்ள செய்ய முயற்சிப்பார்கள். அப்படி அவர்கள்
கூறினால், அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன், இந்தி மக்களுக்கு
இருக்கிற எல்லா உரிமைகளும் தமிழ் மக்களுக்கும் உண்டு. எந்த
அரசியல் சட்டம், மக்கள் சபை, நீதிமன்றம் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள
மறுத்தாலும், இந்திக்காரர்களுக்கு உள்ள உரிமைகள் தமிழர்
களுக்கும் உண்டு. தெலுங்கர்களுக்கும் உண்டு. மராத்தியர்
களுக்கும் உண்டு. யாராவது உரிமையை விட்டுக்
கொடுத்தால் அவர்களைப் பாராட்டட்டும். ஆனால் அவரவர் உரிமை
அவர்களுக்கு வேண்டுமென்றால், அதை மறுக்கும் தகுதி, எவருக்
கும் இல்லை; அப்படி மறுப்பவர்கள் ஜனநாயகத்தை உணர்ந்தவர்
கள் ஆகமாட்டார்கள். இந்த உரிமையை ஒப்புக்கொள்வதாக
இருந்தால் தமிழ் மக்கள் தங்கள் தமிழும் இந்தியோடு மத்திய
ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று கேட்டால்—ஆந்திரமக்கள்
இந்தியோடு தெலுங்கும் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று
கேட்டால்—அதை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். ஆந்திர மக்கள்
பரந்த மனப்பான்மையாலே தாங்கள் இந்தி படிக்க ஆரம்பித்து
நாளாயிற்று, ஆகவே இந்தியேஇருக்கட்டும் என்றால் அது அவர்கள்

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

விருப்பம். ஆனால் எந்த மொழி மத்திய ஆட்சி மொழி என்று
தீர்மானிக்கின்ற உரிமை அவரவர்கள் விருப்பத்தை ஒட்டி
ஒவ்வொரு மொழி வட்டாரம், மாநிலத்துக்குத்தான் இருக்க
வேண்டும். எங்கள் மாநிலத்தின் சார்பாகவும் டெல்லியிலே
இந்தியை வைத்து கொள்ளுங்கள் என்று இசைபவர்கள் பற்றிப்
பிரச்னை இல்லை. ஆனால் ஒரு மாநில மக்களின் சார்பாக அவர்களது
மொழி இருக்கவேண்டுமென்றால் அதை டெல்லி சர்க்கார் ஏற்றுக்
கொள்ள வேண்டும். வங்காள மாநிலத்தின் சார்பாக வங்காளி
வேண்டுமென்றால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வங்காளமும்
அஸ்ஸாமும் ஒன்றுகூடி, சிலவகையில் மாறுபட்டிருந்தாலும்,
இரண்டு மொழிக்கும் ஒரே வித எழுத்து இருக்கிறது; ஆகவே
அஸ்ஸாமுக்கும் சேர்த்து வங்காளியையே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்
என்றால் வங்காளியையே அஸ்ஸாமிகளுக்காகவும் ஏற்றுக்கொள்ள
லாம். இந்திக்காரர்களுக்கு மத்திய சர்க்காரிலே இந்தியை ஆட்சி
மொழியாக்குவதற்கு என்னென்ன உரிமைகள், நியாயங்கள், தகுதி
கள் இருக்கிறதோ அவ்வளவு நியாயங்களும், உரிமைகளும், தகுதி
களும் ஒவ்வொரு தேசிய மொழியினருக்கும் உள்ளன.

அந்த அடிப்படையை காங்கிரஸ் கட்சி எதிர்க்கும் என்று நான்
எண்ணவில்லை. ஏனென்றால் காங்கிரஸ் கட்சியின் அகில இந்திய
காங்கிரஸ் கமிட்டியிலே, மத்திய சர்க்கார் அலுவலர்கட்கு நடை
பெறுகிற (Union Public Service Commission,) போட்டித்
தேர்வுக்கு இந்தி மொழியிலும் தேர்வு எழுதுவதற்கு ஏற்றுக்
கொள்ளப்படும் நிலைமை வருமானால் (Principal Languages)
ஆகிய முக்கியமான வட்டார மொழிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய சர்க்காரின்
உத்தியோகத்துக்கு நடத்தப்படுகிற போட்டித் தேர்வுகளிலே
வட்டார மொழிகளிலே எழுத உரிமை கிடைக்குமானால் தான்
வட்டார மக்கள் உரிமை காப்பாற்றப்பட முடியும் என்று காங்கிரஸ்
கட்சியின் பெருந் தலைவர்களே எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய நிலைமை
இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. உத்தியோகத் தேர்வுக்கு அமரும்
ஒரு சிலரான 50, 100 பேருக்கு நியாயம் கிடைக்க வேண்டுமானால்,
அந்த வட்டார மொழி போட்டித் தேர்வுக்கு ஏற்கப்பட்டால் தான்
நியாயம் கிடைக்குமென்றால் அந்தக் கொள்கை மேலும் வலுப்
பெறும்போது, என்ன முடிவு ஏற்படும்? Moderation முறை,
சமனப்படுத்தும் முறை ஒத்துவருமா என்று கேட்கலாம். ஆங்
கிலத்துடன் இந்தி ஏற்கப்பட்டாலுமே, மாடரேஷன் முறை வரும்
என்றும் அது வெற்றி பெறாது என்றும் பலர் தெரிவிக்கிறார்கள்.
ஆனால் இந்திக்கும் ஆங்கிலத்துக்கும் இடையே எந்த சமனப்படுத்
தும் முறையை வெற்றிபெறச் செய்வோம் என்று சொல்லுகிறார்
களோ அதனையே விரிவாக்கி பல மொழிகளுக்குமிடையிலே பயன்
படுத்தலாம். மேலும் தேசிய மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு
மாநில ஆட்சி மொழிகள் ஆகியுள்ள எல்லா மொழிகளும் மத்திய
அரசின் போட்டித் தேர்வுக்கு பயன்படுத்தப்படுகிற மொழியாக
Medium ஆக கைக்கொள்ளப்படுமானால் மாடரேஷன் கூடத்
தேவைப்படாது. ஏனென்றால் இந்திக்காரர்கள் இந்தியிலே எந்த
அளவு திறமையாக எழுதமுடியுமோ அந்த அளவு தமிழ் மொழி
யிலே எழுதுகிறவர்களும் சிறப்புடன் எழுத முடியும். எந்த

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

மொழியினரும் பிற மொழியில் எழுத நேரிட்டு அதனால் தோல்வி அடைந்து விடமாட்டார்கள். அரசினருக்கு இந்தத் தேர்வை விரிவாக நடத்துவது பெரும் சிரமமாக இருக்கலாம், ஆயினும் நீதியும் நியாயமும் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்று கருதினால் அது தவிர வேறு வழியில்லை. மதிப்புக்குரிய டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் தமது தீர்மானத்திலே, மத்திய சர்க்காரின் போட்டித் தேர்விலே தேர்தெடுக்கப்படுபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து, பெரும்பாலோரும் மாநில அரசாங்கத்தினாலேயே நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது போல மத்திய சர்க்கார் தேர்ந்தெடுப்பவர் எண்ணிக்கையைக் குறைந்து, கொள்ளலாம். அந்த எண்ணிக்கை குறைந்து, மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் அவரவர்கள் மாநில அரசின் மூலமாகவே உத்தியோகத்திற்கு வந்து, அதிலே சில ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று அதற்குப் பிறகு மத்திய அரசினருக்கு தேவைப்படும்போது அங்கு மாற்றப்படலாம். அப்பொழுது எல்லா மொழிகளையும் போட்டித் தேர்வுக்கு பயன்படுத்துவது எளிதாகும். உத்தியோகத்திற்கே நாம் இந்த மொழி உரிமை கேட்கிறபோது, ஆங்கிலம்--இந்திக்கிடையே Moderation வருமானால்கூட அது நமக்கு நன்மை செய்யாது, உரிமையைக் குறைத்து விடும் என்று உணரும்போது, இந்தி மட்டும் இடம் பெறுமானால் பிற மொழி மக்களுக்கு அக்கிரமம், அநீதி என்று சொல்லும்போது அதே நியாயம் ஆட்சி மொழிப் பிரச்னையிலே எங்கே போய்விடுகிறது? இதிலே இருக்கிற நியாயம் ஆட்சிமொழிக்குப் பொருந்தாதா? உத்தரப் பிரதேசத்திலும் மத்தியப் பிரதேசத்திலும் இருக்கிறவர்கள் பரந்த மனப்பான்மையோடு நம்மிடத்திலே நடப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க இடமுண்டா? சட்டம் அவர்களையும் நம்மையும் கட்டுப்படுத்தினாலொழிய, நியாயம் பிறக்குமா?

நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு எழு கோடி மக்கள் இருக்கிற உத்தர பிரதேசத்தில் ஏறக்குறைய இரண்டு கோடி மக்கள் பேசுகிற உருது மொழியிலே சட்ட சபையிலே பேசுவதற்கு அனுமதி இல்லை என்று மறுக்கப்படுகிற அளவிற்கு அவர் தம் மனப்பான்மை இருக்கிறது என்றால், அங்கே வாழ்கிறவர்களுக்கே அந்த மொழி உரிமை தர மறுக்கிறார்கள் என்றால், அப்படிப்பட்ட மனப்பான்மையுடையவர்களின் இந்தி தான் இந்தியாவின் ஆட்சி
5-00 p.m. மொழி என்று ஏற்பட்டுவிடுமானால் இந்தி ஒன்றே ஆட்சிமொழி என்று உறுதி செய்துவிட்டால், நிச்சயமாக ஒரு பரிதாபகரமான நிலைமை தான் நமக்கெல்லாம் ஏற்பட்டுத் தீரும். அந்த நிலைமை தடுக்கப்பட்டாக வேண்டும்.

இதற்கு முன்னரே மொழிப் பிரச்னைகளிலே கருத்துக்களை தெரிவிக்கிறபோது தமிழக அரசினர் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பல கட்டங்களிலே அவற்றிலே வெற்றிபெற முடியாமல் திகைத்துப் போயிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்துக்களை டெல்லி சர்க்கார் உண்மையான அக்கறையோடு கவனிக்கவில்லை. அப்படி கவனித்திருந்தால் இதுநாள் வரை எத்தனையோ துறையிலே இந்தியை புகுத்துவதில் காட்டிய ஆதிக்க மனப்பான்மையை நிச்சயமாகக் கைவிட்டு இருப்பார்கள்.

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

மாநில உயர் நீதிமன்றங்களிலே இந்தி ஒருநாளும் வர முடியாது, வட்டார மொழி தான் இருக்க வேண்டுமென்று 1958-59-லே தரப்பட்ட கருத்துரையிலேயே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதேபோல பல்கலைக் கழக, கல்லூரி பாட மொழியாக நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் ஆங்கிலமே பயிற்சி மொழியாக இருந்தால் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படும் என்ற ஒரு கருத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் முறையாக ஒழுங்குபடுத்தித் தமிழைக் கல்லூரிப் பாட மொழியாகப் பயன்படுத்தினால்தான் பொதுமக்களுக்கு அறிவும் திறமையும் அதிகமாகும் என்ற கருத்தை உட்கொண்டு தமிழ் தான் மாநிலத்தில் கல்லூரி பாட மொழியாக வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு அரசினர் ஏற்கனவே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதே போல, இந்திய அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்களிலும் துறைகளிலும் ஹிந்தி வரும் காலத்தைப் பொறுத்த வரையில், கெர் அவர்களின் ஆட்சிமொழி குழுவின் கருத்தை ஆதரித்து, அந்தக் காலத்தை அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது என்றும் அதுகாறும் ஆங்கிலம் வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சட்டமன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில், இந்த மாநிலத்தில் தமிழ்தான் இயங்க முடியும். அதற்குத் துணையாக ஆங்கிலம்தான் இருக்க முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே தமிழில் இயங்கும்போது இங்குள்ள சட்டங்களை ஹிந்தியில் மொழிபெயர்க்க நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய கருத்துக்களை ஒரு மாநில அரசாங்கம் தெரிவித்த பின்னும், என்னவெல்லாம் நடந்திருக்கின்றன என்பதை தான் கவனிக்க வேண்டும். "நாங்கள் ஹிந்தியை ஒவ்வொரு துறையிலும், வகையிலும் திணிப்போம்" என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; கனம் திரு. சி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் தலைமையிலுள்ள இலாகாவில் சட்டத்தின் உதவியுடன் ஹிந்தியில் சுற்றறிக்கை வருகிறது; திரு. நந்தாவின் உள்துறை இலாகாவில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் ஹிந்திக்கு மாற வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது; நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு 40 கோடி மக்களின் நலனுக்குப் பொறுப்பேற்றுள்ள திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி "ஹிந்தியை ஆட்சி மொழியாக விரைவில் புகுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது" என்று--ஜனவரி 27-அன்று என்று நினைக்கிறேன்—தெரிவித்தார். உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீஹார், ராஜஸ்தான் ஆகிய நான்கு மாநிலங்களில் ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக இருந்தும், அவர்களுக்கு மனத்திருப்தி ஏற்படவில்லை. இந்த நான்கு மாநிலங்களில் ஹிந்தி வளர்க்கப்படுவதற்கு எல்லா வாய்ப்பும் இருந்தபோதிலும், ஹிந்தி வளர்ச்சிக்காக மத்திய அரசு 1 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியுள்ளது. மேலும் திரு. ஸேத் கோவிந்த தாஸ் ஹிந்திக்கென ஒரு தனி அமைச்சரவையே வேண்டும் என்றும் கோரியிருக்கிறார். இந்திக்காக இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது என்றால், நாங்கள் சக்தியற்றவர்களாக இருந்தாலும், எங்கள் எதிர்ப்பு பொருளற்றதாகிவிடாது. ஒரு வட்டாரத்தின் மொழியே ஆட்சி மொழியாகி அவர்கள் ஆதிக்கம் ஓங்கி அந்த நிலைமை நாட்டில் நிலவினால் நாட்டில் ஜனநாயகத்தினால் பயன் ஏற்படும் என்று ஆட்சியாளர்கள் கருதுகிறார்களா? ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும் என்று கூறும்போது ஒரு விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டும். டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி

முதலியார் அவர்களும் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களும் ஆங்கிலத்தில் பேசினார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் தாய்மொழியைவிட அதிகப் பற்று இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அந்த மொழியிலுள்ள சில சிறப்பு காரணமாக அதை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆங்கிலத்தைச் சுதந்திர மாகப் பயன்படுத்த முடிகிறது என்று திரு. பாலசுப்ரமணிய ஐயர் அவர்கள் இங்கு சொன்னார்கள். தமிழுக்கும் ஹிந்திக்குரிய அந்தஸ்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர்கள் வற்புறுத்த வேண்டும். அந்த அந்தஸ்து தமிழுக்கு இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் நாளைக்காவது கிடைக்கவேண்டும். அப்படிக் கிடைக்கும் வரையில் ஆங்கிலம் மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும்.

மேலும், ஹிந்தியை மூன்றாவது மொழியாக கல்விப் பயிற்சியில் வைத்திருப்பதால் ஒரு சிக்கல் ஏற்படுகிறது. "ஹிந்தியைப் பாடத் திட்டத்தில் வைத்திருப்பதால் அதை நீங்கள் ஐந்தாண்டு அல்லது பத்தாண்டு காலத்தில் படித்து விடுங்கள். இந்தத் தவணையை நாங்கள் தருகிறோம். தவணை முடிந்தவுடன் நாங்கள் இந்தியை ஆட்சிக்கு கொண்டு வருகிறோம், நீங்களும் ஆட்சியில் பங்கு கொள்ளலாம்" என்று டெல்லியிலுள்ளவர்கள் சொல்லக்கூடும். இந்தியை கட்டாய பாடமாக வைக்கக்கூடாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தெலுங்கையோ, சமஸ்கிருதத்தையோ, விரும்பு கிறவர்கள் படிப்பதுபோல, இந்தியையும் விரும்புகிறவர்கள் படிக் கட்டும். மும்மொழிக் கொள்கை சிக்கலானது என்று கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவரும், டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களும் கூட தெரி வித்திருக்கிறார்கள். நம்மைப் பொறுத்தவரையில் அது ஏமாற்ற மானது. டெல்லியில் இருப்பவர்கள் கூட மூன்றாவது மொழி ஒன்று உண்டு என்று போர்டில் எழுதி வைத்துவிட்டு நம்மை ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். நேருவின் நண்பரான திரு. ஸ்ரீ. பிரகாசாவே என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். "நீங்கள் இந்தியைத் திணிப்பதில் இவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறீர்களே, உங்களுடைய எண்ணிக்கையில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை இருந்து, தமிழர்கள் தமிழே ஆட்சி மொழியாக ஆக வேண்டும் என்று சொன்னால் நீங்கள் ஒத்துக்கொள்வீர்களா" என்று அவர், வடக்கே இருப்பவர்களைப் பார்த்து கேட்டிருக்கிறார்.

தமிழும், தமிழுக்குத் துணையாக ஆங்கிலமும் என்ற அடிப் படையில் கல்வித் துறையை சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டில் மத்திய சர்க்கார் இயங்கும் ஒவ்வொரு துறையிலும் அலுவலகத்திலும் நம் மாநில ஆட்சிமொழிதான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; தபால் இலாகாவோ, ரெயில்வேயோ, வருமான வரி இலாகாவோ, எல்லாவற்றிலும் தமிழ் நாட்டுக்குள் தமிழ் தான் பயன்படுத்தப்படவேண்டும். அதேபோல ஆந்திராவில் தெலுங்கும் பிற மாநிலங்களில் அந்தந்த மொழிகளும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அவர்கள் டெல்லியுடன் மத்திய அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது பொது மொழியான ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

டெல்லியில் இந்தி வந்தவுடன் உத்தரப் பிரதேசத்தில் கைகாட்டி [illegible]த்தில் கூட மைல்கள் எண்ணிக்கை ஹிந்தியில் மட்டுமே எழுதப்

பட்டிருந்ததாம். அதனால் நமது முதலமைச்சருக்குக்கூட கஷ்டம் ஏற்பட்டதாம் (சுற்றுப்பயணம் சென்றபோது).

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அப்படி மத்தியப் பிரதேசத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

திரு. க. அன்பழகன் : மேலும் ராமேஸ்வரத்திற்குப் போகும் நெடுஞ்சாலையில் கூட மைல் கற்களில் இந்தியில் எழுதியிருக்கிறார் கள். ஆட்சி மொழியாக தமிழை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் மொழி யான ஹிந்தியை இந்த முறையில் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது, கூடாது. ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்று சொன்னால், எல்லா தேசிய மொழிகளும் இன்று மாநில ஆட்சி மொழிகளாக ஆகியுள்ள யாவும், விரைவிலேயே மத்திய ஆட்சி மொழி நிலையை அடைவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்ய வேண்டும்.

அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்பதைப் பொறுத்த 5-10 p.m.
வரையில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 17-வது பிரிவை தூக்கி எறிய வேண்டுமென்று யாராவது சொன்னால் அதன் பொருள் என்ன? 17-வது பிரிவின் முதல் பகுதி மத்திய ஆட்சி மொழியைப் பற்றியது. அதில் வரும் எல்லா ஷரத்துக்களும் ஆங்கிலத்தை விட ஹிந்திக்குத்தான் அதிகமான பாதுகாப்புகள் தருகின்றன. நாளைக்கே, "அதைத் திருத்தப் போகிறோம்" என்று கனம் அமைச் சர் சொன்னால், அதற்கு நன்றிகூறத் தயாராயிருக்கிறேன். மாறாக, அதைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டால், 17-வது பிரிவின் இரண்டாவது பகுதியில் மாநில ஆட்சி மொழிபற்றிக் கூறியுள்ள உரிமைகள் போய்விடுமே என்று வாதிடுவது கண்டனத்தின் நோக்கத்தை ஏற்காததினாலேயே. ஹிந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியில் நடைபெற்ற தவறான காரியங்களுக்கெல்லாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தான் பொறுப்பாளி என்று கனம் முதலமைச்சர் நினைக்கக் கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். "இல்லை, அப்படித்தான் நினைப்பேன்" என்று அவர் சொன்னால், அவர் மனதை மாற்றக் கூடிய நிலையில் நான் இல்லை. ஹிந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழியாகக் கோலோச்சும் அக்கிரமத்தைத் தடுக்க கனம் அமைச்சர்கள் மேற் கொள்ளும் எல்லா முயற்சிகளிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சினை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

(Mr. Chairman in the chair)

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் :** தலைவர் அவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்னையை நான் அணுகும்போதும் பிரத்தியட்சக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுகவேண்டும். மொழி ரொம்ப முக்கிய மானதுதான். ஆனால் நம்முடைய நாடு பலமொழிகள் பேசப்படு கிற பரந்த நாடாக இருக்கிறது. மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் தாய்மொழியான தமிழில்தான் நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு எந்தவித தடையும் இருக்க முடியாது. தமிழில் நிர்வாகம் நடத்துவதற்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. அதை வற்புறுத்துகிறது என்று கூட

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

சொல்லலாம். ஆனால் அதில்கூட நிர்ப்பந்தமில்லை. தாய்மொழியில் நடத்தலாம், அல்லது ஆங்கிலத்தில் வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம் என்கிற வகையில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் உரிமை அளித்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த நாடு பலமொழிகள் பேசுகிற நாடு, ஆகவே மத்திய ஆட்சி வேறு, மாநில ஆட்சி வேறு இரண்டுக்கும் sovereignty இருக்கிறது. மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்த வரையில் எந்த மொழியில் நடத்துவது என்பதுதான் பிரச்னை. நேற்று இன்று ஏற்பட்டதல்ல இது. சுதந்திரம் வந்தபிறகு ஏற்பட்டதல்ல. மகாத்மா காந்திதான் நமக்கெல்லாம் சுதந்திர விழிப்பு ஏற்படுத்தினார். சுதந்திர இயக்கத்தை பாமர மக்களின் இயக்கமாக மாற்றியமைத்தார். சுதந்திர இயக்கத்திற்கு தலைமை ஏற்றுக்கொண்டபொழுது நம்முடைய விவகாரங்களை தாய்மொழியில் நடத்தவேண்டுமென்பதையும் அகில இந்தியாவுக்கு ஒரு பொதுமொழி வேண்டுமென்பதையும் அவர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் செய்யப்பட்ட பொழுது எத்தனையோ வேறுபட்ட அபிப்பிராயபேதம் எல்லாம் இருந்தது. ஆனால் சட்டமாகிவிட்டது. அதன்படி இந்தி ஆட்சிமொழியாக வேண்டுமென்று சட்டம் செய்தவர்கள் அதை உடனடியாக செய்யமுடியாது என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார்கள். ஏனென்றால் இந்தியை தாய் மொழியாகக் கொண்ட மாநிலம் தவிர வேறு சில மாநிலங்களில் இந்தி அடியோடு தெரியாது. இந்தி படித்தாலும் இந்தியை உடனடியாக கையாள முடியாது என்பதால்தான் இந்தி உடனடியாக ஆட்சிமொழியாக இருக்கமுடியாது என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் செய்தார்கள். அதற்குப் பிறகு எப்படி மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதையும் நாம் வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தப் பக்கத்தில் நமக்கு இந்தியே வேண்டாமென்று கூறுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி, அந்தப் பக்கத்தில் ஆங்கிலமே வேண்டாமென்று சொல்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கை இதை விட அதிகம் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் நாம் நம்முடைய தேவையை ஒட்டி நமக்கு வேண்டுகிற வரை ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினோம். Official Language Commission அமைக்கப்பட்டு மாநிலங்கள் மூலமாக ஆராய்ந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்தார்கள். பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அப்போதெல்லாம் இந்த அரசாங்கம் சட்டமன்றத்தைக் கலந்தாலோசித்து எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்து கலந்தாலோசித்து, நம்முடைய கொள்கை என்ன என்பதை—நாம் வற்புறுத்த வேண்டிய கொள்கை என்ன என்பதை நிர்ணயித்து அதை நாம் தெரிவித்தோம். அதைப் பின்பற்றியேதான் மேலும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். இந்தியே கூடாது என்று முன்பு கூறவில்லை. இதுபற்றி சட்டமன்றத்தில் கலந்தாலோசித்து கமிட்டிபோட்டு எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் கலந்து பேசி நாம் நிர்ணயித்தது என்னவோ அதைத்தான் இந்த அரசாங்கம் அனுசரித்து வருகிறது, முன்பும் அதுதான் அனுசரிக்கப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் மும்மொழிக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது என்பது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். அது போதுமென்று அரசாங்கம் அப்போது நினைக்கவில்லை. சட்டமன்றத் தலைவர் நினைக்கவில்லை. மூன்று மொழிகளும் வேண்டும்.

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

ஒன்று தாய்மொழி, மற்றது ஆங்கிலம், மூன்றாவதாக இந்தியே படிக்கவேண்டுமென்பதில்லை. ஆனால் ஏதாவது ஒரு மொழி படிக்கவேண்டுமென்பதுதான் நாம் உருவாக்கிய மும்மொழித் திட்டம். அகில இந்தியாவுக்கும் மும்மொழிக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் இந்தி தாய் மொழியாக இல்லாத மாநிலங்களில் எல்லாம் மும்மொழிக் கொள்கைப்படி இந்தி கட்டாயமாகக்கூட மாணவ மாணவிகளுக்கு போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. நாம் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. கட்டாயப் படுத்தப் போவதில்லை என்றும் நான் கூறினேன். கட்டாயம் என்றால் அதற்கு ஒரு எதிர்ப்பு வரும். நடைமுறையில் ஸ்கூல் ஃபைனலில் ஒரு லட்சத்தி ஐயாயிரம் பேர்கள் இந்தி படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். ஏதாவது புதியமொழி கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் இந்தி படிக்கலாமென்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அதில் ஏன் குழப்பம் உண்டாக்க வேண்டும்? மாணவர்கள் தெரிந்துதான் இந்தி படிக்கிறார்கள் என்றால் அதை படிக்காதே என்று சொல்வது நல்லதல்ல. படித்தால் சௌகரியமிருக்கிறது. அதனால் படிக்கிறார்கள். மூன்று மொழி வேண்டாம், இரண்டு மொழியே போதும் என்று சொல்வது முறையல்ல. ரஷியாவில் ரஷிய மொழி இருக்கிறது. பிராந்திய மொழி இருக்கிறது. ஆங்கிலமும் கட்டாயமாக இருக்கிறது. மூன்று மொழி கற்பது நல்லது என்பதை நாம் உணர்கிறோம். மாணவர்கள் அதை படிப்பதில் சிரமமில்லை. அப்படியிருக்கும்போது இந்தி வேண்டாம், அதைப் படிக்காதே என்று சொல்வது சரியல்ல. மும்மொழிக் கொள்கை இங்கே அனுசரிக்கப்படும்போது அது எல்லா மாநிலங்களிலும் கண்டிப்பாக நடத்தப் பட்டது. அங்கே கூடியவரையில் மும்மொழி Preferably என்று போடப்பட்டு இருக்கிறது. அது தென்னிந்திய மொழியாக இருப்பது நல்லது. இந்தி அல்லாத மொழியாக இருக்கவேண்டும் Modern Language ஆக இருக்க வேண்டுமென்று போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தி தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் உருது படித்தால் போதாது என்றும் போட்டு இருக்கிறார்கள்.

இப்போது கனம் உறுப்பினர் ஹண்டே அவர்கள் சொன்னார்கள், Constitution ல் இருக்கிறபடி equality of status இல்லை என்றார்கள் உயர்ந்த கருத்துதான். அப்படியிருக்கும்போது எனக்கு எதற்கு இந்தி என்று சொன்னார்கள். ஆங்கிலத்தை வைத்து விட்டால் மட்டும் equality of status வந்துவிடுமா? எத்தனை பேர் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறார்கள்? மற்றவர்கள் கேட்கமாட்டார்களா நாம் ஏன் ஆங்கிலம்படிக்க வேண்டுமென்று. தமிழில் நடத்தினாலும் equality of status வந்துவிடுமா? நான் ஒன்றும் படிக்கவில்லை. கையெழுத்துப்போடத் தெரியாது. தற்குறி. நான் சொல்லலாம், தமிழ் வைத்திருப்பது Constitution -க்கு விரோதமாக இருக்கிறது என்று தற்குறிகளுக்கு Opportunity இல்லை என்று அவர்கள் கேட்பார்கள். ஆங்கிலத்தை வைத்தாலும் எத்தனை பேருக்கு Opportunity வருகிறது. கனம் உறுப்பினர் அன்பழகன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலம் படித்தவர். தமிழில் பேசுகிறமாதிரி ஆங்கிலத்தில் பேசமுடியவில்லை என்

றார்கள். பண்டிதர், புலவர், பேராசிரியர் அப்படிச் சொல்கிறார் என்றால் மற்றவர்களுடைய கதி என்னவது? எதிர்க்கட்சித் தலைவர் Vice Chancellor இருக்கிறார்கள். துணைத்தலைவர் இருக்கிறார்கள். நன்றாக ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். அப்படியே எல்லோராலும் பேசமுடியுமா? அதனால் ஆங்கிலம் வைத்திருந்தாலும் equality of status இருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. இது முன்பு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விஷயம். அப்போது சட்டமன்றம் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம் அப்போதுதான் மெமோராண்டம் தயாரித்தோம். இதுதான் நம் பார்லிமெண்டரி கமிட்டியில் வற்புறுத்தவேண்டியது என்று சொன்னோம். இப்போது புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இந்த அடிப்படையில் தான் நாம் மேலும் மேலும் வற்புறுத்திக்கொண்டு வந்தோம். அப்போது தான். Official Language சட்டம் வந்தது. பதினைந்து ஆண்டுகள் கால அவகாசம் கொடுத்தார்கள். அது போதாது என்று தெரிந்தது. அதற்குப் பிறகும் 1965 ஜனவரி மாதம் 26-ம் தேதி அதற்குத் தயாராக இருக்க முடியாது, அதனால் பாதிக்கப்படுவோம் என்று உணர்ந்துதான் இந்த ஃபார்முலா
5-20 p.m. அமைத்தோம். ஆங்கிலம் நாம் வேண்டுமென்கிற வரையில் இருக்கலாமென்று நிர்ணயித்தோம். அதையொட்டித்தான் Official Language சட்டம் வந்தது. May அல்லது 'Shall' சட்டத்தில் வரம்பு இல்லை. May continue என்று இருக்கிறது. அது எத்தனை காலத்திற்கு Continue ஆகுமென்று வரம்பு இல்லாமல் 'ஷெல்' போட்டால் சில சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்று பிரதம மந்திரி கூறினார்கள். இருபது அல்லது நாற்பது ஆண்டு என்று போடலாமா என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. எதிர்கால சந்ததியைப்பற்றி நாம் யார் சொல்வதற்கு? நாம் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது கூடாது என்று சொல்லிவிட்டேன். அதனால்தான் அப்போது 'மே' என்று போட்டார்கள். அதை விளக்கினேன். பிரதம மந்திரி உறுதி மொழி நமக்கு இருக்கிறது. அது நமக்கு வேண்டியதை அளிக்கிறது. நாம் வேண்டுகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்ற உறுதியை அளிக்கிறது.

பிரதமர் நேரு அவர்கள் மறைந்துவிட்ட பிறகு சந்தேகம் வந்தது. அச்சம் ஏற்பட்டது. கொஞ்சம் அதிக உற்சாகத்தோடு கடிதம் எழுத முற்பட்டார்கள். உத்தரப்பிரதேச முதல மைச்சர் எழுதி அனுப்பினார்கள். Living index சீசன் ரிப்போர்ட், இந்தியில் அடித்தார்கள். அவர்களுடைய சங்கடம் என்னவென்றால் ஆங்கிலமே உபயோகிக்க முடியாது. நாம் செய்த மாதிரி அவர்கள் சட்டம் செய்யவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் ஹைக்கோர்ட்டு சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு போவார்கள். அப்படி ஒரு zeal அதைவிட கடுமையான வார்த்தை ஒன்றை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு வேகம் ஆவேசம் இருப்பதால் ஆங்கிலமே கூடாது இந்தியே போதும் என்கிறார்கள். நாம் செய்த சட்டத்தைக்கூட அவர்கள் செய்யவில்லை. மொழி பெயர்க்க முடியும் என்றாலும் இந்தியில் வந்ததைத் திருப்பி அனுப்பியிருக்கிறோம்.

திரு. க. அன்பழகன் : நம்முடைய மாநிலத்தில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. இந்தியை இங்கு அனுப்புகிறபொழுது நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து பதில் தமிழில் அனுப்ப முன் வருவார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இதுதான் எதிர் கட்சி தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது. அதுவும் நடந்தது. டி.எம்.எஸ். இலாகாவில் அங்கிருந்து வந்ததற்குப் புரியவில்லை என்று தமிழில் எழுதினோம். இப்படி எல்லாம் விளையாடலாம். நாட்டு நிலவரம் எப்படி? நாட்டு பிரச்னை எப்படி? இந்த பிரச்னையை தீர்ப்பது எப்படி என்பதுதான் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். இந்த அடிப்படையில்தான் நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்று பார்க்க வேண்டும். சரி, எல்லா மொழிகளும் இருக்கட்டும் என்று சொல்லலாம். சொல்லுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. இந்தி இருந்தால் ஆங்கிலம் இருந்தால் மற்ற பிராந்திய மொழிகளும் இருக்கட்டும் என்பது ஒரு திருத்தம். கனம் நடராசன் பிரேரேபித்த திருத்தம். இதுவரையில் நாம் கையாண்ட கொள்கை சாத்தியப்பட்ட கொள்கை; வற்புறுத்தி வெற்றி பெற்ற கொள்கை. 14 மொழிகளும் இருக்கலாம். ஆனால் எல்லா மொழிகளும் இருந்தால் நிர்வாகம் பாதிக்கப்படும். அதையும் நாம் உணர வேண்டும். ஒன்று இரண்டு மொழிகள் இருக்கலாம். விவகாரத்துக்கு ஒரு மொழி, நிர்வாகத்திற்கு இன்னொரு மொழி வைத்து simultaneous translation செய்யலாம். எதற்கும் ஒரு அளவு வரம்பு உண்டு. 14 மொழிகள் என்று வாதத்திற்குக் கூறலாமே தவிர நடைமுறைக்கு சரி வராது. ஒரு பிரத்யட்ச உணர்வோடு ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறோம். 14 மொழிகளை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் ஆங்கிலம் தேவை இல்லை. இப்போதே ஆங்கிலப் படிப்பு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 14 மொழிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், ஆங்கிலம் இன்னும் போய்விடும். ஆங்கிலத்தைப் படிக்கிறது இல்லை என்பதுதான் என் குறை. நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் எல்லாவற்றிற்கும் வேண்டும். இப்போது நாம் வேண்டும் என்கிற வரையில் ஆங்கிலம் என்று போட்டிருக்கிறோம். கனம் ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் உடனே சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சீக்கிரம் செய்வதுதான் நல்லது. ஆனால் அவசரப்பட்டு நம்முடைய தேவை பூர்த்தியாகாத வகையில் சட்டம் செய்வதில் பயன் இல்லை. இதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நம்மைப்போல் இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாதவர்கள் எல்லோரும் ஓரே வகையாக சிந்தித்தால் கவனம் செலுத்தினால் நம் வேலை சுலபமாக முடியும். இதுதான் என் கவலை. முதலில் இப்போது மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. காலம் சென்ற பிரதமர் நேரு அவர்களின் உறுதி மொழிகளை சட்டம் ஆக்குவது என்பதுதான் நாம் கோருவது அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்டம் நமக்கு வேண்டிய முறையில் வரவேண்டும். ஏதோ ஒரு சட்டம் வந்தால் பயன் இல்லை. அப்படி நான் அவசரப்படமாட்டேன். சீக்கிரம் வர வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறேன். ஏப்ரல் மாதத்திற்குள் சட்டம் வரவேண்டும். நமக்கு என்ன தேவையோ, அந்தத் தேவை பூர்த்தியாகக்கூடிய வகையில் சட்டம் செய்ய

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

வேண்டும். இப்போது பரீட்சைபற்றி கூறப்பட்டது. அது பற்றி நாம் இப்போது ஒன்று கூறியிருக்கிறோம். ஆங்கிலம் இருக்கிறது, அதோடு இந்தி மீடியம் வைக்க யோசிக்கிறார்கள். நீங்கள் இந்தியை வைப்பதாக இருந்தால் மற்ற மொழிகளையும் வையுங்கள் என்று கூறுகிறோம். அதில் அவர்கள் காண்கிற சிரமங்களை நாம் உணராமல் இல்லை. இருந்தாலும் சொல்லியிருக்கிறோம். நாங்கள் பரிசீலனை செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். பரிசீலனை செய்கிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்று சொன்னோம். உள்துறை அமைச்சர் நந்தா அவர்களை கடைசியில் பார்த்துவிட்டு வருகிறபோது அநேகமாக இந்தியை அவ்வளவு வேகமாக மீடியமாக கொண்டு வருவதில்லை என்றார்கள். இதை பரிசீலனை செய்யாமல் அவசரப்பட்டு இந்தி Moderation formula தயாராய் இருந்தாலும்கூட கொண்டு வரமாட்டார்கள். International numerals என்று அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிறது. இதற்கு முன்பு இதை அனுசரிக்காமல் இருந்தது தப்புத்தான். தப்பு யாரும் செய்கிறார்கள். இப்படி ஒரு சுபாவம். புது டைப் ரைட்டர்களுக்கு ஆர்டர் கொடுத்திருக்கிறோம். இதுபற்றி எல்லாம் பேசாமல் இல்லை; விசாரிக்காமல் இல்லை. தற்சமயம் நடைபெறுகிற பார்லிமெண்டில் இந்தி எண்கள் இல்லை. International numerals தான் போட்டிருக்கிறார்கள்.

நேற்று பேசிய கனம் ஆதித்தனார் அவர்கள் இங்கே தமிழ் வைத்தால் போதும் என்று சொன்னார்கள். அதைத்தான் கனம் அன்பழகன் அவர்களும் எடுத்துக் காட்டினார்கள். தமிழ் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தலாம். ஆங்கிலமும் தெரியவேண்டும். தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு ஆங்கிலம், தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரியாதவர்களுக்கு இந்தி என்று மூன்றும் இருக்கலாம். நான் அது தான் சொன்னேன். மத்திய பிரதேசத்தில் நாக்பூருக்கு ஏரோ-பிளேனுக்கு போக எவ்வளவு தூரம் என்றால் தெரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. காரணம் அங்கு இந்தி எண்கள் போடப்பட்டிருந்தது. ஆங்கிலத்தில் இருந்தால் தெரிந்திருக்கும். தமிழ்
5-30 p.m. அவசியம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லலாம். வருமானவரி ரிட்டர்ன், மணியார்டர் பாரம், ரயில்வே ஸ்டேஷன் முதலிய இடங்களில் தமிழ்தான் இருக்கவேண்டும் இந்தி எதற்கு என்று தார் போட்டு அழிக்கிறேன் என்று சொன்னால் அதில் நியாயம் இல்லை. ராமேஸ்வரத்துக்கு எத்தனையோ பேர் வருகிறார்கள். ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களும் வருகிறார்கள், தெரியாதவர்களும் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்திதான் தெரியும். நாம் காசிக்கு எவ்வளவு பேர் போகிறோமோ இதைவிட அதிகமாக ராமேஸ்வரத்திற்கு வருகிறார்கள். நாம்தான் வருகிறவர்களை நன்கு உபசரிக்கும் பண்புடையவர்கள் ஆச்சே. அங்கே ஆங்கிலத்தை அழிக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்பதற்காக இங்கே இந்தியை அழிக்கிறேன் என்று சொன்னால் எப்படி. ஆவேசம் படைத்தவர்கள் அங்கே தான் அதிகம். அகில இந்தியாவை சுற்றிப் பார்த்தால் ஆவேசம் அங்குதான் அதிகம். நாம் தமிழ் வேண்டும் என்று சொல்லலாம். ஆங்கிலம் இருக்கட்டும். இந்தி போடாதே என்று எப்படிச் சொல்லுவது? நியாயம் இல்லை. அகில இந்தியா பரிசை பற்றி பிரதம மந்திரி அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் உறுதிமொழி

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அளித்திருக்கிறார். முன்பிருந்த பிரதமர் அளித்த உறுதிமொழியை வலியுறுத்தியிருக்கிறார். இந்தி தெரியா விட்டாலும் recruit செய்வதில் தடை இருக்காது என்று போட்டிருக்கிறார்கள்.

Constitution-ஐயே திருத்தினால் என்ன என்று வற்புறுத்தினார்கள் கனம் அங்கத்தினர்கள். Constitution திருத்தினால் நல்லதுதான்; ஆனால் திருத்துவது அவ்வளவு சுலபமல்ல.

முதலிலே இந்தியா பல மாநிலங்களைக் கொண்டது. அவர்கள் பிரிந்துபோக வேண்டுமென்று சொன்னாலும் நாம் பிரிந்து போகத் தயாராயில்லை என்று மனதிலே திடம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். இந்தியா ஒன்று என்பதை மனதிலே திடம் செய்து கொள்கிற உறுதி வேண்டும்.

இப்பொழுது Constitution- -ஐத் திருத்துவது என்றால் இப்பொழுது இருக்கிற பார்லிமெண்ட் சபையிலே எவ்வளவு ஓட்டு வரும். பக்கத்திலே இருக்கிற வங்காளமே முக்கால் பங்கு ஒத்துக் கொண்டால் சரிதான் என்கிறார்கள். பிறகு யாரை வைத்துக் கொண்டு ஓட்டு வாங்குவது. ஆகவேதான் நமக்கு பிரத்தியட்ச கண்ணோட்டம் வேண்டுமென்று சொன்னேன். Constitution- -ல் 17-வது பிரிவை எடுக்க வேண்டாம். திருத்த வேண்டும் என்று சொல்லலாம். அது அவ்வளவு சுலபமல்ல. அதற்கு requisite majority எல்லாம் வேண்டும். சில பேர் வராது இருந்தாலும் Constitution- -ஐத் திருத்த முடியாமல் போய்விடும். ஆனால் அவசியமிருந்தால் எப்படியும் திருத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்து தான் தீரவேண்டும். அதற்கு அவசியமில்லை என்று சட்ட நிபுணர்கள் சொல்லுகின்றார்கள் Official Languages Act லேயே திருத்தம் செய்தால் போதும் என்று சட்ட நிபுணர்கள் அபிப்பிராயம் சொல்கிறார்கள். ஆகவே Constitution- -ஐத் திருத்த வேண்டியதில்லை.

14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக இருப்பது சாத்தியமானதல்ல. அப்படிச் சொன்னால் அது வாதம். அது போய்க் கொண்டேதான் இருக்கும். எப்படியும் ஒரு முடிவு வேண்டும். இந்தியா நம்முடைய நாடு, இமயமலை நமது மலை, நாமும் பாரத நாட்டு புதல்வர்கள் என்ற உணர்ச்சியோடு இந்த நாட்டிலே பிறந்த தமிழ் மக்கள், நமக்கு உரிய பங்கை மத்திய ஆட்சியிலே எப்படி பெறுவது என்று கவனம் செலுத்தும் வகையில் காரியத்தை செய்ய வேண்டுமே தவிர—வாதம் என்று பேசினால் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போகலாம், எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் பேசலாம்—இதற்கு எப்படி ஒரு தீர்வு கண்டு மேலும் நமது உரிமைகளை எவ்வாறு பாதுகாத்துக் கொள்வது என்பதில் தான் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழி. ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கும். இன்றைக்கு அதுதான் நிலைமை. இதுவரைக்கும் நாம் ஒப்புக் கொண்டது, அரசாங்கம், சட்ட மன்றம் ஒப்புக்கொண்

டது இதுவே. பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விஷயம் இது. அதற்கு மேலே எனக்கு இந்தி பிடிக்கவில்லை, இந்தி வேண்டாம் என்றால் வாதத்திற்குச் சொல்லலாம், ஆனால் இன்றைக்கு காரியத்தில் நடக்கக் கூடியது அல்ல. இந்தி ஆட்சிமொழி என்ற சட்டத்தில் இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகின்ற வரையிலே ஆங்கிலம் என்று இப்பொழுது திருத்தப்படப் போகிறது. அதற்கு உறுதிமொழி அளித்து இருக்கிறார்கள்.

இந்தியைப் படிப்பதற்கு இது வரையிலே போதிய கவனம் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; கவனம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று பணம் ஒதுக்குகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தி படிப்பதற்கென்றால் ஒரு மாநிலத்துக்கு மட்டுமல்ல. இந்தி பேசாத மாநிலங்களிலே, இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மாநிலங்களிலே இந்தியைப் படிப்பதற்கு ஆகும் செலவை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்ற பொறுப்பிலேதான் ஒரு கோடி ரூபாயோ, மற்ற பணமோ கொடுக்கிறார்கள். அதே மாதிரி உத்தரப் பிரதேசத்திலே, மத்தியப் பிரதேசத்திலே, பஞ்சாபிலே தமிழோ, தெலுங்கோ சொல்லிக் கொடுக்கவும் பணம் கொடுக்கிறோம், எங்கெங்கே தமிழிலே அக்கரை இருக்கிறதோ, தமிழை கற்க எந்தெந்த மாநிலங்கள் எவ்வளவு அக்கரை எடுத்தாலும் அதற்கெல்லாம் ஆகும் செலவுக்கு—ஆசிரியர்களுக்கு ஆகும் செலவுக்குக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள்.

அதேபோல இந்தி பேசப்படாத, இந்தியை தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மாநிலங்களிலே இந்தியைப் படிக்க என்ன என்ன செலவாகிறதோ அந்த செலவை நாங்கள் கொடுக்கிறோம் என்று மத்திய அரசினர் சொல்கிறார்கள். இதுதான் இப்போதைய நிலைமை. இந்த நிலைமையிலே நாம் ஒன்றுதான் பார்க்க வேண்டும். நமக்கு—தமிழ் நாட்டு இளம் சந்ததியார்க்கும் சரி, பெரியவர்களுக்கும் சரி—எந்த விதத்திலும் பாதகம் ஏற்படக்கூடாது, இப்பொழுது நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய இந்த அடிப்படையிலே பாதகம் இல்லாமல் பார்க்க என்ன வழி? அது தான் அரசாங்கத்தின் கவலை. இந்த வகையிலேதான் இந்த அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

இதுதான் நிலைமை. இதிலே மேலும் தொடர்ந்து அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும். இதிலே நான் எதிர்க் கட்சியிலே வீற்றிருக்கிற நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் இந்த நிலைமையை நன்றாக சிந்திக்கவேண்டும். மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கமும் அடி என்பது போல எனக்கு ஏதோ இரண்டு பக்கமும் அடி என்றார்கள். அந்த மாதிரி எந்தப் பக்கத்திலேயும் என்னை அடித்து விட முடியாது. அதற்கு நான் அச்சப்படவில்லை. ஆனால் சிக்கலான பிரச்னையிலே தீர்வு காண்பதற்கு நாம் எத்தகைய சூழ்நிலையை அமைப்பது? அங்கேயும் பிடிவாதம் பிடித்தவர்கள், ஆவேசம் கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எதற்காக ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும், ஆங்கிலம் கூடாது என்று சொல்

கிறார்கள். இன்றைக்கே இந்தி வரவேண்டும் என்று சொல்கிறவர்கள்கூட இருக்கிறார்கள். ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள்.

நான் அவர்களிடம் கூறியது என்னவென்றால் ஏன் மாற்ற வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறீர்கள். உறுதி மொழியை ஒப்புக் கொள்வதாக இருந்தால் அதை சட்ட பூர்வமாக்க உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம். உங்களுக்கு mental reservation இருந்தால் சொல்லுங்கள், அந்த உறுதிமொழி கூட கூடாது என்று சொல்கிறீர்களா என்றேன். 'இல்லை இல்லை' என்றார்கள். பின்னே ஏன் ஆட்சேபம் என்றேன். அவர்கள் எண்ணம் இந்தி தாய்மொழி, அது அகில மொழியாக ஆய்விட்டது என்று சொல்கிறார்களே தவிர, ஒரு சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மை இல்லை. இங்கே சில பேரிடத்தில் ஆவேசம் இருக்கிறது. ஆனால் அங்கே அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்காக நமது உரிமையை விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர்கள் எல்லோரையும் வைத்துத்தான் நாம் வேண்டிய சட்டத்தை செய்து நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். சட்டத்தை செய்தால் மாற்ற மாட்டார்களா என்றால், இன்றைக்கு மாற்றுகிறோம். ஜனநாயகத்திலே எந்தக் காலத்திலேயும் எதிர் காலத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாது. சட்டத்தை எந்த விதத்திலேயும் மாற்றலாம். அதே மாதிரி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தையும் மாற்றலாம். இன்றைக்கு சட்டம் செய்கிறோம். சட்டத்தை விட நேருஜியின் உறுதிமொழி இருந்தால் அதுவே உயர்ந்தது, அது இருக்கிறது, உறுதிமொழியும் இருக்கிறது, வேறு சட்டம் வேண்டியதில்லை, சட்டம் இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை என்ற வகையிலே தான் வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்தோம். இப்பொழுது இந்த சட்டம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றோம்.

சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதோடு நாமும் நம்முடைய தமிழ் 5-4 p.m
நாட்டு எதிர்காலத்தை கவனிக்கவேண்டும். நம் மாணவர்களிடத்திலே எல்லாம் ஒரு கருத்து, இந்தியே வேண்டாம், இந்தியை கொளுத்து, இந்தி அரக்கியை தகனம் செய் என்ற ரீதியிலே அவர்கள் செய்கிறார்கள், அதற்கு நாம் ஆதரவு அளிப்பதாக இருக்கக் கூடாது. மொழியை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு படிக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு அது நல்லதுதான். இது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கெல்லாம் தெரியாததல்ல, ஒரு மொழியைப் படிப்பதாலே மற்ற மொழியிலே உள்ள பற்று குறையப் போவதில்லை. ஆங்கிலம் படித்தோமே, அதனால் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு யாருக்கு தமிழிலே உள்ள பற்று குறைந்து விட்டது? யாருக்கும் குறையவில்லை. கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும், திருப்பனந்தாள் மடம், காசி மடம் இருக்கிறது. காசியிலே மடத்தை ஸ்தாபித்து அங்கே மக்களுக்கெல்லாம் நல்வழி காட்டிவந்த ஆதி குமரகுருபரர் வரலாறு உயர்ந்த வரலாறு. அவர் சமஸ்கிருதத்தை நன்றாகக் கற்றவர். அவர் தமிழையும் நன்றாகக் கற்றவர். அவர் இந்தியும் கற்றிருந்தார். அவர் கம்பராமாயணா

பற்றி இந்தியில் பேசினார். இந்தி அவருக்குத் தெரிந்திருக்காவிட்டால் அங்கே அவர் கம்பரின் பெருமையைப் பற்றி எப்படிப் பேசியிருக்க முடியும்? அங்கே தமிழில் பேசினால் அங்குள்ள தமிழர்கள்தான் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவர் தமிழ் இந்தி ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நல்ல புலமை பெற்றிருந்ததால், அங்கே அவர் கம்பராமாயணம் பற்றி இந்தியில் பேசினார். அவர் பேசியதைக் கேட்டு உணர்ந்தவர்களில் ஒருவர்தான் பிரசித்தி பெற்ற 'ராம சரிதம்' எழுதிய துளசிதாஸ். குமரகுருபரர் சொன்னதை வைத்துத்தான் துளசிதாஸ் அதை எழுதினார் என்பது தமிழர்களுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் பெருமை அளிப்பதாகும். எனவே ஒரு மொழியைக் கற்பதால் மற்றொரு மொழிக்கு பாதகம் ஏற்படாது; மற்றொரு மொழிக்குக் குறைவு ஏற்படாது.

Vested interests காரணமாக சிலர் இந்தி வந்து விட்டால் ஆங்கிலம் போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். Vested interests எல்லா விஷயங்களிலும் வருகின்றன. ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் குறையக் கூடாது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆங்கிலத்திற்கு ஒருவிதத்திலும் பாதகம் ஏற்படாது.

திரு. க. அன்பழகன்: ஆங்கிலம் மத்திய அரசாங்கத்தில் நீடிக்க வேண்டும் என்று கனம் முதல் அமைச்சர் கூறும்போது, அவரும் vested interests காரணமாக இவ்வாறு கூறுகிறார் என்று அவர்கள் சொல்ல மாட்டார்களா? (சிரிப்பு).

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இல்லை. அவர்கள் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள். அவர்கள் அப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்று சொல்வது புலவரின் கற்பனையில் தோன்றியது ஆகும். சமீபத்தில் நான் டெல்லிக்குச் சென்றிருந்தபோது ஆங்கிலம் பற்றி ரொம்ப வேகமான போக்கு உடையவர்களுடன் இதுபற்றிப் பேசினேன். நான் vested interests காரணமாக இவ்வாறு பேசியதாக அவர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை. அவர்களில் ரொம்ப முக்கியமானவர்களில் சிலருடைய பெயர்களைத் தெரிவிக்கிறேன். ஸ்ரீ ராம் ஸுபாக் சிங், ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா ஆகியவர்கள் இந்த விஷயத்தில் தீவிரவாதிகள். இவர்கள் பார்லிமெண்ட் உறுப்பினர்கள். இவர்கள் ஆங்கிலமே கூடாது என்று சொல்லுபவர்கள். ஸ்ரீ. ராம ஸுபாக் சிங் ரொம்பவும் வேகமான போக்கு உடையவர். இவர் எதிலும் தீவிரவாதி. இவர் இந்தி விஷயத்தில் மிகவும் கண்டிப்பானவர். ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா காங்கிரஸ் பார்லிமெண்டரி பார்ட்டியின் காரியதரிசி. நானே அவர்களை அழைத்து, உபசரித்து, அவர்களிடம் எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். நான் அவர்களிடம் பேசிய பிறகு அவர்கள் "இதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு எங்களுக்கு எல்லாம் தெரிகிறது" என்று சொன்னார்கள்.

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர்: அவர்களுக்கு கனம் முதலமைச்சர் காப்பி கொடுத்தாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன். (சிரிப்பு)

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: காப்பி, ஸ்வீட், 'ஸேவரி' எல்லாம் கொடுத்தேன் (சிரிப்பு). ஆனால் அவர்கள் அதற்காக மாறவில்லை. நான் ஒரு மணி நேரம் பேசினேன். அதைக் கேட்ட பிறகு அவர்கள் 'We are very much impressed' என்று சொன்னார்கள்; "இப்போதுதான் எங்களுக்கு எல்லாம் புரிந்தது" என்று சொன்னார்கள். ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா எப்போதும் ஹிந்தியில் தான் பேசுவார். ஸ்ரீ. தீவாரி என்ற மற்றொரு பெரியவரும் அங்கே வந்திருந்தார். அவர்கள் "நீங்கள் மறுபடியும் மார்ச்–ஏப்ரலில் இங்கே வாருங்கள். அப்போது நாங்கள் 'பார்லிமெண்டரி பார்ட்டி மீட்டிங்' வைக்கிறோம். அந்தக் கூட்டத்தில் நீங்கள் பேசுங்கள். நீங்கள் பேசிய பிறகு மற்றவற்றை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்" என்று என்னிடம் சொன்னார்கள். நான் vested interests காரணமாக அவ்வாறு பேசியதாக அவர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை.

நம்முடைய சௌகரியத்திற்காக ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன். சிலர் vested interests காரணமாக, ஆங்கிலம் போய்விடுமோ என்று பயப்படுகிறார்கள். ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று இயக்கம் நடத்தினால் இத்தனை சம்பவங்கள் நடக்காது. எனவே 'தமிழ் போய்விடும்' என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் கீழ் சபையில் எதிர்க் கட்சியினரிடம் "நீங்கள் ஸ்ரீ ராஜாஜியை எல்லா விஷயங்களிலும் பின்பற்றுகிறீர்களே. தமிழுக்கு ஆபத்து இல்லை, ஆங்கிலத்திற்குத் தான் ஆபத்து என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறாரே" என்று சொன்னேன். "இந்த விஷயத்திலும் நீங்கள் ஏன் ஸ்ரீ. ராஜாஜியைப் பின்பற்றக்கூடாது" என்று அவர்களிடம் நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் "இதை மாத்திரம் நாங்கள் கேட்க மாட்டோம்" என்று சொன்னார்கள்.

திரு. என். வி. நடராசன்: நாங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸ்ரீ ராஜாஜியைப் பின்பற்றுவதாக கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார். இந்தக் கருத்தை அவர் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். மேலும், பிரச்னைகளிலுள்ள கருத்தொற்றுமையைப் பொறுத்தவரையில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் காங்கிரஸுக்கும் 60 சதவிகிதம் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்றால், கழகத்திற்கும் சுதந்திராவிற்கும் 30 சதவிகிதம் ஒற்றுமை தான் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். (கரகோஷம்)

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நான் கூட மொழி விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்வதைப் பற்றி சிந்திக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்; அவர் சொல்வது எல்லாவற்றையுமே ஏற்கத் தயாராயிருக்கிறேன் என்று நான் சொல்ல முடியாது. சில சமயங்களில் அவர் சொல்வது விபரீதமாக இருக்கிறது. அவர் சிறந்த அறிவாளி. அவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவு அளிப்பவர். ஆங்கிலத்திற்குத்தான் ஆபத்து என்று அவர் சொல்லுகிறார். இதனால் ஆங்கிலப் பத்திரிக்கைகளெல்லாம் கவலைப்படுகின்றன. ஆனால், பெருவாரியான மக்கள் ஏன் ஆவேசப்பட்டார்கள்? இதற்கு காரணம் சொல்லுகிறேன். ஒரு துரதிர்ஷ்டமான நிலைமை ஏற்பட்டது. யுத்த காலத்தில் மக்களுக்கு பயம் ஏற்படுவதுண்டு.

சாதாரணமாக, பிள்ளை பிடிப்பு நடக்கிறது என்று சொன்னால், எல்லோரும் பயந்து ஓடுவார்கள். பிள்ளை பிடிப்பவன் வருகிறான் என்று சொல்லிவிட்டால், உடனே எல்லோரும் பயந்துவிடுவார்கள். மருத்துவக் கல்லூரி மாணவனுக்கு பயம் ஏற்பட்டது. ஒரு கல்லூரி மாணவனிடம் "நீ ஏன் ஸ்டிரைக் பண்ணுகிறாய்?" என்று கேட்டால் "அடுத்த ஆண்டிலிருந்து நாங்கள் 'மெடிஸின்' சம்பந்தமான பாடங்களை ஹிந்தியில் தான் படிக்க வேண்டுமாமே" என்று அவன் சொன்னான். இப்படிப்பட்ட பயம் மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத்திற்கு ஒரு குறைவும் ஒருக்காலும் இராது.

இப்போது 'Institute of English Teaching' என்ற ஸ்தாபனம் பெங்களூரில் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு இந்த ஸ்தாபனம் உதவுகிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி ஆசிரியர்கள் தயாரிக்கப்படுகிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தில் ஏராளமான ஆசிரியர்களுக்கு இந்தப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்தாபனத்தில் பயிற்சி பெற்றுவந்த ஆசிரியர்கள் மற்ற பலருக்குப் பயிற்சி அளிக்கிறார்கள். இந்த ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த தலைவர் லண்டனிலிருந்து நம் நாட்டுக்கு வந்திருந்தார். உலகில் ஆங்கிலம் அன்னிய மொழியாக 70 நாடுகளில் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது என்று அவர் சொன்னார். 70 நாடுகளில் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் English Teaching Campaign நடக்கிறது. ஸ்காட்லண்டிலும் அயர்லாந்திலும் இந்த technic நடத்தப்படுகிறது. ஆங்கிலம் தாய் மொழியாக இல்லாத இந்த 70 நாடுகளில் ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் போதிக்க இந்த ஸ்தாபனத்தால் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே 70 நாடுகள் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுதும் போது ஆங்கிலம் எப்படிப் போகும்? ஆங்கிலம் போய் விடுமே என்று vested interests உணர்ச்சி கொண்டவர்களெல்லாம் சொல்கிறார்கள். அது போகாது. ஆங்கிலத்திற்குத்தான் ஆபத்து என்று ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்கிறார். ஆங்கிலம் போகாது.

நாம் எல்லோரும் தமிழ் மக்கள். 'உலகம்' என்ற சொல்லில் துவங்கும் கவிதைகளை தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்றியிருக்கிறார்கள். எனவே நாம் உலக எதிர்ப்பு உணர்ச்சி கொண்டவர்கள் அல்ல. அப்படி இருக்கும்போது, நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைக் கை விடுவோம்?

இத்தனைக்குமிடையில், மும்மொழிக் கொள்கையை ஒருவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் இல்லாமல் அகில இந்தியாவும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கொள்கையை ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. 'Official Languages Act' மாற்ற வேண்டும் என்று சொன்னால் அந்த விஷயத்தில் உத்தர பிரதேச முதலமைச்சர், தமக்கு அந்த விஷயத்தில் தம் ராஜ்யத்தில் உள்ள பல கஷ்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, சட்டத்தை மாற்றுவதற்கு அவர் ஒத்துக் கொள்ள மறுத்தார். அவர் கூட மும்மொழிக் கொள்கையை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் கொள்கையை யாரும் எதிர்க்கவில்லை. இதில், இந்தி கட்டாயம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் இந்தி படிப்பது தான்

நல்லது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மூன்று மொழி 5-50
களில் ஆங்கிலம் ஒன்று. இப்போது, உத்தரப் பிரதேசம், பஞ் a.m.
சாப் ஆகிய ராஜ்யங்களில் கூட ஆங்கிலம் இருப்பது நம்முடைய வெற்றி என்று நான் சொன்னால், அதை யாரும் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஆங்கிலம் போய்விடுமே என்று சொல்பவர்களிடம் 'ஆங்கிலம் போகாது' என்று சொல்வதற்கு இது ஒரு உதாரணம். எனவே ஆங்கிலத்திற்கு ஒரு பயமும் இல்லை. தமிழுக்கும் பயம் இல்லை; இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழியாக வந்து விட்டால் கூட பயம் இல்லை; இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்லுவதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜிக்கு தெரியாதது எதுவும் இல்லை. இருந்தாலும், இப்போது இந்தி மாத்திரமே வரப் போவதில்லை. ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இயற்றப்படும். எவ்வளவு காலம் வரையில் நாம் கேட்கிறோமோ அந்தக் கால அளவு வரையில் அது இருக்க வேண்டும் என்று தான் நாங்கள் சொல்கிறோம். ஆங்கிலத்தை விடுவதற்கு மைசூரும் ஆந்திராவும் ஒப்புக்கொள்ளுமானால், நமக்கு என்ன ஆயிற்று? இதுதான் ஸ்ரீ வினோபாஜியின் கருத்தும் ஆகும். வேண்டுமென்று சொல்கிற வரையில் இந்தி திணிக்கப்படக் கூடாது. கனம் வகாப் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஏதோ திணிக்கப்படுவதாக. எங்கே திணிக்கப்படுகிறது? தாய்மொழி இந்தியாக இருக்கிற மாநிலங்களில்தான் இந்தி வந்திருக்கிறது. மத்திய ஆட்சி எதில் நடப்பது என்றால் ஆங்கிலத்திலும் இருக்க வேண்டுமென்று நாம் சொல்கிறோம். இந்தி மாத்திரம் கூடாது, ஆங்கிலமும் வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆங்கிலம் இல்லையென்றால் திணிப்பு என்று சொல்லலாம். உத்திர பிரதேசத்தில் உள்ளவர்கள் ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொல்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : ஒரு மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் மொழியை வைத்துக்கொள்வதில் தடை சொல்லவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தில் தான் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்கிறோம். அவர்கள் மாநிலத்தில் ஆங்கிலத்தை புகுத்தினால் அவர்களுக்கு திணிக்கப்படுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் தகராறு இல்லை. மத்திய ஆட்சியில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அக்கறை இருக்கிறது. இந்தி மொழி கையாளப்பட்டால் நமக்கு உரிமை போய்விடுமென்று பேசினார்கள். நாம் வேண்டுகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம். உத்திரப்பிரதேசத்தில் அவ்வளவாக ஆங்கிலத்தில் அக்கறை இல்லை. ஆங்கிலத்தால் அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். எனவே அவர்கள் இந்தியில் ஆட்சி நடத்துகிறார்கள். நமக்கு இந்தி வேண்டாமென்றால் அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தை எப்படி திணிப்பது? திணிப்பது என்பது யாருக்கும் கூடாது. மாநிலங்கள் எல்லாம் சேர்ந்தது தான் ஐக்கிய இந்தியா. இந்தியாவில் நாம் உரிமை கொண்டவர்கள். எல்லையிலுள்ள எதிரிகளை எல்லாம் விரட்டியடித்து நம்

நாட்டைப் பலம் பொருந்திய நாடாக ஆக்கவேண்டியது நமது கடமை. எவ்வளவு சர்ச்சைகள் இருந்தாலும் கூடியவரையில் அவற்றைத் தீர்த்து தேசிய உணர்ச்சியோடு ஒருமைப்பாட்டு உணர்ச்சியோடு மேலும் நம் நாட்டை பலப்படுத்தவேண்டுமென்பது தான் இப்போதைய பிரச்னை. மொழி முக்கியமானது என்றாலும் அந்தப் பிரச்னையை நீட்டிக்கொண்டே போகக் கூடாது. அப்படி போனால் அதற்கு முடிவே இருக்காது. தலைவர் அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து நான்கு நாட்கள் பேசலாம் என்று சொன்னால் பேசிக் கொண்டேயிருக்கலாம். எப்படித் தீர்வு காண்பது? எப்படி முடிப்பது? எல்லோரும் சேர்ந்து எப்படி நாட்டின் எதிர் காலத்தில் அக்கறை கொள்வது? நம்முடைய குழந்தைகள் அறிவு பெற்ற சிறந்த மக்களாக விளங்குவது எப்படி? நம்முடைய மக்கள் உயர்ந்த விஞ்ஞான அறிவு பெற்று நம்முடைய மாநிலத்தில் உத்தியோகம் வகிப்பதைப் போல புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானிகளாக பாராட்டப் படுகிறவர்களாக இந்தியா எங்கும் உத்தியோகம் வகிக்கிறார்கள், வெளிநாடு செல்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய வகையில் மாணவர்களை எப்படித் தயாரிப்பது? மாணவர்களுக்குத் தவறான பாதையைக் காட்டக்கூடாது. கெடுதலைச் சொல்வது சுலபம். விஷம் ரொம்ப சுலபமாகப் பரவிவிடும். நல்லதை அன்பு நெறிகளைப் பரப்புவது கஷ்டம். குழந்தைகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? எதிர்காலத்திற்கு எது நல்லது என்று அவர்களுக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் வைஸ் சான்சலர் மாணவர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள், மாணவர்கள் கட்டாயம் பள்ளிகளுக்கு, கல்லூரிகளுக்குப் போய்ப்படிப்பதோடு அவர்கள் எப்படி அறிவைப் பெறுவது, எப்படி நல்லொழுக்கங்களை கற்றுக் கொள்வது என்பதை மற்றவர்களும் உணர்த்தவேண்டும். மாணவர்கள் என்றால் இப்போது கல் எடுத்துப் போடுவதில்தான் இருக்கிறார்கள். அது சர்வசாதாரணமாக இருந்தால் என்ன செய்வது? பெற்றோர்களும் நாமும் மற்றவர்களும் அதைக் கவனிக்க வேண்டும். அது fashion ஆகிவிட்டால் என்னசெய்வது? நல்ல காரியங்கள் fashion ஆகவேண்டும். கெடுதலான காரியங்கள் fashion ஆகக்கூடாது. நமக்கெல்லாம் வாழ்க்கையில் வேண்டியதெல்லாம் கிடைக்கிறதா? சிறந்த அறிவாளியாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் வருவதுதான் வரும். ஆகையால் இதில் எல்லோரும் முடிவுசெய்து அதற்குமேல் அனைவரும் சேர்ந்து பாடுபட வேண்டும். அந்த வகையிலேதான் இந்த மன்றம் நல்ல வழி காட்டவேண்டும். நாட்டு மக்களுக்கும் முக்கியமாக மாணவ மாணவிகளுக்கும் நல்வழி காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இரண்டு திருத்தங்களையும் அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை என்றும், அத்திருத்தங்களை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டால் நலமாக இருக்குமென்றும் கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

Mr. CHAIRMAN: There are two amendments; one moved by Sri N. V. Natarajan and the other by Dr. A. Chidambaranathan.

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, நான் எனது திருத்தத்தை வற்புறுத்தவில்லை.

The amendment of Sri N. V. Natarajan, was, by leave, withdrawn.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I request that a report of the proceedings should be sent to the Union Government.

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN: Sir, after this discussion and if the amendments are withdrawn, Government will prepare a short summary of all the speeches delivered and send it to the Prime Minister and the Home Minister. There is no procedure now to send these things to any authorised person. Nevertheless, the Government would endeavour to take a summary of these speeches and present it to the Prime Minister and the Home Minister for their due consideration.

Dr. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, I am not pressing my amendment.

The amendment of Dr. A. Chidambaranathan was, by leave, withdrawn.

Mr. CHAIRMAN: The motion is talked out.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

159. Notification issued with G.O. Ms. No. 2431, Revenue, dated 30th September 1964 regarding declaration of Sri Muthukumaraswamy temple, Cuddalore O.T., Cuddalore taluk, South Arcot district be subject to the provision of Chapter VI of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959.

APPENDIX.

(*Vide* answer to starred question No. 159 on page 7)

The particulars are furnished in the appendix.

APPENDIX.

Statement showing the number of bags of sugar allotted to each municipal town in Tamilnad during the year 1964.

District. (1)	Name of the municipality. (2)	Number of sugar bags allotted. (3)
Chingleput	1 Tiruvallur	888
	2 Kancheepuram	6,721
	3 Tambaram	2,070
	4 Alandur	1,329
	5 Thiruvottiyur	1,144
	6 Chingleput	2,462
North Arcot ..	7 Vellore	1,120
	8 Ambur	861
	9 Tiruvannamalai	4,176
	10 Arni	2,284
	11 Tirupattur	2,241
	12 Gudiyatham	1,307
	13 Wallajah	515
	14 Ranipet	804
	15 Arcot	859
	16 Arkonam	1,848
	17 Vaniyambadi	3,129
South Arcot ..	18 Cuddalore	278
	19 Chidambaram	306
	20 Tindivanam	228
	21 Villupuram	157
Thanjavur	22 Thanjavur	10,095
	23 Mayuram	5,316
	24 Nagapattinam	5,578
	25 Tiruvarur	3,564
	26 Mannargadi	3,156
	27 Kumbakonam	9,072

District. (1)	Name of the municipality. (2)	Number of sugar bags allotted. (3)
Tiruchirappalli ..	28 Tiruchirappalli	4,23,48
	29 Srirangam	4,656
	30 Pudukkottai	8,769
	31 Karur	3,121
Madurai	32 Madurai	2,067
	33 Periakulam	96
	34 Theni	95
	35 Bodi	82
	36 Cumbum	35
	37 Dindigul	307
	38 Palani	120
Ramanathapuram ..	39 Srivilliputhur	1,116
	40 Sivakasi	756
	41 Virudhunagar	1,632
	42 Aruppukottai	3,744
	43 Karaikudi	1,632
	44 Devakottai	1,044
	45 Ramanathapuram	744
	46 Rajapalayam	2,016
	47 Paramakudi	660
Tirunelveli	48 Tirunelveli	9,135
	49 Palayamkottai	7,012
	50 Melapalayam ..	2,866
	51 Shencottai	789
	52 Tuticorin	8,705
	53 Kovilpatti	3,358·12
	54 Sankarankoil	1,468
Coimbatore ..	55 Mettupalayam	780
	56 Coimbatore	31,158
	57 Dharapuram	1,416
	58 Erode	9,000
	59 Gobi	1,562
	60 Pollachi	2,182
	61 Tiruppur	2,671
	62 Udumalpet	1,815
Ootacamund ..	63 Ootacamund ..	8,304
	64 Coonoor	9,162

[12th March 1965

District.	Name of the municipality.	Number of sugar bags allotted.
(1)	(2)	(3)
Kanyakumari ..	65 Colachel	793
	66 Muzhithurai	2,023
	67 Nagercoil	4,933
	68 Thukalai	720
Salem	69 Salem	1,362
	70 Rasipuram	104
	71 Dharmapuri	177

Statement showing the number of bags of sugar allotted to each town panchayat in Tamilnad during the year 1964 :—

District.	Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)	(2)	(3)
Chingleput	1 Thiruttani	816
	2 Padatturpet	96
	3 Avadi	1,259
	4 Tha	186
	5 Mangadu	58
	6 Korattur	201
	7 Poonamallee	356
	8 Thiruninravoor	86
	9 Sriperumbudur	491
	10 Wallajabad	578
	11 Utiramerur	638
	12 Red Hills	154
	13 Ambattur	703
	14 Villivakkam	621
	15 Thiruvanmiyur	132
	16 Pallavaram	1,058
	17 Chromepet	315
	18 Ponneri	628
	19 Arani	140
	20 Minjur	330
	21 Gummudipoondi	260
	22 Thirukalikundram	265
	23 Thiruporur	5
	24 Madurantakam	512
	25 Karunguli	55

12th March 1965]

District.	Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)	(2)	(3)
North Arcot ..	26 Wandiwash	970
	27 Desur	144
	28 Cheyyar	480
	29 Pallikonda	300
	30 Therapaddy Allavaram ..	194
	31 Kalponnathur	120
	32 Vettavalam	120
	33 Polur	717·40
	34 Chetpet	239·04
	35 Kalambur	143·04
	36 Kannammangalam	310·75
	37 Jolarpet	410
	38 Nattarampalli	179
	39 Chengam	220
	40 Pudupalayam	144
	41 Cholinghur	298
	42 Melvisharam	244
	43 Kalavai	102
	44 Thimri	120
	45 Kaveripakkam	204
	46 Panapakkam	120
	47 Takkolam	96
	48 Dharapadavedu	90
	49 Katpadi	90
	50 Permambet	90
	51 Alangayam	200
South Arcot ..	52 Nellikuppam	57
	53 Panruti	161
	54 Kurunjipadi	47
	55 Porto Novo	33
	56 Srimushnam	15
	57 Bhuvanagiri	29
	58 Kattumannarkoil	40
	59 Lalpet	27
	60 Vridhachalam	179
	61 Thitakudi	45
	62 Pennadam	43
	63 Kallakurichi	78

District.	Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)	(2)	(3)
South Arcot—*cont.*	64 . Chinnasalem	73
	65 Thyagadurgam	38
	66 Sankarapuram	37
	67 Vadakkanandal	28
	68 Markanam	15
	69 Gingee	51
	70 Tirukoilur	130
	71 Ulundurpet	25
	72 Valavanur	15
	73 Vikravandi	15
Thanjavur ..	74 Vallam	375
	75 Tirukattupalli	1,356
	76 Thirupanthurathi (Newly formed)	132
	77 Tiruvaiyaru	1,512
	78 Orathanad	900
	79 Kuttalam	660
	80 Tharangampadi	468
	81 Sirkali	1,228
	82 Vaitheeswarankovil ..	276
	83 Pattukottai	2,360
	84 Adirамapattinam	1,080
	85 Peravurani	780
	86 Arantangi	1,260
	87 Thiruvadaimarudur ..	348
	88 Aduthurai	720
	89 Ayyampettai	852
	90 Papanasam	1,368
	91 Ammapettai	612
	92 Valangaiman	948
	93 Koothanallur	1,200
	94 Needamangalam	744
	95 Muthupettai	324
	96 Thiruthuraipundi	1,956
	97 Talanayar	180
	98 Vedaranyam	420
	99 Nannilam	552
	100 Kadavasal	216

District.	Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)	(2)	(3)
Tiruchirapalli	101 Golden Rock	1,650
	102 Golden Rock Railway Colony	1,150
	103 Sirugamani	816
	104 Alathur	288
	105 Karambakkudi	344
	106 Arimalam	266
	107 Ponnaravathi	531
	108 Illuppur	428
	109 Allangudi	1,297
	110 Kodiyappatti	173
	111 P. Pugalur	48
	112 Aravakuruchi	120
	113 Pallapatti	204
	114 Thanthoni	48
	115 Inam Karur	48
	116 Uppiamangalam	42
	117 Kulithalai	840
	118 Nangavaram	72
	119 Manaparai	600
	120 Musiri	29
	121 Thottaiam	213
	122 Kattuputhur	159
	123 Thathiengarpet	333
	124 Mettupalayam	243
	125 Thuraiyur	722
	126 Keerambur	165
	127 Lalgudi	650
	128 Poovalur	228
	129 Manachanallur	680
	130 Dalmiapuram	961
	131 Ariyalur	2,694
	132 Udayarpalayam	240
	133 Jayankondam	1,079
	134 Perambalur	1,293
Madurai	135 Avaniyupuram	7
	136 Thiruppanakkundram ..	9
	137 Peravai	3
	138 Melur	82

District. (1)	Name of the town panchayat. (2)	Number of sugar bags allotted. (3)
Madurai—*cont.*	139 Natham	65
	140 A. Vellalapatti	4
	141 Gudaloor	39
	142 Devadampatti	15
	143 Andipatti	70
	144 Vadugapatti	11
	145 Uthamapalayam	33
	146 Chinnamanur	93
	147 Thevaram	10
	148 Kombai	19
	149 Ayyampalayam	19
	150 Chinnalapatti	43
	151 Sithayancottai	19
	152 Vadamadurai	13
	153 Vedasandur	27
	154 Ayyalur	7
	155 Kannivadi	10
	156 Thadicombu	1
	157 Palayam	1
	158 Tirumangalam	56
	159 T. Kallupatti	9
	160 Periyur	13
	161 Usilampatti	105
	162 Nilakottai	78
	163 Sholavandan	63
	164 Alagannalur	6
	165 Bathalagundu	39
	166 Ammayanaicknur	32
	167 Ayakudi	25
	168 Keeranur	5
	169 Neikarapatti	9
	170 Oddanchatram	43
	171 Kodaikanal Town	85
	172 Madurai	5,039
	173 Melur	410
	174 Tirumangalam	1,110
	175 Nilakottai	610
	176 Periakulam	1,320
	177 Kodaikanal	235

District. (1)	Name of the town panchayat. (2)	Number of sugar bags allotted. (3)
Madurai—*cont.*	178 Dindigul	1,025
	179 Palani	560
Ramanathapuram.	180 Tirupathur	444
	181 Singampuneri	144
	182 Kottaiyur	180
	183 Sivaganga	768
	184 Tiruppuvanam	324
	185 Manamadurai	624
	186 Kanadukathan	180
	187 Illayangudi	792
	188 Kilakarai	732
	189 Rameswaram	300
	190 Kamuthi	708
	191 Mudukulathur	912
	192 Abiramam	360
	193 Sattur	1,596
	194 Watrap	600
	195 Sethur	240
	196 Tondi	336
Tirunelveli	197 Ambasamudram	1,125
	198 Kallidaikurichi	571
	199 Vickramasingapuram	876·60
	200 Cherammahadevi	216
	201 Veeravanallur	272·40
	202 Molaseval	64·20
	203 Pathamadai	108
	204 Gopalasamudram	78
	205 Mukkudal	385·80
	206 Keelakadayam	164·40
	207 Alwarkurichi	72·60
	208 Nanguneri	469·80
	209 Kalakad	223·80
	210 Tirukkurangudi	84
	211 Eruvadi	132
	212 Meelaikaraipatti	132
	213 Thisayanvilai	192
	214 Valliyoor	252
	215 Panangudi	204

District. (1)	Name of the town panchayat. (2)	Number of sugar bags allotted. (3)
Tirunelveli—*cont.*	216 Pulingudi	367
	217 Sivagiri	360
	218 Vasudevanallur	318
	219 Royagiri	24
	220 Villaithikulam	442·49
	221 Kalugumalai .. .	393·64
	222 Kayathur	234·94
	223 Kadambur	234·94
	224 Ettayapuram	553·92
	225 Tiruchendur . ..	324
	226 Udangudi	252
	227 Alwarthirunagari	204
	228 Authoor	180
	229 Kulasekarapatnam	168
	230 Arumuganeri	204
	231 Nazarath	144
	232 Thenthiruperai	36
	233 Kayalpatnam	180
	234 Srivaikuntam	648
	235 Eral	234
	236 Porungulam	132
	237 Sawyerpuram	168
	238 Sattankulam	444
	239 Thachanallur	60
	240 Narayanalpuram	30
	241 Thenkasi	1,553
	242 Kadayanallur	1,504
	243 Keelappayur	88
	244 Alangulam	225
	245 Surandai	27[illegible]
	246 Vedaikaraikilpadakai ..	33
	247 Puliyarai	31
	248 Karaikudi	21
	249 Elathoor	57
	250 Achampudur	41
	251 Ayikudi	67
	252 Sambavaravadakarai ..	38
	253 Sundarapandiapuram ..	45
Coimbatore ..	254 Bhavani	8 1
	255 Andiyur	465
	256 Kavandapadi	185
	257 Olagadam	95
	258 Ammapet	115
	259 Jambadi	50
	260 Avanashi	768
	261 Annar..	720
	262 Karamadai	408
	263 Sirumugai	192
	264 Coimbatore	6,827
	265 Kangayam	420
	266 Vellakoil	280
	267 Kolathupalayam ..	104
	268 Malanur	150
	269 Kugalur	310
	270 Thookanaickanpalayam ..	250
	271 Sathy	580
	272 Kasipalayam	100
	273 Nambiyur..	378
	274 Eliampatti	310
	275 Mettupalayam	120
	276 Anamalai	232
	277 Vettaikaranpudur	212
	278 Kottur	232
	279 Odayakulam	110
	280 Borianegamam	172
	281 Palladam	295
	282 Sulur	304
	283 Irugur	50
	284 Kannampalayam	38
	285 Somanur, Karumatham-patti.	62
	286 Madathukulam	135
	287 Komaralingam	135
	288 Kaniyur	135
Ootacamund ..	289 Kundah	192
	290 Balakola	81

District.	Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)	(2)	(3)
Ootacamund—*cont.*	291 Sholur	144
	292 Naduvattam ..	324
	293 Jagathala	468
	294 Ketti	60
	295 Mulical	228
	296 Melur	204
	297 Adigaratty	264
	298 Hubbathalai	114
	299 Gudalur	1,040
	300 Devashola	450
	301 Nelliyalam	684
	302 Nellakottai	408
	303 Gherampadi	420
	304 'O' Valley	702
	305 Kotagiri..	1,805

Issued 10—5—1965]

R.R. 299/20 (474)

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

OFFICIAL REPORT

SATURDAY, 13TH MARCH 1965

Volume LXI—No. 11

CONTENTS

PAGES

I Questions and Answers 613–622, 663–673

II Supply of copies of proceedings of the Council relating to Official Language Policy to the Prime Minister and the Home Minister of the Government of India 622–623

III Motion under Rule 21 (3) of the Council Rules 623

IV Non-official Resolutions—

(1) Teachers in Secondary Schools under private management—*cont.* 623–625

(2) Scales of pay of the Government servants 625–634

(3) Secondary Grade Trained Teachers in Higher Grade posts 634–645

V Motion under Rule 205 of the Council Rules 645–646

VI Discussion on the Traffic Accidents 646–661

VII Non-official Bill—

The Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965 661

VIII Papers laid on the Table of the House 661–662

©
GOVERNMENT OF MADRAS
1965

Legislative Council Department
Madras.

PRICE 35 Paise]

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 13th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Supply of power to Kerala from the Neyveli Thermal Station.

* 144 † *Q*.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased ot state—

(*a*) whether it is a fact that at a recent meeting of the Southern Zonal Council, this Government have agreed to supply power to Kerala from the Neyveli Thermal Station; and

(*b*) if so, the quantity of power proposed to be supplied?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, this question was postponed on the 11th March 1965. I do not know what for it was postponed. Any how I shall read the answer now.

(*a*) & (*b*) Yes. Government have agreed to supply 25 M.W. of additional power to Kerala from January to July 1965 from the Madras Grid as a special case to tide over their difficulty during 1965.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether it is a temporary measure or a permanent measure of agreement to supply electricity to Kerala? 143861

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I said, " From January to July 1965 ". It is only temporary, to tide over temporary difficulties.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is there any proposal to give power for a further period to Kerala?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Not at present.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Has it been discussed in the Southern Regional Board or some such meeting of the three or four States at Bangalore recently?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This was discussed at the Zonal Council meeting and an earnest request was made on behalf of Kerala that they are now facing very serious difficulties and that it would be helpful if the Madras Government could spare some power for tiding over their difficulties.

† Question postponed from the list of questions for the 11th March 1965.

D
V211,32'N65
N65.61.8—11

[13th March 1965

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: தலைவர் அவர்களே, இப்போது மின்சார தட்டுப்பாடு இருப்பதாகவும் விவசாயிகள் சிக்கன முறையில் உபயோகிக்க வேண்டுமென்றும் மின்சார போர்டார் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் நெய்வேலியிலிருந்த ஒரு இயந்திரம் இப்போது சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருக்கும்போது நம்முடைய மாநிலத்திற்கு பற்றாக்குறையாக இருக்கும்போது மற்ற இடங்களுக்கு கொடுப்பதைப்பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்குமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Inter-State co-operation depends on sharing not only prosperity but also difficultes. The Kerala difficulties are very acute and, therefore, Government decided to go to their assistance.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What is the rate charged for the current supplied to Kerala—whether it is the usual rate charged in Madras State or a bit higher?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The rate will be calculated on the basis of the cost *plus* transmission losses *plus* the amount of surcharge or duty, whichever is added to it.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will it be difficult to share the difficulties with regard to water-supply to this State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is the other alternative suggestion which we are making to Kerala.

Republic Day Celebration

* 162 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the amount spent by the State Government for the celebration of Rpublic Day on 26th January 1964?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : A sum of about Rs. 78,500 was spent by the State Government for the celebration of the Republic Day on 26th January 1964. This also includes the expenditure on the Tableau presented by this State at the Republic Day Parade held in Delhi.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Is any part of this amount given by the Centre for the celebration?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is all entirely ours. We celebrate Independence Day; we are interested in our Republic. So, it is all our expenditure. The Centre cannot be expected to share the expenditure.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What is the comparative figure spent for the Republic Day in the year 1963?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not have that figure. But the bulk of the expenditure incurred is towards the tableau of various departments—Agriculture, Milk Commissioner, State Transport, Industries and Commerce, Police, Forests, Information and Publicity, Irrigation, Corporation of Madras, Fisheries, Chief Engineer (Buildings), etc. They were the main items of expenditure.

13th March 1965]

Development of Hindi

* 162 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether it is a fact that grants are given to the Government of Madras by the Government of India for the development of Hindi in Madras State;

(b) if so, the names of the Government and the non-Government organizations through which these amounts are spent; and

(c) the amount of grant given during 1963-64?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—

(a) Yes.

(b) The Government of Madras, Dakshin Bharat Hindi Prachar Sabha and the Hindi Teachers' Training College, Gandhigram.

(c) The amounts are as follows :—

(1) Government of Madras (for the appointment of Hindi Teachers).—Rs. 4 lakhs.

(2) The Dakshin Bharat Hindi Prachar Sabha.—Rs. 18,087.

(3) Hindi Teachers' Training College, Gandhigram.—Rs. 1,21,800.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Government grant any amount to private Associations if they come forward to propagate Hindi?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That would depend on the nature of the request and the representation made.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : May I know whether any contribution is made to this Government by the Government of India towards the appointment of Hindi Pandits in High Schools? If so, will the Government kindly consider whether from that amount the conveyance allowance of Hindi teachers who are asked to travel five to ten miles between schools and schools can be paid?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is not any lump-sum contribution that is made by the Government of India. The expenditure incurred, that is, 100 per cent of the expenditure on the Hindi teachers employed in our schools is met by the Government of India in the form of a grant. Therefore, if we decide

[13th March 1965

on any further allowances or emoluments, it is for us to make further representation to the Government of India and try to get an extra amount.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What amount is spent from the State funds?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I would like to have notice. But here Rs. 4 lakhs represents 100 per cent contribution for the payment of teachers employed in our schools.

Municipal High Schools in North Arcot district.

* 163 *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state——

(*a*) whether any representation has been received that salaries of teachers as well as clerical staff have not been paid for the months of August and September 1964, in some of the Municipal High Schools in North Arcot district; and

(*b*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:—

(*a*) No.

(*b*) Does not arise.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, this question was asked somewhere in November. Probably by this time payment has been made. If payment has been made, may I know when it was made?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information about the date when payment was made. But Government have decided to pay and they have ordered accordingly.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: If the salary for the months of August and September has been paid to the teachers and the clerical staff of the North Arcot Municipal High Schools, has the salary for the months of December and January been paid later on after this?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have information about payments for August, September and October. I do not have information about the other months.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: I hope, Sir, Government will expedite payment if there is delay in regard to payment of the salaries of teachers employed.

13th March 1965]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I shall now give the dates of payment of the salaries for the months of August, September and October.

For August.

Tirupattur Municipality.—7th September 1964

Gudiyattam.—2nd September 1964.

Tiruvannamalai.—17th September 1964.

Arkonam.—23rd September 1964.

Wallajapet.—5th September 1964

Vellore.—1st September 1964.

For September.

Tirupattur.—8th October 1964.

Gudiyattam.—1st October 1964.

Tiruvannamalai.—12th October 1964.

Arkonam.—19th October 1964.

Wallajapet.—21st October 1964.

Vellore.—1st October 1964.

For October.

Tirupattur.—2nd November 1964.

Gudiyattam.—31st October 1964.

Tiruvannamalai.—31st October 1964.

Arkonam.—31st October 1964.

Wallajapet.—Date not known at the moment.

Vellore.—31st October 1964.

Nursery and Montessori Schools

* 164 **Q.**—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of Sri M. Rajah Iyer): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of recognised Nursery and Montessori schools in the State as on 1st July 1964? 3-10 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There were thirty-four Nursery schools and ten Montessori schools in the State as on 1st July 1964.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister tell us what kind of aid is given by the Government to these schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, admission is made to these Nursery schools from the age group of two to five. In the Kindergarten and Montesseri schools admission is made from the age group of two to seven. Nursery schools lead to Standard I and the Kindergarten schools lead to Standard III of the elementary schools.

[13th March 1965

The pre-basic classes are intended for children between the ages of two and five. All these are attached to the basic schools.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I would like to know the kind of help that the Government give to these schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Generally teaching grant limited to two-thirds of the approved cost.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it the policy of the Government to establish these schools only with reference to children of parents who are working in factories?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not think, Sir, the admission is restricted like that.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Do not the Government think, Sir, that the separation of children from their mothers especially at the tender age of two and three is harmful to the children themselves?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : But, Sir, there are mothers who are happy to have their children admitted into these schools even at that tender age. (Laughter.)

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பள்ளிகள் அத்தனையும் அரசாங்கம் நடத்துகிறதா? தனியார் நடத்துகிறார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : தனியார் நடத்துகிறார்கள்.

Nursery schools

* 165 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to start nursery schools for children below five years in the districts; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) No.

(b) Does not arise.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Are there any schools or institutions started by the Panchayat Unions under instructions of the Government in the Panchayat Union areas for which Government are giving some aid and, if so, what is the kind of aid given and to what schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, this is about Nursery schools which means schools for children below the age of five. I do not think the Panchayat Union has taken responsibility for children below five.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அத்தகைய குழந்தைகள் பள்ளிகள் பல அரசாங்கத்தின் சார்பில் துவக்கப்பட

13th March 1965]

வேண்டுமென்று அரசாங்கம் கருதுவதாகத் தெரிவித்தார்கள். அதன்படி துவக்கப்பட்டனவா ? இல்லை என்றால் அதற்கு என்ன காரணம் ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : குழந்தைகள் பள்ளிகள் இரண்டு விதமாக இருக்கின்றன. முதலில் பதில் சொல்லிய போது குறிப்பிட்டது ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்டது. இது குறைந்த வயதுள்ள குழந்தைகளுக்கு. இதை அரசாங்கம் நேராக நடத்துவதில்லை.

SRI S. K. SAMBANDHAN : There are schools for which the Panchayats and the Panchayat Unions have been asked to contribute towards rent of the buildings and the salaries of teachers, and so on. Has this been recognised by the Government, or do the Panchayats and the Unions themselves do it? Have the Government any knowledge about it?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It cannot be that without the knowledge of the Government the Panchayats and the Unions can incur expenditure particularly on schools.

Hospital equipment from the Government Democratic Republic

* 166 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to get hospital equipment from the German Democratic Republic for use in the hospitals of Madras State;

(b) if so, the stage at which the matter stands now; and

(c) the names of the hospitals which are likely to be benefited by the purchase of this equipment?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCAKATACHELLUM : (a) Yes.

(b) & (c) A statement containing the required particulars is laid on the Table of the House.[a]

DR. H. V. HANDE : May I know, Sir, whether this Government had contacted any other Government apart from the German Democratic Republic for the supply of these items?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : A separate question may be put, Sir.

DR. H. V. HANDE : May I know, Sir, when the Kilpauk Medical College placed its indent with the German Democratic Republic and when the items were offered by that Government to the Kilpauk Medical College?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I have no information about that, Sir.

---

[a] Printed as Appendix I on page 663.

[13th March 1965

Physical fitness certificates

* 167 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN (on behalf of Sri M. Rajah Iyer): Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state the rate of scheduled fees payable to Civil Surgeons for issue of physical fitness certificates on behalf of (i) State Government servants; and (ii) Central Government servants?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM :—

(i) *State Government Servants.*

Gazetted and Non-Gazetted Rs. 16.00.

(ii) *Central Government Servants*

For Gazetted Officers Rs. 16.00.

For Non-Gazetted Officers Rs. 8.00.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Why should there be this difference between the Central Government servants and the State Government servants even in the matter of issue of certificates?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : This is the decision of the Government of India; before the States Re-organization it was Rs. 16 for all Government servants but after re-organization of the States the Government have taken a decision that it should be Rs. 8 for non-gazetted officers and Rs. 16 for gazetted officers.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will it not be fair on the part of the Government to revise the fees for the non-gazetted servants and place it on a par with that of the Central Government servants?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Sir, realising the difficulties, the suggestion to fix it at Rs. 16 for the Central Government servants has been made at the Central Health Council Meeting.

Hospitals

* 168 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state :—

(*a*) the number of Government Hospitals and Local Fund Hospitals in each of the municipal towns in the State as on 1st June 1964;

(*b*) the number of municipal towns wherein there is neither a Government hospital nor a Local Fund Hospital; and

(*c*) the reasons therefor?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) A statement [a] containing the particulars required is laid on the Table of the House.

(*b*) Four.

[a] Printed as Appendix II on pages 664–666.

13th March 1965]

(*c*) Of the four municipal towns, two, namely, Tiruvottiyur and Allinagaram, were constituted into Municipalities only recently. Tiruvottiyur is near Madras City, where Government Hospitals are functioning. At Ranipet, there is already a private hospital and two municipal dispensaries. The question of constructing a Government Hospital at Theni, located in the area of the Allinagaram Municipality and of converting the Government Dispensary at Devakottai into a hospital is under the consideration of Government.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த முனிசிபல் நகரங்களில் ஆஸ்பத்திரி அமைப்பதுபற்றி அரசாங்கத்திற்கு ஏதேனும் கொள்கை திட்டங்கள் இருக்கின்றனவா? அந்தத் திட்டங்கள் சபைமுன் வைக்கப்படுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : முனிசிபல் நகரங்களுக்கெல்லாம் டிஸ்பென்சரி வைப்பதைப்பற்றி கவர்ன்மெண்ட் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியவைகளையெல்லாம் கவர்ன்மெண்ட் 'கன்சிடர்' செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

DR. H. V. HANDE : Are the medical officers in these dispensaries appointed by the Commissioner of the Panchayat Union or by the District Medical Officer?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It is made by the Commissioner of Panchayat Union in consultation with the District Medical Officer.

DR. H. V. HANDE : Who is the final authority to decide it?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The Commissioner.

* 169 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether there is any Panchayat Union in this State either without a Government Hospital or a Local Fund Dispensary; and

(*b*) if so, the action taken to start a hospital within its limits?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) ஆ

(*b*) A statement [a] is placed on the Table of the House.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : பல பஞ்சாயத்து யூனியன் லிமிட்டில் ஆஸ்பத்திரி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதற்கு காரணம் என்ன? இந்த பிரைமரி ஹெல்த் செண்டர்களாவது அந்த இடங்களில் திறக்கப்படுமா? ஆஸ்பத்திரி இல்லாத பஞ்சாயத்தான கள்ளிக்குடி யூனியன் இருக்கிறது. தேனியில் இல்லை. நான் ஜில்லா போர்டு தலைவனாக இருந்தபோது ஆயுர்வேத மருத்துவ

[a] Printed as Appendix III on pages 667–672.

[13th March 1965

மனை அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இப்போது அதுவும் இல்லை. ஆகையால் பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்களாவது அங்கு திறக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : 160 பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்கள் திறக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அதன் பிரகாரம் கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிற பஞ்சாயத்துக்கும் பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர் வருமென்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

Cremation ground at Theni

* 170.—Sri N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether the Government have received any representation to shift the cremation ground at Theni in the Allinagaram Municipal limit, Madurai district; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM :—
(a) No;

(b) Does not arise.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, தேனி நகரம் வளர்ந்துவரும் நகரம். அந்த நகரத்திற்கு மத்தியில் மயானம் ஒன்று இருந்தது. அதை எடுக்கவேண்டுமென்று தேனி மக்கள் நீண்ட நாட்களாகக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹெல்த் டிபார்ட்மெண்டில் அந்த விஷயம் காலதாமதமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எனவே அந்த மயானத்தை வேறு இடத்திற்கு மாற்ற விரைவில் உத்திரவு போடுவார்களா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : இதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதமான தகவலும் வரவில்லை. இருந்தாலும் ஸ்பெஷல் ஆபீசர் அதற்கான அக்கறை எடுத்து வேறு ஒரு நிலத்தை 'acquire' செய்து அதற்குப் பிறகு அந்த burial கிரவுண்டை மாற்ற suggest செய்திருக்கிறார்கள்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—SUPPLY OF COPIES OF PROCEEDINGS OF THE COUNCIL RELATING TO OFFICIAL LANGUAGE POLICY TO THE PRIME MINISTER AND THE HOME MINISTER OF THE GOVERNMENT OF INDIA.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Chairman, Sir, yesterday after the closure of the Debate on the Official Language question, when we wanted that copies of proceedings of this House should be sent to the Hon. the Prime Minister and the Home Minister, Government of India, it was mentioned by the Hon.

13th March 1965] [Dr. A. Chidambaranathan]

the Leader of the House that a summary of the proceedings would be sent to them. Sir, there appears to be precedents in the year 1928 and 1937 for sending the entire proceedings of the Council. In the Parliamentary Committee report on the Official Language question itself it has been mentioned by the Committee in the preamble that the entire proceedings would be sent. Therefore I would request the Hon. the Leader of the House to send copies of the entire proceedings of the House.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, discussion need not encumber our records with unnecessary details.

Yesterday I said that a summary of the proceedings would be sent to the Government of India. On second thoughts, I felt it would be better to send the original itself, because we have to write out the summary, which is a burdensome task. We will forward to the Prime Minister and the Home Minister a record of the proceedings of this House. I would only request all hon. Members to correct their speeches, as quickly as possible, and give them to the House. And I would also request such of those hon. Members spoke in Tamil give an English version of their speeches so that it may be sent to the Prime Minister and the Home Minister, and the record may be complete and they may read them.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I may submit to the Leader of the House, Sir, that we need not take up the task of translating. The Government of India can very well translate it.

III.—MOTION UNDER RULE 21 (3) OF THE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the Hon. the Chief Minister has some urgent work, and, therefore, I move— 3-20 p.m.

'That Item IV—Non-official Resolutions—on the Agenda be taken up before Item II—Discussion on the Traffic Accidents'.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That Item IV—Non-official Resolutions—on the Agenda be taken up before Item II—Discussion on the Traffic Accidents'.

The motion was put and carried.

IV.—NON-OFFICIAL RESOLUTIONS.

(1) TEACHERS IN SECINDARY SCHOOLS UNDER PRIVATE MANAGEMENT—*cont*.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, on the last occasion, the debate on this resolution was not concluded. Hon. Members Sri Rajah Iyer and others wanted to speak on this resolution, and the resolution was adjourned to the next non-official day for further discussion.

[13th March 1965

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the resolution was partly discussed on that day, and further discussion was adjourned to the next non-official day. Since then the Government have conceded the request contained in the resolution, and the Government have passed the following orders :—

(i) that the approved rates of pay fixed by the Education Department and based on the Government scales of pay will stand;

(ii) that the teachers shall be protected against any immediate reduction of their total emoluments drawn for the month of March 1964; and

(iii) that the difference between the total emoluments for March 1964 on the basis of the actual rate of pay and the total emoluments due from 1st April 1964 according to approved rate of pay shall be treated as personal pay to be absorbed in future increments in the approved scales of pay.

In view of the above orders, there will be no room for any complaint in regard to the reduction in the emoluments of the teachers serving under aided secondary schools with effect from 1st April 1964.

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I am thankful to the Hon. the Chief Minister for having gone so far as to relieve the distress as far as it can be of the teachers concerned. But still there appears to be some little difficulty which may mean thousands of rupees in one's life time—in the course of ten years. Well, the Hon. the Chief Minister said that the difference between the pay received on the 31st March 1964 and the approved pay would be treated as personal pay. In certain cases, it means that their future increments will be absorbed in the pay from year to year. For instance, if Rs. 30 or Rs. 40 is due as difference in their pay, and it is given as personal pay, to that extent the teacher concerned would lose his increment for three or four years. The comulative effect of this arrangement will mean a loss of Rs. 4,000 or Rs. 5,000 in the course of ten years. Therefore, I request the Hon. the Chief Minister to look into these hard cases again and see whether anything could be done so as to remove this sort of distress also.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, this subject has been discussed with the representatives of teachers and representatives of managements. It has been settled. I would not like to carry on the contraversy still further. Therefore, I would suggest to the hon. Member not to press this resolution. If he would write to me again, then I would look into the matter and see what further concessions could be granted. But I do not give any assurance. I do not want to enter into any commitment. If the hon. Member will write to me, I will look into the matter.

13th March 1965]

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I am thankful to the Hon. the Chief Minister. I am not pressing my resolution.

The resolution was, by leave, withdrawn.

(2) SCALES OF PAY OF THE GOVERNMENT SERVANTS.

***திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் :** கனம் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய பேரில் இருக்கும் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்:—

"மாநில அரசுப் பணியாளர், மத்திய அரசுப் பணியாளர் ஆகியோரிடையே சம்பள வீதங்களிலும் படிகளிலும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் குறைத்து சம்பளம், படி ஆகியவைகளில் மாநில அரசுப்பணியாளர்களை மத்திய அரசுப்பணியாளர்களுக்கு நிகராக்குமாறு இம்மன்றம் அரசாங்கத்திற்குப் பரிந்துரைக்கின்றது".

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : தலைவர் அவர்களே, இத்தீர்மானத்தை நான் ஆமோதிக்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, பல முறை இந்த மன்றத்திலே எடுத்து பல உறுப்பினர்களால் தரப்பட்ட ஒரு பொருள். அரசாங்கமும் இதற்கு மாறுபட்ட கருத்து வைத்திருக்காது என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அதிலும் குறிப்பாக சோசலிஸ பாணியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட இந்த அரசாங்கத்துக்கு ஒரே நிலையில் உள்ள, ஒரே வேலை செய்கிற பணியாளர்களிடையே வித்தியாசத்தைப் போக்குவதில் அக்கறை அதிகம் இருக்கிறது என்பதும் என்னைப்போன்றவர்களுக்கு நன்றாகத்தெரியும். இருந்தாலும் அந்த வித்தியாசத்தைக் குறைப்பதற்காக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகளில் காலதாமதம் அதிகம் ஆகிக்கொடிருக்கிறதால் இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த சபைமுன் கொண்டுவந்திருக்கிறேன் என்பதை முதலாவதாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். முன்னே குறிப்பிட்டபடி அரசாங்கத்துக்கு இந்தத் தீர்மானத்தைப் பொறுத்தவரையில் எந்தவிதமான கருத்து வேற்றுமையும் இருக்காது என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். அதை நான் அதிகமாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகாமல், வித்தியாசத்தை விரைவில், அடுத்த ஆண்டுக்குள்ளாவது குறைக்க இந்த அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒரே மாதிரியான வேலைதான் இரண்டு அரசாங்கப் பணியாளர்களுக்கும் இருக்கிறது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அப்படிப்பட்ட பணியாளர்களுக்கு ஏதோ ரூ. 1 அல்லது 2, 5 ரூபாய் அளவில் வித்தியாசம் இருக்குமானால் அவ்வளவு தூரம் இந்த மன்றத்திலே வாதாட வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அதிலும் நாள்தோறும் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலத்திலே, ஒரு சில ரூபாய்களாக இருந்தாலும், அந்த வித்தியாசம் அதிகமாக பாதிக்கிறது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். இருந்தபோதிலும், குறிப்பாக என்ன என்ன வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன என்பதை இந்த மன்றத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சம்பள விகிதத்திலே

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [13th March 1965

இருக்கிற வித்தியாசத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்னால், படிகளில் இருக்கின்ற வித்தியாசத்தை பட்ஜெட் விவாதத்தின்பொழுது குறிப்பிட்டேன். கிட்டத்தட்ட பஞ்சப்படியில் இரண்டு பணியாளர்களுக்கும் வேற்றுமை இல்லை. இருந்தபோதிலும் வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ், முக்கியமாக சென்னை நகரத்தில் இருக்கின்ற பணியாளர்களுக்காக சென்னை நகர அலவன்ஸ், இன்னும் மாநிலப் பணியாளர்களுக்கு கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. அளவில் சில பணியாளர்களுக்கு அது கிட்டத்தட்ட சம்பளத்தில் பத்து சதவிகிதம் என்று இருக்கிறது. அந்த பத்து சதவிகிதத்தில் இந்த ஆண்டு ஐந்து சதவிகிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அடுத்த ஆண்டில் மிகுதியைக் கொடுக்க இந்த அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சம்பள விகித வித்தியாசத்தைப் பார்த்தால் செகரடேரியட்டில் இருக்கிற அலுவலர்களுக்கு 1, 2-வது செக்ஷன் அதிகாரிகளுக்குக்கூட கிட்டத்தட்ட ஆரம்பச் சம்பளமே ரூபாய் 100 ஆக இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் பணியாளர்களுக்கு ரூ. 350-ல் ஆரம்பித்து கிட்டத்தட்ட ரூ. 900 வரை வாங்குவதற்கு வசதியிருக்கிறது. அதே நிலையிலுள்ள மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு ரூ. 250-ல் ஆரம்பித்து ரூ. 500 உடன் நின்று வருகிறது. அடுத்து, அவர்களுக்கு உதவியாளர்களாக இருப்பவர்களுக்கு மத்திய சர்க்காரில் ரூ. 210 முதல் 530 வரை போய் நிற்கிறது. நமது மாநிலப்பணியாளர்களுக்கு ரூ. 140-ல் ஆரம்பித்து மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களின் ஆரம்ப நிலைக்குப்போய் நின்றிருக்கிறது. குறிப்பாக கடைநிலை ஊழியர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை, அதாவது பியூனுக்கு ரூ. 20-க்கு மேலே வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு துறையாக எடுத்துக்கொண்டாலும் சம்பள வித்தியாசம் ரூ. 20-க்குக் குறையாமல் இருக்கிறது. அடுத்தது "நான்-செகரடேரியட்" ஆபீசர்களை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு ஸ்டேனோகிராபர் மத்திய சர்க்காரில் ரூ. 130 முதல் ரூ. 300 வரை பெறுகிறார். நமது மாநில ஊழியர்களுக்கு ரூ. 90-ல் ஆரம்பித்து ரூ. 140-உடன் நின்றுவிடுகிறது. அதே மாதிரி அப்பர் டிவிஷன் கிளார்க், லோயர் டிவிஷன் கிளார்க் இவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையிலும் ரூ. 20-லிருந்து ரூ. 30 வரை வித்தியாசம் இருக்கிறது. அடுத்தது கார் ஓட்டிகளுக்குக் கூட மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு ரூ. 110-ல் ஆரம்பம் ஆகிறது. மாநில சர்க்கார் கார் ஓட்டிகளுக்கு ரூ. 90-ல் தான் ஆரம்பம். இன்னும் இந்த வித்தியாசத்தை ஏன் நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று என்றால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. புவனேஸ்வரத்தில் மகாநாடு, துர்க்காபூரில் மகாநாடு கூடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு மகாநாட்டிலும் சோசலிஸம்தான் எங்கள் கொள்கை என்று பறைசாற்றுகிறார்கள். அமைச்சர்களைக் கேட்டால், சோசலிஸத்தைப் பற்றி உறுப்பினரைவிட நன்றாகத் தெரியும் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் நான் சாதாரண மனிதன் என்ற முறையில், சமதர்மம் என்றால், ஓரே வேலைக்கு ஒரேமாதிரியான சம்பளம் கொடுக்கப்படுவது தான் பொருத்தம் என்பது என்னைப் போன்றவர்களின் கருத்து. சோசலிஸம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் தங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை, தங்கள் அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்டவரை, தங்கள் அரசாங்கப் பணியாளர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை, முதலாவது செய்து காண்பித்தால் அவர்கள் அந்தக் கொள்கையில் அதிகமான நம்பிக்கை உடையவர்கள் என்று மக்கள் எடுத்துக்கொள்ள 3-30 p.m.
முடியும். அது இல்லாமல், சொல்லுவது ஒன்று, செய்வது ஒன்று என்றிருந்தால் அவர்களுக்கே இந்தக் கொள்கையிலே நம்பிக்கை இருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் பொதுமக்களுக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் அடிக்கடி எழுகிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே சோசலிஸப்பாணியில் அக்கறை கொண்டுள்ளதாக சொல்லும் அரசாங்கம் இந்தச் சம்பள வித்தியாசத்தை நீக்கவேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது மத்திய சர்க்காரில் கீழ்த்தர சிப்பந்திகளிலிருந்து மேல் தட்டு வரையில் குறைபாடுகள் குறைந்து வருகின்றன. நான் சொல்லுகிற சிகப்பு நாடா லஞ்சம் அங்கு அதிகமாக இல்லை. அதே மாதிரி நாட்டிலே எந்த இலாகாவை எடுத்துக் கொண்டாலும், எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும், பொது மக்கள் அறிகிறார்கள் உணருகிறார்கள்; லஞ்சம் இருக்கிறது, லஞ்ச ஊழல்கள் இருக்கின்றன என்பதை மறுக்கவில்லை. ஏனென்றால் 4, 5 நாட்களுக்கு முன் எனது ஊரிலிருந்து நீதி ஸ்தலத்துக்கு ஒருவர் சென்றார் ஜாமீன் எடுக்க. அங்கே பத்து, இருபது ரூபாய் செலவு செய்து மாணவர் ஒருவரை மீட்டு வர வேண்டியநிலை ஏற்பட்டது என்று சொன்னார். சாதாரணமாக கோர்டில் ஒரு பள்ளி மாணவனை மீட்டு வர ரூ. 10,20 செலவு ஆகிறது என்று சொன்னால், இலாகாக்களில் இருக்கிற இது மாதிரி குறைகளைப்பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்லவேண்டியது இல்லை. இதை அரசாங்கம் உணருகிறது என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை குறைவு கிடையாது. உணர்ந்தால் மட்டும் போதாது. அதை நிவர்த்திக்க முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எதற்காகக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், முன்னால் குறிப்பிட்டதுபோல், இது மாதிரி குறைகள் எல்லாம் மத்திய சர்க்கார் இலாக்காக்களில் கண்டிப்பாக வருகின்றன என்பதை நாம் அறிகிறோம். நாம் தொடர்பு கொண்டுள்ள இலாக்காக்களில் அந்த இலாக்காக்களுக்குச் சென்றால் அதிகமாக இல்லை. இங்கு இருக்கிறது என்று சொன்னால், அவர்கள் நிம்மதியாக இருக்க அவர்களுடைய தேவைக்கேற்ப சம்பளத்தை உயர்த்திக் கொடுத்தால் அதைப் போக்கமுடியும் என்பதற்காகத்தான் என்னைப் போன்றவர்கள் இதை எடுத்துக்காட்டுகிறோம். அதிகம் கொடுக்காவிட்டால் என்ன அவர்கள் வேலை செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் பரவாய் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டு விடக் கூடாது. பணம் இல்லை என்று காரணம் சொல்லலாம். அவசியம் இல்லாத பல இலாகாக்களை ஏற்படுத்தி பல அலுவலர்களை ஏற்படுத்தி எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் சம்பளம் கொடுப்பதைவிட போதிய அளவுக்கு தேவையானவர்களை வைத்துக் கொண்டு அவர்களைத் திறமையாக பணியாற்றச் செய்தால் இன்னும் திறமையாக வேலை நடக்கும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

13th March 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [13th March 1965

மற்றும் எப்பொழுது இந்தச் சம்பளத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டாலும் எங்களுக்கு மனம் இருக்கின்றது, பணம் இல்லை என்றுதான் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதிலும் சென்ற பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது விடையளித்த தொழில் அமைச்சர் அவர்கள்கூட அதையே குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்று மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். நமது மாநிலம் சம்பந்தப்பட்டவரையிலே, விரயம் ஆகும் பொருளையெல்லாம் கூடுமான வரை கண்காணித்து விரயம் ஆகாமல் செய்வார்களேயானால், அதிலும் குறிப்பாக பலன் இல்லாத திட்டங்களிலே அதிகம் செலவிடுவதையெல்லாம் குறைத்துக்கொண்டு இந்த அரசாங்க ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்க முன் வருவார்களானால் இப்பொழுது என்ன பலன் இருக்கிறதோ மக்களுக்கு . அதற்குக் குறையாத பலன் கண்டிப்பாகக் கிடைக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். அந்தப் பயனில்லாத திட்டங்களையெல்லாம் சொல்வதற்கு இங்கே காலமில்லையென்றாலும், என்ன என்ன திட்டம் எப்படி எப்படி வீணாகிறது என்று கேட்பார்களேயானால், அதை எழுதவோ அல்லது வேறு சந்தர்ப்பத்திலே இந்த மன்றத்திலே சொல்வதற்கோ தயாராக இருக்கிறேன்.

அதுவுமல்லாமல், ஒரு வினாவிற்கு விடையளிக்கும்போது, அமைச்சர் அவர்கள், ஐந்து லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட தொகையை இந்தியைப் பரப்புவதற்காக மத்திய அரசாங்கம் சென்னை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்கின்றது என்று சொன்னார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: சென்னை அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக்கிறது என்று சொன்னேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: தொகை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அப்படி இந்தியைப் பரப்ப ஐந்து லட்சம் கொடுக்கும் அரசாங்கத்திடமிருந்து நமது மாநிலப் பணியாளர்களுக்கு அவர்கள் பணியாளர்களுக்குக் கொடுப்பதைப் போன்று சம்பளம் கொடுக்க வேண்டிய தொகையை கொடு என்று ஏன் கேட்டு வாங்கக்கூடாது? அதற்கு ஏன் பின் தங்க வேண்டும் அல்லது சந்தேகப்படவேண்டும் என்பதுதான் என் கேள்வி. இந்த அரசாங்கம் கொஞ்சம் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு மத்திய சர்க்காரை வலியுறுத்திக் கேட்கவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த வித்தியாசத்தை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். நமது சோஷலிசப் பாணிக்கு அது உகந்தது அல்ல என்பதை எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்ததே, இந்த மாநில அரசாங்கம் அதிகமாக அக்கறை காட்டி வலியுறுத்தி மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்தாவது அதற்கு வேண்டிய வித்தியாசத்திற்குத் தேவையான பொருளைக் கேட்டு வாங்கி நமது மாநிலப் பணியாளர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான். அதை அரசாங்கம் மனதிலே கொண்டு நம்மிடத்திலே பொருள் இல்லையென்றாலும் மத்திய அரசாங்கத்திடத்திலேயிருந்து எந்த விதத்திலேயாவது நிதியைப் பெற்று இந்த வித்தியாசம் இல்லாமல் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

13th March 1965]

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, I wholeheartedly support the resolution before the House. It is now more than eighteen years since we got Swaraj and it is really painful to see that even brothers in the same family living in the same house, having the same qualifications and doing the same work should be drawing different salaries and different allowances on account of the fact that one is employed under the Central Government and the other happens to be employed under the State Government. Now, Sir, our Constitution under the Directive Principles says that there must be equal pay for equal work and there must be equality of opportunity and so on. Now in reply to this the Government of Madras can say that they do not have that necessary finance and that the Central Government is going on increasing the salary and allowances of their servants without consulting the State Government. Whatever it is, it is our duty, the duty of the State Government to point out to the Central Government that things as they are, are not conducive to satisfactory work in the States and that they must consult the State Governments whenever they increase the salaries and allowances of their servants and they must also be told that they must contribute to the extent to which the State Government are not able to bear the difference between salaries and allowances of the State and Central Government. So I would request the Government to see that some arrangement is made to make the pay and allowances of the State Government servants and the Central Government servants the same as far as possible. It may be a big task for the Government of India but it is high time that we pointed this out to them that in spite of 18 years of democratic rule we are unable to render this simple justice that two persons having similar qualifications and doing similar work should have the same status. In the days of the Britisher we used to think of the Central Government and the State Government as two different units with differing powers and papers had to go from here and there and so on. But after we have begun to aim at a socialistic pattern of society, it is but right that we should point out to the Centre day and night in all our correspondence that it is their duty to see that all citizens, if they have similar qualifications and do similar work, must get similar pay.

With these words, I support the resolution once again wholeheartedly, Sir.

3-40. p.m.

DR. H. V. HANDE: Mr. Chairman, Sir, I am one of those who have always held that the pay scales and allowances of the Madras Government servants must be brought on a par with those of Central Government servants. Sir, let me take this opportunity to thank the Chief Minister for having already narrowed down slightly the differences by granting overall increment in pay for all the State Government employees. I only request now the Chief Minister to extend this generosity a little more and completely wipe out this difference. I need not tell this House that charity

[Dr. H. V. Hande] [13th March 1965

begins at home. Right in this campus there are nearly 2,000 employees who are a little dissatisfied that they do not have the same pay scale and allowance as the Central Government servants have. I think it would be a very wise policy for the Treasury Benches to think deeply about this subject and see that the discontentment is totally removed so that the 2,000 and odd employees in his campus and the other employees of the State Government who are now in Madras City may all be satisfied and may do their work which they are carrying on now with greater vigour and satisfaction. In this particular context I do not know whether it would be advantageous to the Non-Gazetted Officers who are in Madras City, even if it is not possible to give them the extra pay and allowance in cash, to be paid at least in kind by opening more fair price shops specially for them so that their discontentment may be completely removed. I request the Government to examine this issue in great detail and find out how much extra money will be required and do their best at least in the next budget to see that the various employees in this City are completely satisfied.

Thank you, Sir.

***கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** கனம் தலைவர் அவர்களே, மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும், இந்த மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான சம்பளம் இருக்கவேண்டும் என்பது கொள்கை அளவிலே நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்றால் இங்கே இருக்கிற மாதிரி அங்கே இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்கலாம். சில சலுகைகள் நாம் கொடுக்கிறோம். அது மத்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இல்லை.

இரண்டாவது, மத்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் என்றால் அவர்கள் எங்கே வேண்டுமானாலும் போக வேண்டும். அமிர்தசரஸ் போக வேண்டும். சண்டிகர் போக வேண்டும். ஜெய்பூர் போக வேண்டும். கௌஹத்தி போக வேண்டும். எங்கே போட்டாலும் போக வேண்டும். ஆனால் இங்கே இருக்கிறவர்கள் தமிழ் நாட்டுக்குள்ளேதான் இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டுக்குள்ளே இருக்கிறவர்கள்கூட, சென்னை நகரத்திலேயே இருக்க வேண்டும், வேறு ஊர் போவதற்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்கிறார்கள்.

இங்கே பள்ளிக்கூடத்தில் முன்பு சம்பளச் சலுகை கொடுத்தோம். இப்பொழுது சம்பளத்தையே எடுத்துவிட்டோம். வைத்திய வசதியெல்லாம் கொடுக்கிறோம். இவைகளையெல்லாம் அவர்கள் கொடுக்கிறார்களா என்றால் இல்லை.

இப்பொழுது பஞ்சப்படியை அதிகப்படுத்தியிருக்கிறோம். இதிலே 600 ரூபாய்க்கு மேலே 1,200 ரூபாய் வரை உள்ள சம்பளத்துக்குக்கூட நாம் கொடுப்பது நியாயம் என்று நினைத்துக் கொடுத்தோம். அங்கே இருக்கிற நிதியமைச்சர் வேண்டியதில்லை என்று விட்டுவிட்டார். நாம் அதைப் பின்பற்றவில்லை. இங்கே Pay

13th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

Commission இதிலேகூட அவர்களுக்குச் சலுகை கிடைக்கவில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டியது நியாயம் என்று கருதி, அதனாலே சில லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவு ஏற்பட்டாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கொடுத்திருக்கிறோம். வெறுமனே equality, socialism என்பதைப் பற்றி பல கோணங்களிலே இருந்து வியாக்கியானம் செய்யலாம். அதற்கொன்றும் அளவே கிடையாது.

இதையெல்லாம் நாம் யாருக்காகக் கொடுக்கின்றோம்? நாம் பொது மக்களுக்காக வேலை செய்கின்றோம். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் என்ன, இவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் என்ன என்று பார்க்க வேண்டும். எத்தனையோ பேர் B.A., M.A., படித்தவர்கள், Technical examinations படித்தவர்கள் பாஸ் பண்ணிவிட்டு வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்களே, அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் சமப்படுத்த முடியுமா? இரண்டு பேருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்க முடியுமா? Socialism என்றால் அதுவும் Socialism என்று சொல்லலாம். சும்மா பேசுவதற்கு Socialism என்று சொல்வதிலே பயனில்லை. இந்த மாதிரி மாநிலத்துக்கு Sovereignity உண்டு. மத்திய ஆட்சி வேறு இருக்கிறது. சில வகைகளிலே அவர்களுடைய உதவியைக் கேட்கின்றோம். சில வகைகளிலே உதவியை எதிர்பார்ப்பதில்லை.

பஞ்சப்படி உயர்வைப் பொறுத்த மட்டிலும் நமது மாநில Pay Commission சிபாரிசிலேகூட அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டபோது, மத்திய அரசாங்கம் என்ன கொடுக்கின்றதோ அதற்கு சமமாக கொடுக்கின்றோம் என்று ஒத்துக்கொண்டு இருக்கின்றோம். அதனால்தான் நமக்கு எவ்வளவு கஷ்டமிருந்தாலும்—மத்திய அரசாங்கம் இதிலே உதவி கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள்; இருந்தாலும்—நாம் எவ்வளவோ strain பண்ணி இந்த பட்ஜெட்டிலே up-to-date ஆகப் பண்ணியிருக்கிறோம், வேறு மாநிலங்களிலே—மைசூர் ஆந்திராவிலே—அது மாதிரிச் செய்யவில்லை. இனிதான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் படியை up-to-date ஆக ஆக்குவதற்கு 5 கோடி ரூபாய் செலவாகிறது. அதை எவ்வளவு கஷ்டமானதாக இருந்தாலும் செய்யவேண்டும் என்று செய்திருக்கிறோம்.

இப்பொழுது I.A.S. இலேயும் Sub-Collector ஆக இருக்கிறார்கள். இன்னும் Promotion வகையிலே Deputy Collector ஆக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் சம்பள வித்தியாசம் இருக்கிறது. அப்படி பார்த்துக்கொண்டே போனால் எவ்வளவோ இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சமப்படுத்துவது என்று கொள்கை அளவிலே சொல்லிக்கொண்டு இருக்கலாம். அது சாத்தியப்படாத விஷயம்.

இந்த மாகாணத்திலே மிகவும் உற்சாகத்தோடு பணிபுரிகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கஷ்டம் இல்லாமல் இல்லை. கஷ்டங்களை எந்த அளவுக்குப் போக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். இப்பொழுது Consumer Co-operative Stores வைத்துக் கொடுக்கின்றோம். விலை வாசி நியாயமாக

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [13th March 1965

இருக்கக் கூட்டுறவு முறை மூலமாக வசதி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்படி என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்துகொண்டு இருக்கிறோம்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே நான் தெரிவித்தது அவர்களுக்கெல்லாம் பஞ்சப்படியை பொறுத்தமட்டில் மத்திய ஆட்சியிலே எப்படி கொடுக்கின்றார்களோ அந்த மாதிரிக் கொடுக்கின்றோம். 600 ரூபாய் முதல் 1,200 ரூபாய் வரை சம்பளம் பெறுகிறவர்களுக்குக்கூட பஞ்சப்படி கொடுப்பது நியாயம் என்று கொடுக்கின்றோம் என்று சொன்னேன். அவர்கள் வரவேற்றார்கள். வரவேற்றார்கள் என்றால், சரியாகப் போய்விட்டது, குறையே இல்லை என்று சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய பெருந்தன்மையினால் அரசாங்கத்தின் கஷ்டத்தையும் உணர்கிறார்கள். அரசாங்கம் எந்த மக்களுக்காகப் பாடுபடுகிறதோ அந்த மக்களின் நிலைமையையும் உணர்கிறார்கள். ஆகவே சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடையே அந்த அதிருப்தியை ஏற்படுத்துவது நல்லதல்ல.

அவர்கள் குடும்பங்களிலே கஷ்டமெல்லாம் இருக்கிறது. கஷ்ட நஷ்டத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அது ஒரு உயர்ந்த பண்பாடு. பெண்கள் நன்றாகக் குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டு போவார்கள். பக்கத்து வீட்டு அம்மா வந்து மாட்டுப் பெண்ணைப் பார்த்து உனக்கு நல்ல புடவை இல்லை, நகை இல்லை, வளையல் இல்லை, அது இல்லை, இது இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே இருப்பது என்றால், ஒன்று இரண்டு பேர் ஏமாந்தவர்கள்தான் காது கொடுப்பார்கள், மற்ற பெண்கள் சரிதான், உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போ, என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அவரவர்கள் வீட்டிலே இருப்பவர்கள், பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

ஆகையினாலே இப்பொழுது நாம் எவ்வளவு தூரம் சர்க்கார் பணியாளர்களுக்குச் சலுகை அளிக்க முடியுமோ அளிக்கின்றோம். சம்பளம் கொடுக்கின்றோம். எல்லாவற்றையும் சமமாகக் கொடுத்தால் திட்டத்தை நடத்த முடியாது. கொடுத்தால் நல்லதுதான். அதிகம் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் மற்ற திட்டங்களையும் நடத்த வேண்டும். திட்டங்களுக்காக ஊழியர்களே தவிர, ஊழியர்களுக்காகத் திட்டமில்லை.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : எதைக் கொடுத்தாலும் 'கொடு' என்றுதான் கேட்கிறார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மக்களுக்காகத் திட்டமே தவிர திட்டத்துக்காக மக்கள் இல்லை. மக்களுக்காக திட்டம். திட்டத்துக்காக ஊழியர்கள். கூடிய வரைக்கும் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை உணர்ந்து நடத்திக் கொண்டு போகிறோம். மத்திய ஆட்சியிலே இருப்பதைப்போல City Compensatory Allowance கேட்கிறார்கள். பஞ்சாப்பிலே இருக்கிறவர்களா Madras City-க்கு வந்திருக்கிறார்கள்? இங்கே இருக்கிறவர்கள்தான் இருக்கிறார்கள்.

13th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

செலவு இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இங்கே இருந்து டெல்லிக்குப் போகிறவர்களுக்கு அதிக சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே அதற்கு ஒப்பிட்டுக் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்வது நியாயமில்லை. கனம் உறுப்பினர் உயர்ந்த எண்ணத்தோடு சொல்லி இருக்கலாம். இருந்தாலும் அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்களிடத்திலே அக்கறை இல்லாமல் இல்லை. அக்கறை இருப்பதாலேதான் அவர்கள் கேட்காமலேயே பஞ்சப் படியை உயர்த்திக் கொடுக்க 5 கோடிக்கு மேலே செலவாகிறது என்றாலும் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு, வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழுந்தால்கூட, மத்திய ஆட்சி எதுவும் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லி விட்டால்கூட, நாம் அதைக் கொடுக்க முடிவு செய்தோம். ஆகையினால் இந்தத் தீர்மானத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை என்று கூறி, பிரேரேபித்த கனம் உறுப்பினர் அவர்களும் இதை Press செய்யாமல் இருந்தால் நல்லது என்று சொல்லி என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* **திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் :** கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த விளக்கம் எந்த விதத்திலும் திருப்தி தருவதல்ல என்பதை எல்லோரும் உணர முடியும். மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது என்ற ஒரே காரணத்திற்காக மட்டும் மாநில அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு நாங்கள் அதிகச் சம்பளம் கேட்கவில்லை. ஒரே நாளில் ஒரே நிலையில் ஒருவர் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், இன்னொருவர் சென்னை மாநில அரசாங்கத்திற்கும் உத்தியோகத்திற்குச் சென்றால், அவ்விருவருடைய சம்பளங்களிடையே வித்தியாசம் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக இந்தக் கோரிக்கையை நான் எழுப்புகிறேன். வேலையில் சேர்ந்த பிறகு வரும் வருஷங்களிலும் இந்த வித்தியாசம் இருக்கிறது. நம் அரசாங்க ஊழியர்கள், பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுவிட மாட்டார்கள். நம் மாநில அரசாங்க ஊழியர்கள்மீது இத்தகைய குற்றச்சாட்டு வரக்கூடாது என்பதுதான் என் எண்ணம். யாராவது சொல்வதைக் கேட்டு அவர்கள் அதிகச் சம்பளம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கக் கூடாது என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் என்றைக்காவது ஒரு நாள் இந்தச் சம்பள வித்தியாசம் நீக்கப்படவேண்டுமென்ற எண்ணம் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருந்தால், இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற நான் தயாராயிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இல்லையென்றால், இந்தத் தீர்மானம் தோற்றுப் போகக் கூடுமானாலும், இதை நான் வற்புறுத்துகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member withdrawing his Resolution? 3–50 p.m.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I am not withdrawing, Sir.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"This House recommends to the Government to take steps to narrow down the differences in the scales of pay and allowances between the State Government servants and the Central

[Mr. Chairman] [13th March 1965

Government servants and to place them on par with the Central Government servants in the matter of pay and allowances ".

The Resolution was put and lost.

(3) SECONDARY GRADE TRAINED TEACHERS IN HIGHER GRAEDE POSTS.

* **திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி :** கனம் தலைவர் அவர்களே, என் பெயரிலுள்ள தீர்மானத்தை வாசித்துவிட்டு, அதன் பிறகு அதற்கு விளக்கம் தருகிறேன்.

" This Council recommends to the Government that all secondary grade trained teachers in higher grade posts in the various elementary schools under the various agencies in the State be given Secondary grade scales of pay ".

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I second the resolution.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் தலைவர் அவர்களே, இது ஒரு சாதாரணமான தீர்மானம். இது கட்சிச் சார்பற்றது. இது ஆசிரியர்களையும், வருங்காலக் குழந்தைகளையும், கல்வியையும், நாட்டில் கல்வி நன்றாக வளர வேண்டுமென்ற கருத்தையும், நியாயத்தையும் பொறுத்தது. ஏற்கனவே வழங்கப்பட்டு வந்த நியாயமானது திரும்பவும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்வதற்காக இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தீர்மானம் ஒரு சீர்திருத்தத்தைக் கோருகிறது. சுமார் 2,000 ஆசிரியர்கள் அவர்கள் படிப்புக்குரிய சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள்; அதாவது, படித்துள்ள படிப்புக்கு என்ன சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருக்கிறதோ அந்தச் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருந்து வருகிறார்கள். 1956-ல் இதே சர்க்காரின் கணக்குப்படி, சர்க்காரின் நிதி நிலை மிகவும் குறைவானதாகவும், மோசமானதாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலையிலும், அந்தக் காலத்தில் கூட, ஒரு ஹையர் கிரேடு உபாத்தியாயர் செகண்டரி கிரேடு பரீட்சை பாஸ் பண்ணிவிட்டால், 'ரிஸல்ட்' வந்த மறு தினத்திலிருந்தே அவருக்கு அந்தப் புதிய கிரேடுக்குரிய சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டுவிடும். எக்காரணத்தாலோ இந்த வழக்கத்தை அரசாங்கத்தார் நிறுத்திவிட்டார்கள்.

இது சம்பந்தமாக, கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். இந்த உத்தியோகங்களில் பெயர்கள் விசித்திரமாக இருக்கும். ஹையர் கிரேடு என்பது உண்மையில் ஹையர் கிரேடு இல்லை. ஒரு சாதாரண நபர் மூன்றாவது ஃபாரம் (8-வது வகுப்பு) பாஸ் பண்ணி 'டீச்சர்ஸ் ட்ரெயினிங்' இரண்டு ஆண்டு பெற்று ஆசிரியராக ஆனால், அவருக்கு ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர் என்று பெயர். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் பண்ணிவிட்டு இரண்டு வருஷங்கள் உபாத்தியாயர் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் என்று பெயர். மூன்றாவது ஃபாரம் பாஸ் பண்ணியுள்ள பல ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள், தங்கள் நன்மை

13th March 1965] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

யையும் நாட்டின் நன்மையையும், சர்க்கார் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்த ஊக்கத்தையும் கருதி, 'ப்ரைவேட்டாக' எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பரீட்சைக்குப் போய் அதைப் பாஸ் பண்ணி, செகண்டரி கிரேட் பயிற்சியும் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு உயர்ந்த படிப்புப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் காலத்திலும், இப்படி செகண்டரி கிரேட் பாஸ் பண்ணியவர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் ஊக்கம் கொடுத்தார்கள்; அப்போதும் அவர்களுக்குப் பரீட்சை பாஸ் பண்ணின மறு தினத்திலிருந்தே உயர்ந்த சம்பளம் கொடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்தார் திடீரென்று 1956-ல் ஒரு உத்தரவு போட்டு, இந்த வழக்கத்தை நிறுத்தி விட்டார்கள், இப்போது ஒரு ஹையர் கிரேட் ஆசிரியரின் சம்பள ஸ்கேல் ரூ 65—1—70—2—90; ஸெகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களின் சம்பள ஸ்கேல் ரூ. 90—4—110—3—140. எனவே இப்போது 2,000 ஆசிரியர்கள், 90 ரூபாய் சம்பளம் பெறத் தகுதி பெற்றிருந்தாலும், 65 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இத்தகைய தகுதி பெற்றவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில்—முதல் ஆண்டில்—சம்பளக் குறைவு ரூ. 25; முதல் ஐந்து வருஷங்களில் வருஷத்திற்கு 3 ரூபாய் வீதம் சம்பள உயர்வு குறைந்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. காரணம் 65 ரூபாயில் ஆரம்பமாகும் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் சம்பளத்தில், முதல் 5 வருஷங்களில் ஒவ்வாரு வருஷத்திற்கும் ரூ. 1 வீதம் உயர்வு (இன்க்ரிமெண்ட்) இருக்கும் போது, 90 ரூபாயில் ஆரம்பமாகும் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் சம்பளத்தில் முதல் ஐந்து வருஷங்களில் ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கும் 4 ரூபாய் வீதம் உயர்வு இருக்கிறது. மேலும் ஐந்தாவது வருஷ முடிவில் இந்த ஆசிரியர்களிடையே இருந்த சம்பள வித்தியாசம் ரூ. 25-இலிருந்து ரூ. 40 ஆக அதிகரிக்கிறது; 15 வருஷ முடிவில், மாதச் சம்பளத்திலுள்ள இந்த வித்தியாசம் 50 ரூபாய். அதற்குப் பிறகு ரிடையராகும் வரை இந்த ஆசிரியர்களுக்கு மாதம்தோறும் அபராதம் இந்த 50 ரூபாய். முப்பது வருஷ சர்விசுக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு ஆசிரியருக்கு 6,500 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இந்த அபராதம் கொடுப்பதற்கு, இந்த நஷ்டத்தை அடைவதற்கு, அவர் என்ன குற்றம் பண்ணினார்? ஆசிரியர்களுக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டியது சர்க்காரின் கடமை. ஆசிரியர்களின் தரத்தை உயர்த்த 'இன்ஸ்டிட்யூட் ஆஃப் எஜுகேஷனுக்கு' 'ப்ரொவைட்' பண்ணியிருப்பதாக வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கல்வித் துறையில் சுமார் 37 கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய சர்க்கார் தயாராயிருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது, ஒரு ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர், " நான் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் பண்ணிவிட்டு, அதற்கு மேல் ஸெகண்டரி கிரேட் ட்ரெய்னிங்கும் பெற்றுவிட்டு ஏற்கனவே வேலை பார்த்து வந்த பள்ளிக்கூடத்திலேயே வேலை பார்க்கிறேன் " என்றால், " நீ வேலையில் சேரும்போது ஹையர் கிரேட் உபாத்தியாயராய்த் தான் சேர்ந்தாய், உன் தலையில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் என்று நான் எழுதியிருந்தது. எனவே உனக்கு செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் சம்பளம் கிடையாது " என்று சொல்லப்படும் நிலை இன்று இருக்கிறது. ஆனால் ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளில் ஆசிரியர் பயிற்சி

[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [13th March 1965

செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு 90 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே, முதலில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியராக வந்துவிட்டு பிறகு செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகத்திற்குரிய தகுதியைப் பெற்றவர்களுக்கு "நீ முதலில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியராக வேலையில் சேர்ந்தாய். நாங்கள் கல்விக்காக 37 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யத் தயாராக இருந்தாலும், நீ ஹையர் கிரேட் ஆசிரியராக இருந்த பாபத்திற்காக உனக்கு செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் கிடையாது. (சிரிப்பு) உன் தலையில் 'ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்' என்று லேபில் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது, அது, ஒட்டியது, ஒட்டியது தான்" என்று அரசாங்கத்தார் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இதனால் சர்விசில் 6,500 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று நான் இந்த சபையில் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். இவர்கள் 2,000 பேர் ; 12,000 ஆத்மாக்கள். ஆசிரியர்களுக்குக் குழந்தைகள் ஜாஸ்தி. (சிரிப்பு) ஒரு ஆசிரியரின் குடும்பத்தில் சுமார் 6 அல்லது 8 பேர் இருப்பார்கள். இவர்களுக்கு ஏற்படும் நஷ்டத்தை கணக்கிடும்போது 'ரெகரிங் டெபாசிட்' கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், நஷ்டத் தொகை இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். இவர்களுக்கு செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் கொடுக்காததற்கு காரணம் சொல்லும்போது, "ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் 'போஸ்ட்'ல் இவ்வளவுதான் இருக்க வேண்டும் என்று 1956-ஆம் ஆண்டில் தீர்மானித்து விட்டோம். இவர்களுக்கு ஹையர் கிரேட் லேபல் போட்டு விட்டோம். ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகத்திற்கு வந்த இவர்கள் பாபம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்" என்று அரசாங்கத்தார் சொல்வதுபோலாகிறது. ஆங்கிலம் போதிக்க வேறு புதியவர்கள் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகங்களுக்கு நியமிக்கப்படுவது குறித்து கேள்வி கேட்டால், "முதலில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களாக வேலைக்கு வந்த இவர்கள் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் வேலைக்குத் தகுதியற்றவர்கள். இவர்கள் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் வேலைக்குத்தான் தகுதி உள்ளவர்கள்" என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இப்போது மொத்தம் 80,000 ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். "சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகங்களையே எடுத்து விடுவோம். அப்போது எல்லா ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கும் செகண்டரி கிரேட் டிரெய்னிங் கொடுத்து விடுவோம். அதற்குத் திட்டம் இருக்கிறது" என்று சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். 2,000 ஆசிரியர்களுக்கு செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் கொடுக்க 6 லட்சம் ரூபாய்தான் தேவை. 80,000 ஆசிரியர்களுக்கும் அந்தச் சம்பளம் கொடுப்பதென்றால், 2½ கோடி ரூபாய் செலவாகும். இப்போது இவர்களுக்கு, உரிய, உயர்ந்த சம்பளம் கொடுக்க வேண்டாம் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருந்தால், அது பணம் இல்லாத காரணத்தாலா அல்லது மனம் இல்லாத காரணத்தாலா என்று தெரியவில்லை.

மற்றத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இடையே நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. ஆசிரியர்கள் வருங்கால மக்களை உருவாக்கும் சிற்பிகள்.

13th March 1965] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

சர்க்காரிடமே செகண்டரி கிரேடுக்கு குறையாத ஆசிரியர் இருக்கவேண்டுமென்ற திட்டம் இருக்கிறது என்பதால்தான் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களிடையே இருக்கும் இந்தச் சம்பள வித்தியாசத்தை நீக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறேன். ஒரே கிரேடு ஆசிரியர்களுக்குள்ளேயே ஏன் இந்தச் சம்பள வித்தியாசம் இருக்க வேண்டும் ?

மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும், மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் இடையே இருக்கும் அகவிலைப் படி வித்தியாசம் போக வேண்டுமென்பதற்காக 5 கோடி ரூபாய் செலவழிக்க இந்த சர்க்கார் முன்வரும்போது, ஒரே இடத்தில் ஒரே கிரேடில் இருப்பவர்கள் இருவரில் ஒருவருக்கு அவருடைய சர்விசில் மொத்தம் 6,800 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையை இதே சர்க்கார் மாற்ற முன்வராதது வருந்தத்தக்க விஷயம்.

சாதாரணமாக ஆதிகாலத்தில் குழந்தைகளை பன்னிரெண்டு வயதுக்குள் கொண்டுவந்து விடுங்கள் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். கீழ் கிளாசில்தான் அக்குழந்தைகளுடைய 'விட்ட குறை தொட்ட குறை', என்று சொல்லக்கூடிய பூர்வஜென்ம வாசனையை அறிந்து ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய சக்தியை 4-00 p.m.
உணர்ந்து அதற்குமேலே ஆசிரியர்கள் பயிற்சி அளிக்கிறார்கள். 'Education is the manifestation of perfectoin already in man.' குழந்தைகளுக்கு இருக்கக்கூடிய அறிவை வெளியே இழுப்பது தானே தவிர பஞ்சைத் திணிப்பது போல கல்வியைப் புகட்டுவது அல்ல என்று சொல்வதைப்போல குழந்தைகள் பிறந்தவுடனே என்னென்ன சக்திகள் இக்குழந்தைகளுக்கு இருக்கிறது என்று அறிய மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தை நன்றாகப் படித்து பி.ஏ.,பி.டி., படித்தவர்களைக் கொண்டு கீழ் கிளாசுகளில் பாடம் கற்பிக்க வேண்டுமென்று அந்தக் காலத்தில் சொல்லி வந்தோம். சுதந்திரம் வந்து பதினெட்டு ஆண்டு ஆகியும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்தாலும் போடத் தயங்குகிறோம். இரண்டாயிரம் பேர் பாஸ் பண்ணி வந்தால்கூட அவர்கள் நெற்றியில் ஒட்டிய லேபிளை நீக்கமாட்டோம் என்று சொல்கிறோமே, அது பொருந்துமா ? மனோதத்துவ சாஸ்திரம் முக்கியமான பாடம். மனோதத்துவ சாஸ்திரம் படித்துவிட்டு குழந்தைகளுக்கு இன்னும் ஊக்கமாகச் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிற நேரத்தில் கல்வி இலாகா கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறது. 37 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம், மொத்த வருமானத்தில் 22 சதவிகிதம் கல்விக்காக செலவழிக்கிறோம் என்றும் சோஷலிஸ்டிக் பேட்டர்ன் என்றும் சொல்கிற சர்க்கார் கல்வி இலாகாவில், கல்வி பயில ஊக்கமளிக்க வேண்டிய இலாகாவில், ஏற்கனவே போடப்பட்ட சம்பளம் மற்ற விபரங்களில்தான், ஸெகண்டரி கிரேடு பாஸ் பண்ணினாலும் அதே சம்பளம்தான் என்று சொல்கிறார்கள், ஏற்கனவே செலவழித்ததைவிட அதிகமாக சர்க்கார் செய்கிறதே, எங்கள் இரண்டாயிரம் பேருக்குக் கொடுக்க சம்பளம் இல்லையா ; நாங்களும் பாஸ் செய்

திருக்கிறோமே, எங்களுக்குக் கிடையாதா என்று கேட்டால், அது மறுக்கப்படுகிறது. யாரும் வேலைக்கு வந்தால் அதில் முன்னேறி வர வேண்டுமென்பதுதானே நியதி. ஆறு லட்சம் ரூபாய் சர்க்காரிடம் இல்லையா? பள்ளிகள் நன்றாக நடக்கவேண்டாமா? தேசப்பிதா காந்தியடிகள் சொல்லியதுபோல, எதிர்கால சமுதாயத்துக்கு மனோவலிமையை, தியாக உணர்வை உண்டுபண்ணக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு மன ஏக்கம் இல்லாமல் மனோசாந்தி வர வேண்டுமென்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். இது கட்சிப் பிரச்னை அல்ல. எல்லோரும் இதற்கு ஆதரவு தரவேண்டும். இதைக் கொடுக்கச் செய்தால்தான் தமிழ்நாடு முன்னேற்றமடையும் என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் இதற்கு ஆதரவு காண்பிப்பீர்கள் என்றும் நினைத்து இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருகிறேன்.

*டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இத் தீர்மானத்தை முழுமனதுடன் ஆமோதித்து வரவேற்கிறேன். திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசிய அளவு வீரமாகவோ, தீரமாகவோ, உணர்ச்சிவசப்பட்டோ, வேகமாகவோ, மூச்சுவிடாமலோ யாராலும் பேச முடியாது. அதிக சொற்களைக் கூறி இந்த சபையின் நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை.

AN HON. MEMBER: Why not speak in English?

MR. CHAIRMAN: He adopts the Tamil medium for non-official business.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், மேல் வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்கும் தகுதிபெற்றிருந்தாலும்கூட மேல் வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்க வாய்ப்பு கிடைக்காத காரணத்தால் இடைப்பட்ட சம்பளத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஹைஸ்கூலுக்கு அவர்கள் மாற்றப்பட்டிருப்பார்களானால் கட்டாயம் அவர்களுக்கு 90 தொடக்கமாகும் சம்பளம் கொடுத்திருப்பார்கள். எஸ். எஸ். எல். சி. படித்துப் பயிற்சி பெற்றுள்ள ஆசிரியர்களை மேல் வகுப்புகளுக்கு வாய்ப்பு இருந்தால் அனுப்பி அந்தச் சம்பளத்தையும் கொடுக்குமாறு அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு ஆலோசனை கூற விரும்புகிறேன். இரண்டாவது தொடக்கநிலைப்பள்ளிகளில் வேலை பார்க்கிற மூன்று, நான்காவது வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களானால் செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கும் ரூ. 90 தொடக்கச் சம்பளம் கொடுக்கிறோம், பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் பயிற்சி பெற்றிருக்கிற காரணத்தால், இப்போது நான்கு, ஐந்தாவது வகுப்பு ஆசிரியர்கள் இதே தகுதியுடையவர்கள் கொஞ்சம் பயிற்சி பெற்றிருந்தால் M.E.L.T. campaign பயிற்சி இருந்தால் செகண்டரி கிரேடு சம்பளம் கொடுக்கலாம். இரண்

டாயிரம் ஆசிரியர்கள்தான் இடைப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள். இவர்களை நான்கு, ஐந்தாவது வகுப்புப் பாடம் எடுக்கும்படி செய்து M.E.L.T. campaign பயிற்சிக்குப் போகும்படி செய்து நான்கு, ஐந்தாவது வகுப்பு ஆசிரியர்களாகப் பாவித்து அவர்களுக்கு ஏன் செகண்டரி கிரேடு சம்பளம் ரூ. 90 கொடுக்கக் கூடாது என்று அரசாங்கம் சிந்திக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டு இத்தீர்மானத்தை வரவேற்கிறேன்.

*திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, உயர்திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களால் தரப்பட்டிருக்கிற தீர்மானம் சில ஆண்டுகளாகவே ஆசிரியர் சமுதாயத்தில் மிகப்பெரிய குறையாக இருந்துகொண்டிருக்கிற பிரச்னை பற்றியதாகும். அரசாங்கத்தின் கொள்கைக்கு ஏற்ப அந்த ஆசிரியர்கள் நிலை அமையவில்லை என்பதை நான் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். மிகக் குறைந்த ஊதியத்தில் வேலைசெய்கிற ஆரம்பநிலை ஆசிரியர்களுக்கு, அவர்களுடைய கல்வித் தரத்தை அடிப்படையாக வைத்து, உயர்ந்த கல்வித்தரம் பெற்றிருந்தால் அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய கடமையாகும். அத்தகைய கருத்து ஒன்றை அரசாங்கம் ஏற்கனவே வெளியிட்டிருக்கிறது. தொடக்கநிலை வகுப்புகளில், முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் ஹையர் எலிமெண்டரி ஆசிரியர்கள் என்ற நிலையில் தொடக்கநிலை ஆசிரியர்களாக ஓரளவு பயிற்சி பெற்றவர்கள் அமர்த்தப்படுவதைவிட, பத்தாவது படித்து பயிற்சி பெற்றவர்களை நியமிக்கும் நிலைமை ஏற்படவேண்டுமென்றும் அப்போதுதான் கல்வித்தரம் உயரும் என்றும் அரசாங்கம் முன்னரே கூறியிருக்கிறது. ஆரம்ப வகுப்புக்களில் எத்தகைய தகுதியுள்ளவர்கள் வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ அத்தகைய தகுதி பெற்றவர்கள், ஏற்கனவே அரசாங்கத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற விதிமுறைகளின்படி, இதைவிட உயர்ந்த வகுப்புகளில் பாடம் நடத்துகிறபோது ரூ. 90-100 சம்பளம் பெறுகிறவர்கள் அங்கு வேலை கிடைக்காத காரணத்தால் தங்களுடைய படிப்புக்குப் பெறுகிற ஊதியத்தைவிட ரூ. 25 அளவுக்குக் குறைத்துப் பெறுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் குறைத்துப் பெறுவார்களேயானால் இதுதான் வழங்கப்படுகிற சம்பளம் என்று காரணம் சொல்லலாமே தவிர, அவர்கள் செய்கிற வேலைக்கு அதுதான் முறையான சம்பளம் என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேட்டால் 3, 4-வகுப்பானாலும், முதல் வகுப்பானாலும் செய்கிற வேலையின் தரத்திலும், அளவு எல்லாம் ஒன்று தான் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுடைய கல்வித் தரத்துக்கு ஏற்ப அவர்கள் வகுப்புகளில் பாடம் நடத்துகிற முறை உயர்ந்ததாக இருக்க முடியும். வகுப்புகள் வேறானாலும் பொதுவாக ஆசிரியர்கள் கடமையை நோக்கும்போது ஏறத்தாழ ஒரே வகையானதாகும். மூன்று, நான்காவது வகுப்புகளில் பாடம் நடத்த வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை; முதல் வகுப்புகளில் நடத்துகிறார்கள் என்பதற்காக முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் பாடம் நடத்த நியமிக்கப்படும் ஆசிரியர்களைவிட உயர் தகுதி

[திரு. க. அன்பழகன்] [13th March 1965

பெற்றிருந்தாலும் அவர்களுக்கு உரிய சம்பளம் மறுக்கப்படுகிறது என்றால் அது நியாயமாகாது. இன்றைக்கு அரசாங்கம் அதை ஏற்காததால் அவர்கள் படிப்புக்குரிய சம்பளம் அனுமதிக்கப்படவில்லை, பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை என்று காரணம் சொல்லாமே தவிர சிந்தித்துப் பார்த்தால் அது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாகும். இதனால் ஏற்படும் செலவு, 150 கோடிக்கு வரவு-செலவுத் திட்டத்தை உருவாக்குகிற ஒரு அரசாங்கத்திற்கு மிகச் சிறிய செலவாகும். இது நியாயமா இல்லையா என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். வெவ்வேறு தொழில் வகையாக இருக்கும் சூழ்நிலையில் ஒரே அளவு படித்தவர்கள் சிலர் கிளார்க்காக போகிறார்கள்; வெவ்வேறு ஊதியம் பெறுவது நியாயம். சிலர் வேறு தொழில்களுக்கு போகிறார்கள், அவர்களுக்கிடையே ஊதிய வேறுபாடு இருந்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும். ஒரே பள்ளிக்கூடம், பக்கத்து வகுப்பறை, ஒரே பணி. ஆறு ஏழு வயது குழந்தைகளுக்குப் பாடம் நடத்துகிறவர்கள், எட்டு ஒன்பது வயது பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் நடத்துகிறவர்கள் என்பதுவே வேறுபாடு. இருவரும் படித்துப் பயிற்சி பெற்றது ஒரே அளவு படிப்பு. ஆனால் அவர்களில் ஒருவர் வாங்கும் சம்பளம் ரூ. 100. இன்னொருவர் வாங்குவது ரூ. 70 என்று வேறுபட்டால் எவ்வளவு தூரம் அவர்களது உள்ளத்தில் வேதனையை, வருத்தத்தை, வாழ்க்கையைப் பற்றிய அருவருப்பான உணர்ச்சியை அது உண்டாக்குகிறது என்று எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். இப்போது பாதிக்கப்பட்டவர்கள் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம்பேர். நமது மாநில அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு மத்திய அரசாங்க ஊழியர்கட்குச் சமமான ஊதியம் தர வேண்டும் என்ற முதல் தீர்மானத்தை திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் கொண்டுவந்து விளக்கிப் பேசியதற்கு பதில் அளித்த அமைச்சர் அவர்கள்கூட ஒரு மருமகள் கதை சொன்னார்கள். ஒரு வீட்டுக்கு வந்த மருமகளிடம் பக்கத்து வீட்டுப் பெண் உடுத்துகிற ஆடைகள் உனக்கில்லையே என்று பிறர் சொல்லக்கேட்டு அது நமக்கில்லையே என்று வருத்தப்பட்டால் அது தவறு என்று சொன்னார்கள். இந்தத் தீர்மானம் பக்கத்துவீட்டார் மருமகளுக்குச் சொல்கிற யோசனை அல்ல. இரு தகுதியுடைய ஆசிரியர்களும் ஒரே வீட்டில் இருக்கிற பெண்களைப் போன்றவர்கள். ஒரே வகை வேலை செய்பவர்கள், அக்காள் முன்னால் பிறந்தாள், தங்கை பின்னால் பிறந்தாள் என்பதற்காக மட்டுமே சிறிய பிள்ளைகளாக இருந்தாலும் தமக்கைக்கு மட்டும் நல்ல புடவை, நகை என்றால் தங்கை கேட்காமல் விடுவதில்லை. எனக்கும் இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையும் அதில் உள்ள நியாயமும் தெரியும். அக்காள் தங்கையைப் போல ஒரே இடத்தில், ஒரே தகுதியுள்ளவர்கள், ஒரே காரியம் செய்கிறவர்கள் இந்த ஆசிரியர்கள். ஏற்கனவே உள்ள கல்வித்திட்டத்தின்படி இன்னின்ன அளவுக்கு ஊதியம் தருவோம், இன்னின்ன படி நிலையில் இத்தனை ஆசிரியர்கள் நியமிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்ட காரணத்தால் மட்டும் தகுதிபெற்ற இரண்டாயிரம் ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படக்கூடாது. டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் சொல்கிறபோது

13th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

எனக்குத் தோன்றியது,—சில வகையில் சிறப்பான தகுதிகள் பெற்றிருப்பார்களானால் அவர்களுக்கென்று சில சிறப்பு ஊதி 4-1
யத்தை (Special allowance) வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறது இந்த p.m.
அரசாங்கம். எனவே எட்டாவது வகுப்பு வரையில் படித்துவிட்டுப் பயிற்சி பெற்று அந்த வகுப்புப் பாடத்தை நடத்துவதற்கு பதில் 10-வது வரை படித்து முடித்து 2 ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று வருகிற ஆசிரியர்களுக்கு இடைநிலை ஆசிரியர் (secondary grade) ஊதியம் உடனடியாகத் தர முடியாவிட்டாலும் தருவதற்கு உண்மையாக ஒருவேளை எந்தக் காரணத்தாலும் தடை இருந்தால் ஒரு சிறப்பு ஊதியம் தருவதற்கேனும் உடனடியாக முன்வரவேண்டும். அடுத்து இப்படிப்பட்ட இடைநிலை பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களின் இடங்களில் வேலைபார்த்தால் எவ்வப்போது மேல்நிலைக்கு வரச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும் அவர்கள் அந்தப் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட வேண்டும். அரசாங்கக் கொள்கைப்படி Secondary grade ஆசிரியர்கள் Higher grade ஆசிரியர்கள் வகுப்பை நடத்துகிற காரணத்தால் பள்ளிக் குழந்தைகள்—சிறந்த பயனைப் பெறுகிறார்கள் என்ற அடிப்படையிலே அவர்களுக்கு Secondary grade ஆசிரியர் சம்பளம் தருவதற்கான ஒரு திட்டத்தை முதலமைச்சர் அவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எதிர்கட்சிக்காரர்கள் கொண்டுவருகிற தீர்மானம் என்று கருதாமல் கொண்டு வந்த நண்பர் நடுநிலையாளர் என்ற முறையில் இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு வேண்டுகோளை வைத்து அந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரித்து முடிக்கிறேன்.

***கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் :** தலைவர் அவர்களே, எதிர்கட்சி கொண்டுவருகிற தீர்மானத்தையெல்லாம் எதிர்க்கவேண்டும் என்பது இல்லை. ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு வராதா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ரொம்ப மகிழ்ச்சி அதிலும் இந்தத் தீர்மானத்தை பிரேரேபித்த திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி உருக்கமாகப் பேசினார்கள். எப்போதும் அவர்களுக்கு என்னுடைய பாராட்டுதல் உண்டு. ஆசிரியர்களுக்காகப் பாடுபடுகிறவர். ரொம்ப உருக்கமாக மூச்சுக்கூட விடாமல் பேசினார்கள். இவ்வாறு உருக்கமாகப் பேசியதற்காகவாவது கொடுத்து விட வேண்டும் என்பது என் சொந்த அபிப்ராயம். முதல் தீர்மானத்தைக்கூட ஆதரித்து திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி பேசினார்கள். கனம் சம்பந்தன் முதல் தீர்மானத்திலே என்ன சொன்னார்? "ஒரே வேலை செய்கிறவர்களுக்கு இரண்டு விதமான சம்பளம் இருக்கலாமா, இரண்டும் ஒரே வேலைதானே. மத்திய சர்க்காரிலும் அதே வேலை மாநில சர்க்காரிலும் அதே வேலை. சம்பளம் மட்டும் வேறு வேறு இருக்கலாமா? என்று கேட்டார்கள். அதை திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆதரித்தார்கள். இரண்டும் வேலைதான். 2, அல்லது முதல் வகுப்பு Higher grade ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்கிற பாடத்தை Secondary grade ஆசிரியர் கற்றுக் கொடுத்தால் ஒரே

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [13th March 1965

வேலைதான். உயர்ந்த research scholar, post-graduate degree வாங்கியிருக்கலாம். Trombay-ல் Atomic Power Plant-ல் வேலை பார்த்தால் ரூ. 2,000 சம்பளம் கிடைக்கும். வேலை கிடைக்கவில்லை. Presidency College-ல் Physics Professor ஆகப் போடுகிறோம். அதற்கு ரூ. 2,000 சம்பளம் கொடுக்க முடியுமா? எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? ஏதோ pass பண்ணியிருக்கிறார். நீங்கள் உயர்ந்த ஜாதி என்று அதிகம் சம்பளம் கொடுக்க முடியுமா? வீட்டுக்கு வருகிற மருமகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பணக்கார வீட்டிலிருந்து அதிர்ஷ்டம் உள்ள பிள்ளைக்கு மருமகள் வருகிறாள். இன்னொரு பிள்ளைக்கு ஏழை வீட்டிலிருந்து பெண் வருகிறாள். பணக்கார வீட்டிலிருந்து அந்தப் பெண் வந்திருப்பதால் சாப்பாட்டுக்கு உட்காரும்போது வெள்ளித்தட்டு வைத்து அறுசுவையோடு போடுவது, ஏழைக் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவளுக்கு உலர்ந்த இலையைப் போட்டு சாதம் போட்டால் நன்றாக இருக்குமா? ஒத்துக்கொள்ளுமா அந்தப் பெண்? வீட்டுக்கு வந்தபின் பணக்காரப் பெண், ஏழை வீட்டுப் பெண் என்று பார்க்க முடியுமா? ஒரே மாதிரியான வேலைதான். எலிமெண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்கிற பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். என்னுடைய நோக்கம் அதில் பிடித்தம் உண்டு. குறைந்த பட்சம் Secondary grade தான் இருக்கவேண்டும். அதுவும் 1, 2-வது வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க திறமை வேண்டும். ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே Secondary grade ஆசிரியர்களைத்தான் வைக்க வேண்டும் என்பது நம் லட்சியம். ஆனால் அந்தத் திட்டத்தை இப்போதே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒரே வகுப்பில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் பாடம் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக அதிகச் சம்பளம் கொடுப்பது என்பது நியாயமாக இருக்காது. டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் அவர்கள் தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசினார்கள். என்னுடைய கருத்தும் அவர் சொன்னதுதான். வேறு எதாவது வேலை வாட்டும். அந்த Secondary grade ஸ்தானத்தில் போட்டுக் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். அதில் ஆட்சேபணையில்லை. Secondary grade teachers இத்தனை பேர் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கச் செய்யப் பார்க்கலாம். ஒரே பாடத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்க இரண்டு விதமான சம்பளம் இருக்க நியாயம் இல்லை. அவர்களுக்கு Secondary grade சம்பளம் கிடைக்க சீக்கிரம் வாய்ப்பு கிடைக்கும். ஒதுக்கப்பட்ட ஸ்தாபனத்துக்குப் போக வேண்டும். அப்படிப் போனால் சம்பளம் கிடைக்கும். இந்த ஆரம்பப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் சட்டம் செய்திருக்கிறோம். பஞ்சாயத்து யூனியன் பொறுப்பில் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு நிதி வரம்பு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் பள்ளிக்கூடம் நடத்தவேண்டும். வீதாசாரம் தலைக்கு எவ்வளவு என்று கணக்குப் போட்டு சட்டம் செய்திருக்கிறோம். அதை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். நாம் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிவிட்டால் பஞ்சாயத்து யூனியன் என்ன செய்வார்கள்? அரசாங்கத்திடம் கேட்பார்கள். அரசாங்கத்தைக் கேட்டால் நிதியை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?

13th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

நிதி கிடைக்கவேண்டுமென்றாலும் கொள்கை அளவில்கூட சரியில்லை. எத்தனையோ பேர் எனக்குத் தெரியும். secondary grade training உள்ள இடத்துக்கு B.T. வருகிறார்கள். B.T. ஆச்சே அதிகச் சம்பளம் கொடு என்று கேட்டால் எப்படிக் கொடுப்பது? உயர்ந்த பதவி கிடைக்கும் வரை அதில் இருக்கிறார்கள். நான் படித்த காலத்தில் L.T படித்தவர்கள் சின்ன வகுப்புக்கு வந்து சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். அதற்காகச் சம்பளம் அதிகம் கொடுப்பதில்லை. B.T. வைக்கவேண்டுமென்ற நிமித்தம் இருந்தால் அந்தச் சம்பளம் கிடைக்கும் கனம் உறுப்பினர் பிரேரேபித்து திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆதரித்ததில் எனக்குப் பிடித்தம் இல்லாமல் இல்லை. உருக்கமாகப் பேசினார். ஆசிரியர்களுக்குள்ள கஷ்டத்தை உணராமல் இல்லை. அதற்காக நாம் தண்டனை கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லுவதெல்லாம் கற்பனையில் சொல்லுவது. ஆசிரியர்கள், புலவர்கள் சொல்லுகிற விஷயம். எப்போது Secondary grade ஸ்தானத்துக்குப் போவார்களோ அப்போது அதிக சம்பளம் கிடைக்கும். கூடிய சீக்கிரம் எல்லாவற்றையும் Secondary grade-ஆக மாற்ற திட்டம் உள்ளது. கூடியவரை பெண்களைத்தான் வைக்க உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக ஆண்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்; ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பெண்களை வைப்பதுதான் நல்லது. **Secondary grade training** இருப்பது நல்லது. அது என்னுடைய எண்ணம். நான் அமெரிக்கா போயிருந்தபொழுது அங்கே பெண்கள் இருந்தார்கள். பெண்களை ஆசிரியராக வைத்தால் நல்லது என்று அங்கு சொல்லுகிறார்கள். நல்ல ஒழுக்கம் ஏற்படும் என்ற கருத்துத்தான். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் Secondray grade-ஆக மாற்றுவது. அந்தத் திட்டம் படிப்படியாகத்தான் வர வேண்டும். எலிமெண்டரி பள்ளியில் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பவர் Secondray grade. ஆகவே அதிகச் சம்பளம் கொடு என்பதைக் கொள்கை அளவில் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. எதற்கும் சோசலிசம். எப்பொழுதே திருஷ்டாந்தம் வந்துவிட்டது. ஒரே வேலை செய்கிறதால் ஒரே மாதிரி சம்பளம். ஒரே வேலை செய்தாலும் வேறுவிதமாகச் சம்பளம் கொடுக்கலாம். அதுவும் சோசலிசம். சோசலிசம் எல்லாம் எப்படி அடிபடுகிறது என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக இருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு இல்லை என்று வருத்தத்துடன் சொல்லி திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அதை வற்புறுத்த வேண்டாம், ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். திரு. தங்கவேலு முதலியார், காஞ்சிபுரம் நகர மன்றத்தலைவர் சம்பளம் அதிகம் என்று தீர்மானம் போட்டுவிட்டால் எங்கிருந்து பணம் கொடுப்பது என்று கேட்பார்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: யாரிடமிருந்தும் பணம் வாங்க முடியவில்லை. பட்ஜட் பாஸ் பண்ணிவிட்டாலும் பணம் கேட்டால் எடுத்துக் கொடுக்க முடியவில்லை.

கனம் திரு. எம். **பக்தவத்சலம்:** *எனவே புதிதாக தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி இன்னும் கொஞ்சம் சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுங்கள் என்று நகர மன்றத் தலைவர்களுக்கு உத்தரவு போட்டு என்ன பிரயோசனம்? இருப்பதையே சரிப்படுத்த முடியவில்லையே. இப்படி எல்லாம் சங்கடம் இருப்பதால் இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.*

திரு ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: *கனம் தலைவர் அவர்களே, முதலமைச்சரவர்கள் சொன்ன பதிலானது எனக்கு அவ்வளவு சரி*
4-2 p.m. *என்று படவில்லை. உண்மையான சோஷலிசம் என்றால் ஒரே வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ஒரே சம்பளம் என்றுதான் கேட்கின்றோம்.*

இரண்டாவது **Secondary grade post இ***வ்வளவு*, higher grade post *இவ்வளவு என்று பொருள்பட 1956-லே—சுதந்திரம் வந்து 9 வருஷம் கழித்து தீர்மானித்தது. ஆங்கிலத்திலே* retro-grade step *என்று சொல்வார்கள். அது பிற்போக்கு* policy *யாக இருப்பதால் நாம் செய்த தவறை உணர்ந்து 1965-ல் எட்டு வருஷம் கழித்து அதை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும் என்றுதான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.*

1956-லே கனம் முதலமைச்சரவர்கள் அப்பொழுது அமைச்சராக இருந்திருப்பார்கள். இதே சபையில் secondary grade post *ஆசிரியர் எந்த* class*-ல் இருந்தாலும் 45—2—85 சம்பளம் வேண்டுமென்று இதுமாதிரி உத்தியோகச் சார்பற்ற தீர்மானம் கொண்டு வந்து, காங்கிரஸ் கட்சியிலே உள்ள பலரும் ஆதரித்து, கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு--1954 என்பது ஞாபகம், 10 வருஷத்துக்கு மேலே ஆகிறது—மாகாணம் பூராவும் எல்லா* Secondary grade *ஆசிரியர்களுக்கும் 45—2—85 அமுலில் இருந்து வந்தது. பிற்பாடு* **White paper** *என்று போட்டு, அது* Higher Elementary School*-க்குத்-க்குக் கிடையாது என்று* Lower Elementary School*- தான் உண்டு சர்க்கார் மாற்றினார்கள். அப்பேர்பட்ட பிற்போக்குக் கொள்கை கல்வி இலாகாவிலே இருக்கக்கூடாது என்று சொல்கிறோம். முதலமைச்சரவர்கள்* **Secondary grade** *ஆசிரியர்கள் எங்கெங்கே வேலை செய்கிறார்களோ அதையெல்லாம்* Secondary grade post *என்று போட்டுவிட்டால் இதிலே கஷ்டம் வந்துவிடும் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு ஆறு லட்ச ரூபாய்க்கு, பஞ்சாயத்து கொடுக்க முடியாது,* Municipality *கொடுக்க முடியாது என்று சொல்வது நியாயமில்லை. கல்விச் செலவிலே எல்லாம் சர்க்கார் தான் கொடுக்கவேண்டும். ஆங்கிலேயன் ஆளுகிறபோது* "**Local self Government is but a branch of** the Government. It is entitled to all the privileges of the State Government." *என்று சொன்னான். ஆகையினாலே ஏதோ பஞ்சாயத்து இருக்கிறது, முனிசிபாலிடி இருக்கிறது, காஞ்சிபுரத்திலே கொடுக்க முடியாது என்ற நிலைமை நியாயமில்லை. ஒரே பதவியிலே தாரதம்யம் இல்லை.* **Central Government Servants, N.G.O.** *களுக்கு*

சொன்ன மாதிரி வித்தியாசம் இல்லை. பஞ்சாயத்து எல்லாம் செய்யவேண்டும் என்றால் பஞ்சாயத்துக்கு சர்க்கார்தானே பணம் ஒதுக்குகிறார்கள். அந்த பஞ்சாயத்து வேறு சர்க்கார் வேறு என்றால் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆங்கிலேயன் காலத்தில் தபால் எழுதினால் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த விஷயம் என்று பதில் வரும். அப்படி வேறு ஒருவர் பொறுப்பு என்று தட்டிக் கழிக்க முடியாது. கல்வி சர்க்கார் பொறுப்புதானே. அப்படி இருக்கும் போது ஆறு லட்ச ரூபாய்— சர்க்காரே 2½ கோடி செலவழித்து எல்லோரையும் secondary grade *ஆகச் செய்வோம் என்று வரும் போது ஒரு ஆறு லட்ச ரூபாயைக் கொடுத்து இந்த வித்தியாசத்தை நீக்க சர்க்காரே முன்வர வேண்டும். இப்பொழுது இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்வதற்கு பதிலாக, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய 2,000 ஆசிரியர்களுக்கு, கேள்வி நேரங்களில் சர்க்கார் சார்பில் பதில் அளிக்கப்படுவதைப்போல் செய்யாமல், மேல் வகுப்புகளுக்கு* **English training** *-க்கு அனுப்பும் போது உத்தரவு போடுவோம் என்றால் நான் வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள தயார். அப்படி இல்லாமல் இருக்கிற நிலைமையே இருக்கும் என்றால் நான் வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள முடியாது.*

MR. CHAIRMAN: The question is—

"This Council recommends to the Government that all secondary grade trained teachers in higher grade posts in the various elementary schools under the various agencies in the State be given secondary grade scales of pay".

The Resolution was put and lost.

MR. CHAIRMAN: The next Resolution is in the name of Sri M. Rajah Iyer. As the hon. Member is not in his place, the Resolution is deemed to have been withdrawn.

The other Resolution is in the name of Sri M. Subbiah Chettiar. As the hon. Member is not in his place, the Resolution is deemed to have been withdrawn.

V.—MOTION UNDER RULE 205 OF THE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I move—

"That the proviso to rule 41 of the Madras Legislative Council Rules be suspended with reference to the time-limit prescribed therein in its application to the discussion on the Traffic Accidents and that one hour be allotted for the discussion".

Under the rule, only half an hour is allotted for the discussion. I suggest that one hour be allotted so that hon. Members may have full opportunities to speak.

[13th March 1965

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the proviso to rule 41 of the Madras Legislative Council Rules be suspended with reference to the time-limit prescribed therein in its application to the discussion on the Traffic Accidents and that one hour be allotted for the discussion."

The motion was put and carried.

VI.—DISCUSSION ON THE TRAFFIC ACCIDENTS.

* **திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் :** கனம் தலைவர் அவர்களே, ரோடு விபத்துக்களைப் பற்றி அப்போதைக்கப்போது இந்த சபையில் பல கேள்விகளுக்கு அமைச்சரவர்கள் விடை அளித்ததில் ஆண்டு தோறும் விபத்துகள் அதிகமாகிக் கொண்டே போகின்றது என்று அறிகின்றோம். அதிலும் நாள் ஆக ஆக ஒவ்வொரு நாளும் விபத்துக்கள் அதிகம் ஆகிக் கொண்டும், உயிர்ச் சேதம் அதிகம் உண்டாகக்கூடிய விபத்துகள் அதிகமாகிக் கொண்டு போவதையும் அன்றாடம் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். உயிர்ச் சேதம் இல்லாத விபத்துக்கள் நடக்கும் நாட்களை இனி பார்க்க முடியுமா என்றே சந்தேகமாக இருக்கிறது. நேற்று கூட பேப்பரிலே பார்த்தோம். "Three fatalities in road accidents" மூன்றும் ஒரே விபத்தில் அல்ல. விதவிதமான விபத்துகள். அந்த மாதிரி உயிர்ச் சேதம் அடையக்கூடிய விபத்துக்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டு இருக்கின்றன. இதற்கு அரசாங்கம் அதிகமான அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தடுப்பதற்கு முன் வர வேண்டுமே தவிர ஏதோ சொல்லிவிட்டோம், செய்து விட்டோம் என்ற முறையோடு இருந்து விடக் கூடாது என்று நான் முதலாவதாகச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நம் நாட்டிலே இப்பொழுது போக்கு வரத்து எந்த அளவுக்கு அதிகமாகிக் கொண்டு இருக்கிறதோ இதைவிட இன்னும் வேறு சில நாடுகளிலே பன்மடங்கு அதிகமாகிக் கொண்டு இருக்கிறதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அதிலும் தொழில் அமைச்சரவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள். அந்த நாடுகளிலே எல்லாம் விபத்துக்கள் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் இந்த மாதிரி அளவுக்கு மீறிய விபத்துக்கள் ஏற்படவில்லை. இதை அரசாங்கம் ஆராய வேண்டும். இதற்கான காரணங்களையெல்லாம் ஆராய வேண்டும்.

உதாரணத்துக்கு United States-ஐ எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே இருக்கிற வாகனங்களின் எண்ணிக்கையையும், நடக்கின்ற விபத்துகளையும், நமது தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற வாகனங்களின் எண்ணிக்கையையும், விபத்துகளின் எண்ணிக்கையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அதிர்ச்சி அடைகிறமாதிரி இருக்கும். அங்கே கோடிக் கணக்கான வாகனங்கள். விபத்துகள் அன்றாடம் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் உயிர்ச் சேதமுள்ள விபத்துகள் அதிகமில்லை. இதை கனம் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள்.

13th March 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

அங்கே போக்கு வரத்துச் சட்டங்களை மக்கள் மதிக்கிறார்கள். அவர்கள் மதிக்கவில்லை என்றாலும் மதிக்கச் செய்கின்றார்கள். அதைத்தான் நான் முன்பு ஒரு முறை அமைச்சரவர்களுக்கு இந்த சபையிலே எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன். அதைத்தான் திரும்ப நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

நமது மாநிலத்திலேயும் போக்கு வரத்துக்கு இப்பொழுது இருக்கிற சட்டங்களே கிட்டத்தட்ட போதுமான அளவு இருக்கின்றன. ஆனால் அவை மட்டும் போதாது. இன்னும் அதிகமான சட்டங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். சட்டங்களை ஏற்படுத்தி விட்டால் மட்டும் போதாது என்பதையும் மேற்கொண்டு அமைச்சரவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நான் பல உதாரணங்களை, பலவிதமான இடங்களிலே ஏற்பட்டதையும், எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன்.

உதாரணமாக Mount Road-லே நாம் இப்பொழுது சபைக்கு வருகின்ற வழியிலேகூட பாத்தேன். சட்டத்தை எந்த விதத்திலே மீறலாம் என்றுதான் சாலைகளை உபயோகப்படுத்துகிற காரோட்டிகள், பாதசாரிகள் முதற்கொண்டு எண்ணுகிறார்களே தவிர சட்டத்தை மதித்துச் செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் பொதுவாக இல்லை. இதை அரசாங்கம் கண் காணித்தாலொழிய மக்களுக்கு இதனைச் செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்படாது என்பதை அமைச்சரவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்னேறியிருக்கிற, சட்டத்தை மதிக்க எண்ணுகிற அமெரிக்க நாட்டிலேகூட சாலைச் சட்டங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையிலே மிக மிகக் கண் காணிப்பாக அவ்வப்பொழுது எச்சரிக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. அங்கங்கே அபராதங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. அதே மாதிரி இங்கே சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைவிட அபராதங்கள் விதித்தாலும் அவர்களைத் திருத்த முன்வரவேண்டும்.

ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்னாலே சென்னை Mount Road-இலே 4-30 p.m.
Police Traffic Propaganda Van போய்க் கொண்டு இருந்தது. காஸினோ தியேட்டருக்கு எதிரில் 10 கெஜ தூரத்தில் ஒரு கார் நின்று கொண்டிருந்தது. அந்தக் காருக்குள் காரோட்டி அமர்ந்தவாறே இருந்தார். அப்போது அந்தப் பக்கம் வந்த 'பிரசார' வானில் இருந்தவர் காரை அந்த இடத்தில் நிறுத்தக் கூடாது என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அந்தக் கார் தொடர்ந்து அங்கே நின்றுகொண்டே இருந்தது. அங்கே ரோடில் இருந்த வளைவைச் சுற்றிக்கொண்டு நான் அந்தப் பக்கம் வந்தபோது இதைப் பார்த்தேன். எனவே 'பிரசார வானினால்' என்ன பயன்? இந்தச் சட்டம் இருப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? அமெரிக்காவில் இப்படி இல்லை. அங்கே தப்புச் செய்பவர் எவ்வளவு தூரம் போனாலும் போலீசார் அவரிடம் 'செய்துவிட்டாய் தப்பு' என்று ஒரு டிக்கெட் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி டிக்கெட் கொடுத்துவிட்டால், உடனே அபராதம் செலுத்தித்தான் ஆக வேண்டும். "இப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தை போலீஸ்காரர்களுக்குக் கொடுத்தால், அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படக் கூடும், லஞ்சம் பெருகும்" என்று

அமைச்சர்கள் நினைக்கக்கூடும். இந்த விஷயத்தில் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்குக் கொஞ்சம் உயர்ந்த அதிகாரிகளை நியமித்து தவறு செய்பவர்களுக்கு ஆங்காங்கே அபராதம் விதிக்கலாம். ஆங்காங்கே அவர்களுக்கு புத்திமதி சொல்லுவதற்கு 'ஸ்க்வாட்ஸ்' வைக்கலாம். இதையெல்லாம் செய்தால் விபத்துக்களைத் தவிர்க்கலாம்.

அடுத்தபடியாக, ரோடு ஜங்ஷன்களில் நிற்கும் போலீஸ்காரர்கள் தங்கள் வேலையைச் சரியாகச் செய்வதில்லை. இதை நான் பல நாட்கள் கவனித்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி அளிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நான் ஒரு நாள் காரில் பூந்தமல்லி ஹைரோடில் நேரே போய்க் கொண்டிருக்கும்போது ரோடு ஜங்ஷன் ஒன்றில் நிமெரன்று நிறுத்தும்படி எனக்கு அங்கிருந்த போலீஸ்காரர் சமிக்ஞை காட்டினார். இந்த மாதிரி, நேர் சாலையில் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது கார் வரும் திசைக்கு எதிர் திசையிலிருந்தோ அல்லது குறுக்குசாலையிலிருந்தோ ஒரு சைக்கிள் மட்டும் வந்தாலும் கார் நிற்க வேண்டுமென்று போலீஸ்காரர்கள் சமிக்ஞை காட்டுகிறார்கள். இந்த மாதிரியான சமிக்ஞைகளால் விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. எனவே போலீஸ்காரர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி கொடுத்து, நல்ல 'இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ்' கொடுத்து, அவர்களுக்கு இந்த வேலையைக் கொடுக்க வேண்டும்.

மேலும், சென்னை மாநில அரசாங்கம் நடத்தும் பஸ்கள் சம்பந்தமாக இந்த சபையில் கேட்கப்பட்ட ஒரு வினாவிற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் "அரசாங்க பஸ் டிரைவர்கள் செய்யும் சிறு தவறுகளுக்கு இலாகாவில் நடவடிக்கை எடுத்துவருகிறோம்" என்று சொன்னார். மற்றவர்கள் தவறு செய்தால், போலீசார் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். இந்த மாதிரியான பாரபட்சம் காரணமாக, அரசாங்க டிரைவர்கள் அஜாக்கிரதையாக இருக்கிறார்கள் : "நம்மை போலீசார் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நம் இலாகாவில் தானே நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் ; நாம் ஏதாவது பதில் சொல்லிக்கொள்ளலாம்" என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ரோடுகளில் பல இடங்களில் "ஸ்டாப் அண்ட் கோ" என்று போர்டு இருக்கிறது. அவைகளில் அனேக இடங்களில் அரசாங்க பஸ்கள் நின்று விட்டுப் போவதில்லை. எக்மோரில் ஹால்ஸ் ரோட்டில் இந்த போர்டு உள்ள ஒரு இடத்தில் சர்க்கார் பஸ்கள் ஒரு நிமிஷம் கூட நிற்பதில்லை. "நிற்க வேண்டும் என்று போர்டு போட்டிருக்கிறதே, சர்க்கார் தானே அந்த போர்டைப் போட்டிருக்கிறார்கள். நாம் சக்காரைச் சேர்ந்தவர்களாயிற்றே" என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு வருவதில்லை. இதனால் தான் சென்னை நகரத்தில் அவர்களால் விபத்துக்கள் அதிகமாகின்றன.

மேலும், சர்க்கார் பஸ் டிரைவர்கள் பஸ்களை பல இடங்களில் எந்த விதமான முன்னறிவிப்பும் இன்றி நிறுத்துகிறார்கள் ; பஸ் ஸ்டாப்புகளுக்குப் பக்கத்தில் பஸ்ஸை ரோடின் ஓரத்தில் நிறுத்தாமல் ரோடின் நடுவில் நிறுத்துகிறார்கள். இதன் காரணமாக அந்த பஸ்களுக்குப் பின்னால் காரில் போகிறவர்கள் இரண்டு நிமிஷம்

நின்றுவிட்டுத் தான் மேலே போக வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் சர்க்கார் பஸ் டிரைவர்கள் போலீசாரால் விசாரிக்கப்பட முடியாத நிலை தான். எல்லோரையும் விசாரிப்பதற்கு போலீஸ் துறை இருக்கிறது. சர்க்கார் பஸ் டிரைவர்களையும் போலீஸார் விசாரிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சர்க்கார் பஸ்கள் சம்பந்தமாகப் புகார்கள் தெரிவித்தால், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதில்லை. நான் சாதாரணமாக அடிக்கடி புகார் செய்வதில்லை. கடந்த அக்டோபரில் இந்த இலாகாவிற்கு நான் ஒரு புகார் தெரிவித்தேன். அது பற்றி மார்ச்சில் விசாரிக்கப்படும் என்று எனக்கு பதில் வந்தது. ஒரு சட்ட மன்ற அங்கத்தினருக்கே இவ்வாறு பதில் வருகிறது. நான் குறை சொல்லவில்லை. இதற்கு நான்கு மாதங்கள் அவசியமென்று தோன்றவில்லை. விசாரிக்கவில்லை என்று எனக்குக் குறை இல்லை. இவ்வளவு கால தாமதம் கூடாது. சர்க்கார் டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகாவிடம் பொதுமக்கள் எத்தனை குறைகள் தெரிவித்தாலும், அவற்றை இலாகாவினர் அவ்வப்போது கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரசாங்கம் என்ன சட்டம் போட்டாலும், அதைச் சரிவர அமல் நடத்துவதில்லை. சட்டத்தை மீறுபவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களுக்கு தண்டனை அளிக்க வேண்டும். ஜனங்கள் சட்டத்தை மீறுதபடி கண்காணிக்க ஒரு குழுவை அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும். இதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I wish to make some observations with regard to the subject now under discussion. I had the opportunity of going round countries in the whole world recently in connection with some conference and I had occasion to observe the traffic controls, the peak hour traffic movements and all those things. My submission here is that traffic, though controlled to a certain extent, is not controlled to the extent to which it should be done. On inquiry also I learnt that there was dearth of traffic personnel and adequate strength has not been given to the Police Department. Whatever it may be, the traffic intensity is so great that unless the Government take up this question in all seriousness, it will not at all be possible for them to tackle this problem. In other countries especially America, Japan, and other places, we find super highways, flyovers and all those things. I would put forth a suggestion to the Hon. Minister so that he may try a flyover or a super highway near Gemini Corner. Otherwise, especially during the peak hour, since all the Convent high schools are situated close by, it is not at all possible for a man going by bus or car to cross that Gemini Corner at least within ten minutes; it may take even more. I have been having bitter experience of this everyday. I understand that the American Consulate-General is going to put up a multi-storeyed building in the Cathedral. Before that, unless the Govern-

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar] [13th March 1965

take it into their head to purchase certain, portions, it may come difficult afterwards if the buildings come up, for them to do anything about this super highway. I would, therefore, request the Hon. Minister in-charge to consider this question in all seriousness. This is a very important thing and I would request the Hon. Minister in-charge to consider it in all seriousness.

4-40 p.m. Regarding sub-ways, Sir, we have been thinking of putting up sub-ways only in two places, that is, one near the Central Station and the other in Round Tana, Mount Road. Even though two or three years have passed since they were thought of, I do not know the stage at which the matter stands at present. I do not know whether it is pending with the Corporation or the Highways Department. I wish the Hon. the Minister takes up this question also very soon. Recently, that is about a week back, I had been to Bombay. I found a beautiful sub-way put up at Church Gate. I wish we had two or three such beautiful sub-ways near Broadway, Round Tana, Central Station and so on.

With regard to pedestrian tarffic and crossings, Sir, there must be no crossings. The existing pedestrian pathways are dirty and the payments are very bad. We cannot prosecute the pedestrians however much the Police might try. It is impossible to use these pavements. This is also very important and therefore I would request the Hon. Minister to pay some attention to it.

With regard to the slow moving traffic, Sir, I would suggest that it should be tackled if we want to solve the traffic porblem. Many may be thrown out of employment and it may create a problem if it is completely eliminated. My submission is that they may be kept out of the Corporation limits or some diversion may be made permanently so that they could use the unimportant roads only. Of course it may be a circuious route and cause difficulty to the poor people who are using bullock-carts and hand-carts. Anyhow, some arrangement must be made for the slow moving traffic. Otherwise you will find that in a main road with very heavy and fast moving traffic, a hand-cart or a bullock-cart gets to the middle of the road and hundreds of cars and fast moving vehicles held up. This held up a huge national waste. They waste diesel oil and petrol and they waste the precious time of the public and cause considerable annoyance to them. This is a national waste. This is also an important point which should be considered in all seriousness.

Another thing which I wish to emphasise is the parking of cars. The Municipalities want more and more money. Why should they not make arrangements for parking of cars and earn some revenue? In Broadway and Mount Road we find owners of cars leaving their cars on the road and going to office at 8 in the morning and taking their cars only in the evening. If parking meters are introduced as they do in some Western countries, you will find them taking these cars to some unimportant places. In Singapore I found cars parked in multi-storred buildings. One such building for parking cars could be put up in Broadway. The

13th March 1965] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

Hon. Minister in-charge has visited many foreign countries and I hope he will bear this in mind and find out ways and means of putting up a multi-storyed building for parking cars.

Lastly, Sir, I wish to refer to the Broadway bus stand. It is an eyesore. I should in this connection congratulate the Hon. Minister on having put up so many fine bus stands so far as the Government State Transport is concerned, in different parts of the city. But the private buses are parked in very dirty, unhealthy places. The atmosphere is very bad and congestion is too great in those places and the travelling public find it very inconvenient and their belongings are not safe in those places. Unsocial elements gather together in those places and the traffic also gets blocked. I know there was a proposal before the Government that the buses coming from the South should be parked near Mount Road beyond Teinampet or Saidapet and the buses coming from the North parked at Washermanpet or so. I do not know at what stage that proposal stands. It is very important that the public bus stand at Broadway should be improved and some other solution found by which the congestion there could be relieved.

Thank you, Sir.

* **திரு. எம். எத்திராஜுலு :** கனம் தலைவர் அவர்களே, சர்க்கார் போக்கு வரத்து இலாகாவைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டில் போக்குவரத்து விபத்துக்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே போகின்றன. பெரும்பாலான விபத்துகள் லாரியினாலும் பஸ்களினாலும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. விபத்துக்களைக் குறைக்க சர்க்கார் எவ்வளவோ முயற்சித்த போதிலும் அவை குறையவில்லை என்பது நான் தரும் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெரியவரும். தமிழகத்தில் 1959-60 ஆம் ஆண்டில் பஸ்களும் லாரிகளும் மொத்தம் 17,000 க்கு மேல் இருந்தன. 1963-64-இல் இவை மொத்தம் 18,000-க்கு மேல் இருக்கின்றன. 1960-ஆம் ஆண்டில் இவைகளால் 7,830 விபத்துக்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் 1963-64-இல் இவைகளால் 7,321 விபத்துக்கள் ஏற்பட்டிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. விபத்துக்கள் ஏதோ கொஞ்சம் தான் குறைந்திருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். இந்த விபத்தானது நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து கொண்டேதான் போகிறது. பொது மக்கள் இதிலே அதிகக் கவலைப்படுகிறார்கள் என்பதை நான் சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஏன் இந்த விபத்துக்கள் நடக்கின்றன? அவை எப்படி விவாதிக்கப்படுகிறது. இந்த இவாதத்தில் வருகிற சொற்பொழிவுகளைப் பார்த்தாலாவது விபத்துக்குக் காரணமாக இருக்கிறவர்கள் யார் என்பதை ஜாக்கிரதையாக பரிசீலனை செய்யவேண்டும். பஸ்கள், லாரிகளினால்தான் அதிகமாக ஏற்படுகிறது இதைக் குறைப்பதற்கு என்ன வழியென்று நாம் தீவிரமாக முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை. அதற்கு முன்னதாக லாரிகள் முன்பு 9 டன்கள் பாரம் ஏற்றலாமென்றிருந்தது. இப்போது 12 டன் வரையில் ஏற்றலாமென்று குறிப்பி[illegible]கிறோம். அதிகமாகச் சரக்குகளை ஏற்றுவதாலும் [illegible]

[திரு. எம். எதிராஜுலு] [13th March 1965

போவதாலும் திடீரென்று பிரேக்கை போட்டு நிறுத்த முடிவதில்லை. மேலும் இது இல்லாது ஓவர்லோடு போட்டுக்கொண்டு போகிறார்கள். பஸ்களை மெதுவாக ஓட்டுவதற்கும் பஸ்கள் அதிக வேகமாகப் போகாமல் இருப்பதற்கும் டி.வி.எஸ்.ஸில் நல்ல ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதைகூட நாம் கையாளலாம். அதிகமாக ஏற்படுகிற விபத்துக்கள் எல்லாம் இப்போது லாரிகளால்தான் ஏற்படுகிறது. அதற்காக 'டெக்கோ கிராப்பி' என்ற இயந்திரத்தை அதில் பொருத்தி விட்டால் வேகமாகப் போவதற்கு வழி ஏற்படாது. ஓவர் ஸ்பீடு போனாலும் கூட படத்தில் காட்டி விடும். அந்த மாதிரி இயந்திரத்தை வைத்து லாரிகளை கட்டுப் படுத்துவதுதான் சரியென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். நேற்று முன் தினம்கூட இந்த செகரட்டேரியட்டில் வேலை செய்யும் பெண் குமாஸ்தா திடீரென்று ஒரு லாரியினால் விபத்துக்குள்ளாகி பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் இறந்துவிட்டார்கள். வருகிற வழியில் இருக்கும் 'ஐயர்ன் பிரிட்ஜ்' க்கு அருகில் ஒரு ஸ்கூட்டர் அடிபட்டு கிடக்கிறது. ஒரு நாளைக்குக் கூட விபத்துக்கள் ஏற்படாமலில்லை. இதற்கெல்லாம் நாம் நல்ல முடிவு எடுக்க வேண்டும். லாரிகள் ஓட்டுகிறவர்கள் எல்லாம் இரவில்தான் ஓட்டுகிறார்கள். வழியில் நெடுக டீ கடைகள் இருக்கின்றன. அதைக் குறையாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால் சிலர் அந்த டீ கடைகளில் லாகிரி வஸ்துக்களை விற்பனை செய்கிறார்கள். லாரி ஓட்டுகிறவர்கள் டீ குடிப்பது போல வந்து அந்த லாகிரி வஸ்துக்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் ஓட்ட ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதனால் விபத்துக்கள் அதிகம் ஏற்படுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. லாரி ஓட்டும் டிரைவர்களுக்கு வயதும் நிர்ணயிக்க வேண்டும். இப்போது 70 வயதுக்கு மேற்கொண்டவர்கள்கூட லாரிகள் ஓட்டுகிறார்கள். அவர்கள் திடகாத்திரமாக இல்லாததால் பிரேக்கை திடமாகப் பிடிக்க அவர்களால் முடியவில்லை. இதை நாம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் இன்னும் லாரிகள் பஸ்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் சந்தில் திரும்பும்போது இண்டிகேட்டர் போட வேண்டுமென்று சட்டம் இருந்தும் இண்டிகேட்டர் போடுவதில்லை. போலீஸ் அதிகாரிகள் இதைக் கவனிக்கவேண்டும். மற்றுமொரு முக்கிய விஷயம். லாரியில், பஸ்ஸில் அடிப்பட்டவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுப்பதற்கும் அரசாங்க சார்பில் ஆக்ஷன் எடுத்து நடத்துவதற்கும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இப்போது போலீஸ் நடவடிக்கை எடுத்து கேஸ் முடிவதற்கு வருடக்கணக்கில் ஆகிறது. காலம் கடந்து கோர்ட்டில் போட்டால் கோர்ட்டில் அது ஒப்புக் கொள்ளப்படுவது இல்லை. சில ஜட்ஜ்கள்தான் அப்படி காலம் கடந்த கேஸ்களானாலும் காருண்யத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்; சிலர் மறுத்துவிடுகிறார்கள். முக்கியமாக மூன்று மாதங்களுக்குள் இந்த வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் பொது மக்களுக்கு உதவி செய்ய முடியும். ஆங்காங்குள்ள ஆர்.டி.ஓ.-வே உடனடியாக எங்கே விபத்துக்கள் [illegible]க்கிறதோ அவர்கள் சார்பில் சர்க்கார் தரப்பில் அப்பீல் செ[illegible] உடனடியாக நஷ்ட ஈடு வாங்கி கொடுக்க ஏற்பா[illegible]

13th March 1965] [திரு. எம். எதிராஜுலு]

முக்கிய பங்கு எடுத்து அதைத் தவிர்க்க என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, ரஸ்தா போக்குவரத்தில் அடிக்கடி ஏற்படுகிற இந்த துக்க கரமான சம்பவங்களை நீக்குவதற்கு சர்க்கார் ஒரு நிரந்தரமான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். 4-50 p.m. பொதுவாக நாங்கள் சென்னைக்குக் காரில் வரும்போது எல்லாம் சராசரியாக நான்கைந்து விபத்துக்களையாவது அந்த 350 மைல்களுக்குள்ளாக பார்க்காமல் வருவதில்லை. அதைப்பற்றி விசாரித்ததில் அந்த விபத்துகள் இரவு மூன்று நான்கு மணி அளவில்தான் ஏற்படுவதாக அனுபவத்தில் தெரிகிறது. லாரி போக்குவரத்தில் ஈடுபடுகிற டிரைவர்கள், கண்டக்டர்களிடத்தில் வியாபாரம் செய்கிறவர்களுக்கு ஏற்படுகிற அனுபவம் என்னவென்றால் டைம்லிமிட் இருக்கிறது. ஒருவர் இத்தனை மைல்தான் ஓட்டவேண்டுமென்று நிர்ணயம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. டிரைவர்கள் இரவு பன்னிரெண்டு ஒரு மணிக்கு சரக்கு கொண்டுவந்து ஏற்றவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள். அதற்கு ஏற்பாடு செய்யாத வியாபாரிகளிடத்தில் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொள்ளத் தயங்குகிறார்கள். பஞ்சு போன்ற மற்ற வியாபாரத்தில் ஏற்றுமதி செய்யவேண்டியிருக்கிறவர்கள் ராத்திரியில் ஆட்களை வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அத்தோடு கூட ஒரு லாரி ஓட்டுகிறவர் நான்கைந்து நாட்களுக்குக் கூட தொடர்ந்து ஓட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி இருக்கும்போது பணத்தில் பிரமியம், ஓவர்டைம் கொடுத்து ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இவ்வளவு ரூபாய் சம்பாதித்தால் இவ்வளவு ரூபாய் கொடுப்பது என்று இருக்கிறது. டாக்சி டிரைவர்களுக்கு எப்படி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் டாக்சியில் ஏறும்போதெல்லாம் டிரைவர்களைக் கேட்பேன். 35 ரூபாய்க்கு மேல் போனால் அதிகமாகும் தொகையில் பாதி கொடுக்கப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள். அதனால் சீக்கிரமாக சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். லாரியிலும், டாக்சியிலும் இந்த மாதிரி வேலை நேரம் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருப்பதால் சீக்கிரமாகவும் அதிகமாகவும் சம்பாதிக்க அதிக வேகமாக ஓட்டுகிறார்கள். அதனால் விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. அத்துடன் எதிரில் வருகிற லாரிகளில் லைட்டுகளை நிறுத்தி வருவதில்லை. டீசல், பெட்ரி போட்டு ஒரே பிரகாசமாகத் தெரிவதால் எதிரில் ஒரு பிசாசு வருவதைப் போல தெரிகிறதே தவிர கார் வருவதாகத் தெரிவதில்லை. அந்த லாரி கடக்கும் வரையில் நமக்கு மனதில் நிம்மதி இருப்பதில்லை. எதிரில் லாரி வருகிறதென்றால் ஒரு பத்தடி ஒதுங்கிப்போக வேண்டியதாகத்தான் இருக்கிறது. **Flying Squard** என்பதாக வைத்து அவர்களிடம் ஜீப்புகளைக் கொடுத்து மதுரையில் இவற்றைக் கட்டுப்படுத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இப்போது அது எங்கே போனது என்று தெரியவில்லை. புதிதாக வரும்போது ஏதோ நடக்கிறது. பிறகு அது இருப்பதில்லை. ஓட்டுபவர்களுக்கு மனதில் ஒரு பயம் அப்போதிருந்தது. இங்கே மவுண்ட் ரோட்டில் போகும்போதுகூட அந்த ஸ்குவாடு இ[illegible]

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [13th March 1965

போது நிதானமாக ஓட்டுவார்கள். இப்போது அந்தப் பழக்கம் நின்றுவிட்டது. ஆகையால் அதை சர்க்கார் நிரந்தரமாக கண்காணிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் பற்றி சில விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு இடத்திலிருந்து ஸ்டார்ட்டிங் செய்யவேண்டுமென்றிருக்கிறது. உதாரணமாக அருப்புக்கோட்டையில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஸ்டார்ட் செய்ய வேண்டுமென்று இருக்கிறது என்றால் இண்டர்மீடியமாக உள்ள ஸ்டேஜ்களில் பஸ் டிரைவர்களுக்கு சில இடங்களில் சலுகைகள் இருக்கின்றன. அங்கே ஜாஸ்தி நேரம் பஸ்களைப் போட்டு விடுகிறார்கள். அந்த நேரத்தை மேக்கப் செய்வதற்காக ஒரேயடியாக வேகமாக ஓட்ட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அதனால் விபத்துகள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றை கண்காணித்தால் இந்த ஆக்சிடெண்டுகளை ஓரளவு கட்டுப்படுத்தலாமென்று நினைக்கிறேன். நண்பர் திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார் அவர்கள் மாதிரி உலக அனுபவம் எங்களுக்குக் கிடையாது. எங்களுக்கு சாதாரணமான முறையில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களைச் சொல்கிறேன். மொத்தத்தில் ராத்திரி வேளைகளில் ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது மூன்று மணி நான்கு மணி ஆனால் டிரைவர்கள் கண்டிப்பாகத் தங்கித்தான் ஆகவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தால், இந்த ஆக்சிடெண்டுகள் தவிர்க்கப்படலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதை சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **திரு. என். வி. நடராசன் :** தலைவர் அவர்களே, மோட்டார் போக்குவரத்து, விபத்துக்கள் பற்றி எனக்கு முன் பேசிய கனம் உறுப்பினர்கள் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அதிலும் குறிப்பாக பெரும் பாரங்களை ஏற்றிக் கொண்டு லாரிகள் செல்வதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பேசின் பிரிட்ஜ், வால்டாக்ஸ் ரோடு போன்ற இடங்களில், அமைச்சர்களுக்குத் தெரியும் என்று நம்புகிறேன், பெரிய இரும்பு ; தண்டவாளங்களை ஏற்றிக் கொண்டு மனிதர்களே அதை இழுத்துச் செல்லுகிறார்கள். அதிலும் பிரிட்ஜ் ஏறும்போது பார்த்தால் உள்ளபடியே கண்ணீர் விட வேண்டியிருக்கிறது அவர்கள் நிலைமை. அது மட்டுமல்ல. நெரிசல் ஏற்பட்டு பின்னால் வரும் வண்டிகள் எல்லாம் நின்று போகும்படியான நிலைமை உண்டாகி பலத்த விபத்துக்களும் ஏற்படுகின்றன. அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன், பேசின் பிரிட்ஜ் ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்தாற் போலுள்ள இரு சிறிய பாலங்கள் வெள்ளையர் ஆட்சி காலத்தில் கட்டப்பட்ட பாலம், அருள்கூர்ந்து அமைச்சர் அவர்களோ அல்லது ஒரு குழுவோ அங்கு சென்று பார்த்தால் தெரியும். நெல்லூர் டிரங் ரோட்டில் உள்ள அந்த பாலங்களில்தான் காலையிலும் மாலையிலும் B and C மில் பெரம்பூர் ஒர்க்ஷாப் செல்லும் தொழிலாளர்கள் அந்தப் பாதையைக் கடந்து போக வேண்டும். அரை மணி ஒரு மணி நேரங்கூட போக்கு வரத்து நின்று விடுகிறது. உடனே அந்தப் பாலங்களை அகலப்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறேன்.

அதே போல், லாரி மோட்டார் இவைகளை ரிப்பேர் செய்யும்படியான ஒர்க்ஷாப்புகள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று திட்டம் செய்ய வேண்டும். சென்னை பெத்து

13th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

நாயக்கன் பேட்டை குருசாமி முதலியார் ஹைஸ்கூல் பக்கத்தில் சில மாதங்களுக்கு முன் பெட்ரோல் ஏற்றிக் கொண்டு போகும்படியான ஒரு லாரியை ரிப்பேர் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் திடீரென்று அந்த லாரி வெடித்து பக்கத்தில் இருக்கும்படியான பள்ளிச் சிறுவர்கள் மீது சிறிய இரும்புத் துண்டுகள் சிதறி விழுந்து விபத்து ஏற்பட்டது. ஆகவே நிரம்ப மக்கள் வாழ்கிற இடத்தில் இம்மாதிரி ஒர்க்ஷாப் இல்லாமல் இருந்தால் விபத்துக்களைத் தடுக்கலாம். அவ்வித ஒர்க்ஷாப்புகளை வேறு வசதியான இடங்களுக்கு அகற்ற ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பஸ் போக்குவரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், டிரைவர்கள் மீது குறை சொல்லுவதற்கு இல்லை. அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் நேரம் மிகவும் குறைவு. அதற்குள் அவர்கள் வேகமாக ஓட்டிச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த நேரத்தை கொஞ்சம் அதிகமாக்கி காலை மாலை நேரங்களில் துரித பஸ்களை விட ஏற்பாடு செய்தால், விபத்துக்களை ஓரளவு குறைக்க முடியும். எனவே எல்லா ரூட்களிலும் துரித பஸ்களை அதிகப்படுத்தி சாதாரண பஸ்களுக்கு ஓடும் நேரத்தை சற்று அதிகம் ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அடுத்து கனம் திரு. வி. கே. ராமசாமி 5 0
முதலியார் அவர்கள் கை வண்டி, மாட்டு வண்டி, சில ரோடுகளில் போகாமல் தடை செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அது வரவேற்கத்தக்கதாகும். குறிப்பிட்ட இடங்களில் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் கை வண்டி, மாட்டு வண்டி, டிரக் வண்டி செல்லுதல் கூடாது என்று நடைமுறைக்கு கொண்டு வர வேண்டும்.

அடுத்து லாரிகளைப் பற்றி கனம் எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். முன்பு கூட கொஞ்ச நாள் இரவு நேரத்தில் குறிப்பிட்ட கால அளவுக்கு மேல் லாரிகள் போகக் கூடாது என்ற சட்டம் இருந்தது. இரவு 1 மணி முதல் காலை 4 மணிவரை லாரிகள் ஓடக் கூடாது என்ற வழக்கத்தைச் சட்டமாகக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இரவு மணி, 1, அல்லது 2 ஆகும் சமயத்தில் நம்மையும் மறந்து தூக்கம் வருவது இயற்கை. ஆகவே குறைந்த அளவு இரவு 1 மணி முதல் 4, 5 மணி வரையாகிலும் லாரிகள் ஓட்டிச் செல்வதை தடை செய்ய வேண்டும். மதிப்புக்குரிய தொழிலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு முறை தனியாகப் பேசும் போது இதுபற்றி சட்டத்தைச் செய்தோம் சரியான முறையில் அமுலில் வரவில்லை என்று தகவல் என்ற முறையில் சொன்னார்கள் அந்தச் சட்டத்தை திட்டவட்டமாக நடத்திக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்பதாக இருந்தால் லாரிகளை ஓட்டுபவர்களும் சரி, மற்றவர்களுக்கு தொல்லை, விபத்து ஏற்படாமல் தடுக்க முடியும். இங்கிருந்து விழுப்புரம் செல்லுவதற்குள் பார்க்கிறோமே, லாரிகள் பொம்மைகள் கவிழ்வது போல் கவிழ்ந்து கிடக்கின்றன. லாரிகளை ஓட்டிச் செல்பவர்கள் சில சமயங்களில் கார்களை ஓட்டிச் செல்பவர்களும், பிரயாணிகளும் விபத்துக்குள்ளாகியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது நடுக்கமும் ஏற்படுகிறது. எனவே குறிப்பாக இரவு 1 முதல் 4 மணி வரை லாரி போக்குவரத்தை நிறுத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்

[திரு. என். வி. நடராஜன்] [13th March 1965

கிறேன். முக்கிய ரோடுகளிலுள்ள குறுகிய பாலங்களை விரிவு படுத்தினால் விபத்துக்களைத் தடுக்கலாம் என்று மீண்டும் கூறி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, first of all I want to give a few figures to show that the traffic accidents have not been increasing. I do not justify even a single accident. But the general impression that the traffic accidents are on the increase must be corrected. The figures are—

Total number of accidents in	1959–60	..	7,830
,,	1960–61	..	7,806
,,	1961–62	..	7,602
,,	1962–63	..	7,439
,,	1963–64	..	7,321

The number of accidents has been progressively going down. At the same time, the number of vehicles has been increasing. In 1959–60, the number of vehicles was 14,078. In 1963–64, it is 18,846, in the whole of the State. The accidents include all kinds of accidents, major and minor. The number of vehicles has increased from 14,000 to nearly 19,000. The number of traffic accidents has been decreasing, and it has come down from 7,800 to 7,300. But there is no justification at all even for the 7,300 accidents. We should try to see that there are no accidents. That should be the endeavour of the Government to achieve in the course of the . . .

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many are fatal, Sir ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is what I said the other day in reply to a question. The number of fatal accidents in 1959–60 is 537, in 1962–63, it is 679 (this is the peak) and in 1963–64, it is 661. The number of fatal accidents has come down in the last year. As I said, the fact that the accidents have a tendency to come down is a healthy sign, but it is in no way a satisfactory situation.

Again with regard to the State Transport also I have some comparative figures about the traffic accidents in Madras and the other comparable States. There is no use of comparing with States which have only forty-eight vehicles. The States must be comparable ones. I shall now give the figures of the number of accidents for 1959–60 relating to Maharashtra, West Bengal, Delhi and Madras. In Maharashtra, the number is .068 for 10,000 miles, in West Bengal it is .118 for 19,000 miles, in Delhi it is .019, and in Madras it is .017. It is the lowest in Madras in respect of the State Transport undertakings. These figures are available from the Statistical bulletin of State Road Transport undertakings in India for 1960-61. As I said, the vehicle population in West Bengal, Delhi, and Bengal is comparable with Madras. Now, having said this—this is only to correct the misapprehension that the accidents are on the increase—I now want to deal with a few suggestions that

13th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

have been made. Before that I would like to inform the House of the steps which the Government have taken in order to see that traffic accidents are reduced.

Sir, the rapid growth of highway traffic in Madras State has created several traffic problems. Hence it was decided that the question of traffic control and traffic safety should be dealt with effectively. As there was no committee at State level to consider purely matters relating to traffic planning and regulation, the Government have constituted a high level committee called 'State Road Development and Traffic and Planning Committee' with the Transport Commissioner, Madras, as Chairman. The Government have also ordered the formation of District Road Development and Traffic Planning Committees in Districts with Collectors as Chairmen to deal with traffic problems arising in the districts. Besides this, a Traffic Planning (Engineering) Cell is working under the control of the Chief Engineer (Highways and Rural Works). The Government in G.O. Ms. No. 1987, Home, dated 25th June 1964 have also sanctioned the formation of the Traffic Planning (Police) Cell with a staff of 1 Superintendent of Police, 1 Inspector of Police, 1 Police Constable and 1 Assistant and 1 Clerk. The Government have also sanctioned in G.O. Ms. No. 3095, Home, dated 28th September 1964 the formation of six mobile Highways patrols in the districts of Chingleput, North Arcot, Coimbatore, Madurai Urban, Tiruchirappalli and Salem, to check overspeeding and overloading of lorries on highways.

In Madras City, a mobile squad of 6 Sub-Inspectors of Police, 9 Head Constables and 18 Police Constables has been working under the direct charge of a Reserve Inspector. This squad checks overspeed light defects, etc., by surprise and books all the erring offen- 5-10
ders. There is also a motor vehicles checking squad consisting of p.m.
one Sub-Inspector of Police and two Police Constables doing duty in the trunk roads—Great Southern Trunk Road, Great Northern Trunk Road, and Great Western Trunk Road in Chingleput district—I do not know whether giving this information would put the people on guard at any rate I must keep th House informed of the steps that have been taken by the Government in this regard —and its main duty is to check overspeed, overload, light defects, etc. We hope that with the introduction of the six lane traffic, there would be a relief of congestion in the Madras City, particularly in the most congested area, the Mount Road. Government are unable to enforce the rule about diverting the slow-moving traffic from Mount Road which, according to me, would greatly help to relieve congestion in Mount Road. But, unfortunately, hon. Members are aware of the decision of the High Court and the Government's inability to enforce the original regulations.

Intensive check of motor vehicles is being made by the Police in the districts periodically besides surprise checks by Gazetted Officers. We are also laying speed traps to discover overspeed. The most important thing we have done in the last year is the celebration of the Traffic Safety Week. I think primary emphasis should be laid on educating the public if we want to avoid road

[Sri R. Venkataraman] [13th March 1965

accidents. To-day there is absolute chaos on our roads because, as Sri Sambandhan pointed out, nobody observes the rule. There is no use of saying that 'X' does not observe the rule while 'Y' or 'Z' does it. Actually nobody observes the rule. The pedestrian or the motorist or even the Policeman does not observe the rule. The cyclist does not observe the rule. I know one of my friends who was a driver himself in the City of New York, when he came here, appointed a driver for himself. I asked him, "What is the reason ? You were one of the finest drivers I had ever known." He said "It is impossible to drive in India because of the complexity. After all, in a modern city there is only one type of traffic, namely, the cars, the automobiles. But here you have a bullock cart, a cycle, a cycle-rickshaw, a scooter, a three or four-wheeled truck, a trailer, and all sorts of vehicles. All of them go criss-cross." I am sorry to have forgotten the most important contributory factor to road accidents, namely, the stray dogs. I used to advise my driver not to turn to avoid a dog. It is much better to run over the dog than to get the vehicle completely overturned by taking a short turn. These are the various difficulties that we have to face. The problem has to be dealt with in a systematic fashion. If the traffic problem has to be handled, in the first instance, we have to educate the people, the various people using the public roads, in their elementary duty and elementary discipline. I have seen the nursery schools in the western countries. There the first thing that is taught to the children is road safety and road regulations. The senior students in those schools are chosen to escort the other children from the school to the road opposite and they wear the yellow dress like the Automobile Association people, and the children feel very proud taking the other children across. These are the traffic instructions that are given to the children very early in age and they always observe them. The bulk of the accidents that have occurred in recent times is because a child or an old person just rushed across a road without looking either to the right or to the left for the traffic which came. Day before yesterday I was told that a bus was coming on one side. An old lady crossed the road without looking for the traffic to the right or to the left and then an accident happened. Therefore the first thing that we have got to teach our people is that in their own interest, they should look to the traffic coming on either side.

The second thing we have got to educate our people in respect of traffic is that the rules of science should be completely observed. I know that in the western countries immediately a person violates the rule, he is caught and punished. He is fined; they give him a ticket. Even if you park a car where you cannot park, you are given a ticket. I am afraid to introduce any such scheme here for fear that it may be abused. This is a thing which can be done only when the general level of our education and our discipline grow. Otherwise, it will again become a source for rather undesirable activity on the part of the persons who are appointed to do this.

13th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

More than all these things, so far as the City of Madras is concerned, we have got to see that our roads are realigned and that our roads are widened to take in the larger traffic that is growing in our City. The rate of expansion of automobile and other traffic in Madras is much faster proportionately to the other Cities like Bombay because the cities like Bombay started with a larger base. But Madras having started with a small base, the proportion is high. When we look at the old roads which we have been using, we find that they have become totally inadequate to the needs of the City. That is why we have now adopted the six-lane traffic in Mount Road and we are widening the road. Similarly we are widening the Poonamalle High Road to take in a large traffic. I know a lot of friends who have lived in Madras for nearly forty or fifty years and who used to admire the beautiful avenue which the Poonamalle High Road was with shaded trees on either side have woefully regretted the merciless cutting down of the trees that is going on now. We regret it, but it cannot be helped. Either we have to keep pace with the economic development that is taking place and try to make the roads adaptable to the needs or we have to reconcile ourselves to the narrow roads which retard the economic development. So, it has become absolutely necessary to cut down the trees on the Poonamalle High Road and widen the road.

Sir, mere widening of the roads in Madras City will not suffice. The suggestion which the hon. Member Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar gave was made by me in the Road Safety Week. He was not here at that time. During the Road Safety Week that was celebrated in Madras I said that one of the primary things that we had got to do was to build a flyover, that is, a road which will go over the surface. The road will cross; one will be a flyover and the other will be on the surface. In places like San Francisco you have a gallery of roads, one above and above, four or five roads like that, and you will go on changing from road to road without even crossing even a single road. Even though we may not go to the extent of the traffic arrngements made in advanced countries, I feel that one of the most urgent things to be done is to build a flyover, either in Mount Road or preferably in the other road, that is, the Edward Elliott's Road which crosses the Mount Road near the Gemini Corner. If we have a flyover, through traffic will go along on the overland surface and the other one will go through the ground surface roads. That is a suggestion, but it costs enormously and that has to be looked into. The cost may be prohibitive at the present moment.

The proposal for having a subway in Round Tana and the Central Station is still penging. The work would have been taken up but for the Emergency which came and we are now likely to take up the Round Tana Subway. At the present moment, the road near the Government House Estate is being widened and once it is done, the further question of having a subway in Round Tana will have to be taken up. Even here there is 5-20 p.m.
no use of having only a tube and that is likely to prove more dangerous. Sometimes I find suggestions being made that there will be only one tunnel connecting the Central Station and the Gov-

[Sri R. Venkataraman] [13th March 1965

ernment General Hospital. In cases of civil commotion people will rush from both sides of the tunnel and there will be a stampede and people will die. In most of the countries where you have these sub-ways, the sub-ways branch off into three or four so that people can go into different directions when there is commotion. Even there we have to be very careful to see that we do not commit the mistake and put only tunnel and create the possibility of stampede and suffocation.

Then the parking places have got to be provided. It is a very good suggestion. I hope the Corporation will take it up. It is one of the excellent ways of increasing the revenue of the Corporation. In fact it is a joke in some of the advanced countries that the parking costs more than the car itself. In the most busy places of some of the bigger cities the parking fee is one dollar per hour and if the person leaves the car for 8 to 10 hours he will have to pay a huge sum for it and at that rate he can buy a car himself very soon.

Sir, these are the ways by which we can meet the growing demands of the City. One other point which was mentioned is that the Broadway Bus stand should be improved. I mentioned it once before and I am prepared to say it once again that if it is handed over to the State Transport Dept., we can certainly make it into one of the first-class bus stands as in T. Nagar, Mandavalli or Adayar. We can take it up and build it. We can use it also for the mufusil buses. In fact, we can have a gallery of three tiers from which the buses can start. It is very simple. We are only to have an elevator like the platform which will go up and down. The buses will be loaded, people will sit in the buses and the bus will come down and go on to the road. The land must be given to us by the Corporation. I am sure it will help us to build such a beautiful bus stand. People who have seen the New York bus terminal know that there are seven tiers and then people go into the bus in the various tiers. The buses come down the elevators and they go off into the road. (An hon. Member: Is there a proposal to improve the Parry's Corner bus stand ?). So far as the State Transport is concerned, we have taken up the land on the High Court on the backside, near the Maharajah of Travancore Statue and the State Government are going to put up a bus stand there. Hereafter our buses will start from there though they will go to Parry's Corner. The buses won't remain there. They will go to the other side. Actually plans have been drawn up and it will be taken up.

Sir, so far as public complaints are concerned we have a very good system of a Public Relations Officer in the State Transport and he enquires into the complaints. I would like to have particulars of the letter sent by the hon. Member Sri Sambandhan so that I could examine what happened to his complaint. In recent times at any rate during the last two or three years after we appointed the Public Relations Officer, we are taking up every one of the complaints and the officer goes and meets the people and takes action immediately. It might have been a slip. If that is so, I will look into it.

13th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

Sir, I am grateful to the House for all the various suggestions made. Traffic problems are not solved by legislation. They are settled only by means of educating the people and one of the means of educating is by discussion in places like the Legislature where different points of view could be expressed and the responsibilities of the citizens, the operator and the owner and also the pedestrians may be established.

Thank you very much, Sir.

Mr. CHAIRMAN : One hour having elapsed, the discussion on this subject is over.

VII.—NON-OFFICIAL BILL.

The Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965.

Sri S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I beg leave to introduce the Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965.

The motion was duly seconded.

Mr. CHAIRMAN : The question is :

'That leave be granted for the introduction of the Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965.'

The motion was put and carried and leave was granted.

Sri S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I introduce the Bill.

Mr. CHAIRMAN : The Bill is introduced.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Thursday, the 25th March 1965.

The House then adjourned.

VIII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 160. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1758, Rural Development and Local Administration, dated 25th August 1964, regarding amendment to the Madras Cottage Industries Construction and Establishment (Restriction, Limitations and Conditions) Rules, 1960.*

* 161. *Notification issued with G.O.P. No. 24, Revenue, dated 5th January 1965, regarding amendment to Revenue Department Notification II-I No. 1450 of 1960, dated 27th September 1960.*

*162. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2701, Revenue, dated 20th November 1964, regarding amendment to the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Rules, 1962.*

* 163. *Notification issued with G.O.P. No. 23, Revenue, dated 5th January 1965, regarding exemption from tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959, for the sales of garments produced by all the Associations formed for the welfare of women.*

[13th March 1965

*164. *Notification issued with G.O. Ms. No. 72, Revenue, dated 12th January 1965, regarding exemption from the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959, for the sales of goods by the Khadi Gramodyog Bhavan, Madras, run by the Khadi and Village Industries Commission, Bombay.*

*165. *Notification issued with G.O. No. 3295, Home, dated 22nd October 1964, regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.*

*166. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3098, Food and Agriculture, dated 10th November 1964, regarding establishment of a regulated market at Thozhudur in South Arcot district.*

*167. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3156, Food and Agriculture, dated 14th December 1964, regarding provision of facilities for the purchase and sale of cashewnut at the regulated markets at Thanjavur and Gandarvakottai in the Thanjavur district.*

*168. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3879, Home, dated 14th December 1964, regarding amendment to the Madras Manufactured Drugs Rules, 1932.*

*169 *Notification issued with G.O. Ms. No. 3880, Home, dated 14th December 1964, regarding amendment to the Madras Opium Smoking Rules, 1955.*

---

* Laid on the table of the House on 12th March 1965.

13th March 1965]

APPENDIX I.

[*Vide* answer to starred question No. 166 on page 619.]

Name of the Government Medical Institution.	*Name of the equipment to be imported from the German Democratic Republic (East Germany).*	*Cost (C.I.F. value).*	*Present stage.*
(1)	(2)	(3)	(4)
		RS. P.	
Government General Hospital, Madras.	One Zeiss Head Band Lamp.	310·00	The Chief Controller of Imports and Exports, New Delhi, has been addressed for the issue of import licence on 29th December 1964.
Government Stanley Hospital, Madras.	One 35 m. m. Camera.	1,615·50	The Assistant Director, Directorate-General of Technical Development, New Delhi, who was addressed on 6th January 1965 for the issue of clearance certificate from indigenous angle, has issued the certificate on 20th February 1965. The Chief Controller of Imports and Exports, New Delhi, will be addressed for import licence on receipt of necessary application called for from the Director of Medical Services.
Madras Medical College.	One Sartorious Freezing Microtome, Model 27.	1,000·00	The Chief Controllar of Imports and Exports, New Delhi, was addressed in July 1964 for import licence. He wanted certain additional particulars and these were furnished to him on 20th January 1965.
Kilpauk Medical College, Madras.	One Veb-Carl Zeiss Flame Photometer.	3,000·00	The Chief Controller of Imports and Exports, New Delhi, was addressed for import licence in February 1964. He was last reminded demiofficially on 29th December 1964.

APPENDIX II.

[*Vide* answer to starred question No. 168 on page 620.]

Serial number and name of the Municipality. (1)	Number of Government Hospitals functioning in the municipal area. (2)	Number of Local Fund or Municipal Hospitals functioning in the municipal area. (3)
1. Madurai	2	Nil.
2. Coimbatore	2	Nil.
3. Salem..	1	1 (Municipal)
4. Tiruchirappalli	2 (including Malabar Special Police Hospital plus one Central Jail Dispensary.)	Nil.
5. Thanjavur	1	Nil.
6. Coonoor	3 (including one Railway Hospital.)	Nil. Nil.
7. Cuddalore	1	Nil.
8. Dindigul	1	Nil.
9. Erode	1	Nil.
10. Kancheepuram	1	Nil.
11. Kumbakonam	1	Nil.
12. Nagercoil	2 (including Tuberculosis Hospital.)	Nil. Nil.
13. Ootacamund	2	Nil.
14. Pollachi	1	Nil.
15. Pudukkottai	2	Nil.
16. Tirunelveli	Nil.	2 (Municipal)
17. Tiruppur	1	Nil.
18. Tuticorin	1	Nil.
19. Vellore	1	Nil.
20. Virudhunagar	1	Nil.
21. Aruppukottai	1	Nil.
22. Chidambaram	1	Nil.
23. Gudiyatham	1	Nil.
24. Karur	2 (including one Railway Hospital.)	Nil.
25. Karaikudi	Nil.	2 (Municipal)
26. Mayuram	1	Nil.
27. Mettupalayam	1	Nil.
28. Nagapattinam	1	Nil.
29. Palayamkottai	2	1 (Municipal)
30. Palni	1	Nil.
31. Rajapalayam	1	Nil.
32. Srirangam	2 (including one Railway Hospital.)	Nil.
33. Srivilliputhur	1	Nil.
34. Tiruvannamalai	2	Nil.
35. Villupuram	1	Nil.
36. Ambur	1	Nil.
37. Arcot	Nil.	1 (Municipal).
38. Arkonam	1	Nil.
39. Arni	1	Nil.
40. Bodinayakanur	1	Nil.
41. Chingleput	1 (plus one Senior Approved School Dispensary.)	Nil.
42. Colachel	1	Nil.
43. Cumbum	1	Nil.
44. Devakottai	1 (Government Dispensary.)	1 (Municipal Dispensary).
45. Dharapuram	1	Nil.
46. Kuzhithurai	1	Nil.
47. Gobichettipalayam	1	Nil.
48. Mannargudi	1	Nil.
49. Melapalayam	1	Nil.
50. Padmanabhapuram	1	Nil.
51. Periakulam	1	Nil.
52. Ramanathapuram	1	Nil.
53. Ranipet	Nil.	Nil.
54. Rasipuram	1	Nil.
55. Shencottah	1	Nil.
56. Sivakasi	1 (plus one Police Dispensary.)	Nil.

Serial number and name of the Municipality.	Number of Government Hospitals functioning in the municipal area.	Number of Local Fund or Municipal Hospitals functioning in the municipal area.
(1)	(2)	(3)
57. Tindivanam	1	Nil.
58. Tirupathur	1	Nil.
59. Tiruvallur	1	Nil.
60. Tiruvarur	1	Nil.
61. Tiruvottiyur	Nil.	1 (Municipal Dispensary.)
62. Udumalpet	1	Nil.
63. Vaniyambadi	1	1 (Municipal)
64. Walajapet	1	Nil.
65. Alandur	1 (Police Hospital.)	Nil.
66. Tambaram	1 (T. B. Sanatorium.)	1 (Municipal Dispensary and one Railway Dispensary.)
67. Allinagaram	Nil.	Nil.
68. Dharmapuri	1	Nil.
69. Koilpatti	1	Nil.
70. Paramakudi	1 (plus one Government Dispensary.)	Nil.
71. Sankarankoil	1	Nil.

APPENDIX III.

[*Vide* answer to starred question No. 169 on page 621.]

The name of the Panchayat Union in the District without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary.		Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits.
(1)		(2)
North Arcot district—		
1. Kalasapakkam	Two Rural dispensaries and one Primary Health Centre at Kadaladi are functioning.	At present there is no proposal to start a Hospital or Local Fund Dispensary in any of the Panchayat Union Council.
2. Thurinjapuram	One Primary Health Centre at Narthampoondi and one at Mangalam are functioning.	
3 Anakkavur	Two Rural dispensaries are functioning in the block.	
4 Pernamallur	One Rural dispensary is functioning.	
5 Timiri	Three Rural dispensaries are functioning.	
6 Kaniyambadi	Nil.	In May 1964 Government have sanctioned the opening of one Primary Health Centre during 1964–65 in this place.
7. Anaicut	Two Rural dispensaries are functioning.	At present there is no proposal to start a Hospital or Local Fund Dispensary in any of the Panchayat Union Council.
8. Kandili	Two Rural dispensaries are functioning.	
9. Katpadi	Two Rural dispensaries are functioning.	
10. K. V. Kuppam	One Rural dispensary and one Primary Health Centre at Veduganthangal are functioning.	
11. Kilpennathur	One Primary Health Centre is functioning.	

The name of the Panchayat Union in the district without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary. (1)		Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits. (2)
Chingleput district—		
1. Acharappakkam	Three Rural Dispensaries are functioning at Acharapakkam, Orathur (IM) and (L) Endathur.	There is no proposal for the opening of Government Hospital or Local Fund Dispensary for the present.
2. Ramakrishna Rajupet	Ammayarikuppam (IM).	
South Arcot district—		
1. Thirunavalur	One Primary Health Centre is functioning at Thirunavalur, one Rural Dispensary is functioning at Sendanadu.	There is no proposal for opening of a Government Hospital or Local Fund Dispensary at present.
2. Mogaiyur	The Government have sanctioned the conversion of two Rural Dispensaries in the Panchayat Union Dispensaries at Manalurpet and Kandachipuram in Mogaiyur block.	....
3. Olakkur	One Rural Dispensary is functioning at Vellimadupattai.	....
4. Kanai	....	Government propose to open a Primary Health Centre in this place.
5. Vikkaravandi	One Rural Dispensary is functioning.	There is no proposal for the opening of a Government Hospital or Local Fund Dispensary.
6. Vallam	One Rural Dispensary is functioning at Melsithambur.	....

7. Komaratchi	One Rural Dispensary is functioning.	....
8. Rishivendiyam	....	Government propose to open a Primary Health Centre in this place.
Tiruchirappalli district—		
1. Kunnadarkoil	One Government Hospital is functioning at Keeranur.	A Primary Health Centre has been sanctioned but not yet opened.
2. Vaiyampatti	A Rural Dispensary is functioning.	A Primary Health Centre has been sanctioned but not yet opened.
3. Manapparai	There is a Rural Dispensary.	A Primary Health Centre has been sanctioned.
4. Uppiliapuram	A Rural Dispensary is functioning now.	A Primary Health Centre has been sanctioned.
5. Andimadam	Rural Dispensaries are functioning at Andimadam and Ulkottai.	No proposal for opening of a Hospital.
6. Manikandam	Fatjima Leprosy Hospital (Non-Government) is functioning.	There is no proposal to open a Government dispensary or hospital.
7. T. Palur	There is a Rural Dispensary ..	There is no proposal for opening a hospital. A Primary Health Centre has been sanctioned.
8. Pullambadi	A Rural Dispensary is functioning.	No proposal for opening a hospital.
9. Veppur	One Rural Dispensary is functioning at Keelamattur.	There is a proposal for opening a Primary Health Centre.
10. Manachanallur	..	A Primary Health Centre has been sanctioned.
11. Thuvarankurichi	A Rural Dispensary is functioning..	No proposal for opening a hospital.

The name of the Panchayat Union in the district without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary. (1)		Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits. (2)
Thanjavur district—		
There is only one Panchayat Union, viz., Thirumarugal without Government Dispensary or Panchayat Union Dispensary but there is a rural Dispensary at Thirumarugal.	....	Nil.
Madurai district—		
There is neither a Government hospital nor a Local Fund Dispensary in the Panchayat Union, Kalligudi, Madurai district.	....	Orders for opening a Primary Health Centre have been issued.
Coimbatore district—		
There is no medical institution, either rural Dispensary or regular panchayat union Dispensary in Perur in Coimbatore district.	....	The panchayat union council has sent proposals for the opening of Rural Dispensaries at Perur, Veeranaickenpalayam, Kuniammuthur and Podanur and they are under examination by the Director of Medical Services.
Salem district—		
Namagiripet	....	One Primary Health Centre is functioning at Namagiripet.
Konganapuram	....	Sites for the location of main and sub-centres have not yet been suggested by the panchayat union.
Bargur	....	One Primary Health Centre, Bargur, is functioning.
Mallasamudram	....	Government propose to open a Primary Health Centre in the place.
Vennandur	....	Proposals have been submitted by the Panchayat Union Commissioner, Vennandur, to the Revenue Divisional Officer, Namakkal and the Collector, Salem, for opening a Primary Health Centre at the Block Head quarters as it is a Development Block.
Gangavalli	....	One Primary Health Centre, Gangavalli, is functioning.
Karipatty	One Rural Dispensary at Karipatti is functioning.	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Kolli Hills	....	For Kolli Hills which is a tribal Development Block, a Primary Health Centre has been sanctioned to be located at Velavanthinadu.
Nallampalli	One Rural Dispensary is functioning at Nallampalli Lalingam at Thoppur.	Proposals to open a Primary Health Centre at Thoppur are under examination by the Distrist Health Officer, Salem.
Pallipalayam	One Government Dispensary functioning at Komarapalayam.	Proposal for opening a Primary Health Centre at Pallipalayam is under consideration of the Director of Public Health.
Kadayampatty	One Rural Dispensary is functioning at Kadayampatty.	Proposal for opening a Primary Health Centre at Chinnathirupatty is under consideration.

The name of the Panchayat Union in the district without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary. (1)		Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits. (2)
Salem district—*cont.*		
Pappireddypatty	....	Sanction has been accorded to convert the existing Rural dispensary at Pappireddypatti into a regular dispensary. Proposal to open a Primary Health Centre at Pallipatty is under consideration of the Director of Public Health.
Panamarathupatty	....	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Mecheri	One Rural Dispensary at Guttapatty is functioning.	....
Erumaipatty	....	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Kabilamalai	One Rural Dispensary at Vengarai and Jedarpalayam each is functioning.	Proposal to open a Primary Health Centre at Jedarpalayam is under the consideration of the Director of Public Health.
Thalavasal	One Rural Dispensary at Veeraganur is functioning.	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Veerapandi	One Rural Dispensary is functioning at Attayanpatti at Elampillai.	Proposal to open a Primary Health Centre at Attyampatti is under consideration of the Director of Public Health.
Veppanapalli	....	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Shoolagiri	One Rural Dispensary is functioning at Uddanapally.	Do.
Thally	....	Do.
Uthangarai	....	Primary Health Centre at Samalpatti was sanctioned but not yet opened.
Puduchatram	One Rural Dispensary is functioning at Elur.	Proposal to open a Primary Health Centre at Kalangavi is under consideration of the Director of Public Health.
Morappur	....	Do.
Elachipalayam	One Rural Dispensary at Elachipalayam is functioning.	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Mcdonald's Choultry	....	Nil.

14386